

Škola hrabrošći

13. Susret hrvatskoga dječjega
duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić”
Križevci, 2024.

The background features a large, light blue, curved shape on the left side. On the right side, there is a stylized profile of a child's face in shades of orange and yellow. Scattered around the face and the top of the page are several small, colorful triangles in shades of green, yellow, blue, and red. A purple silhouette of a child jumping is positioned at the top right, and a blue silhouette of a child jumping is at the bottom right.

Škola hrabrošti

13. Susret hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”

Izdavači: Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci i
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana
„Dr. Stjepan Kranjčić”

Za izdavače: Tomislav Bogdanović i Tanja Baran

Nakladnik: Glas Koncila

Za nakladnika: Branimir Stanić

Uredničko vijeće: Tanja Baran, Blaženka Matić, Sonja Tomić,
Martina Valec-Rebić, Danijela Zagorec

Urednica: Sonja Tomić

Lektorice: Martina Valec-Rebić, Danijela Zagorec

Korektorice: Tanja Baran, Martina Valec-Rebić

Naslovnica: Mura Kanižaj (7. r.): *Izlazak iz tame*

Likovno oblikovanje: Blaženka Matić

Priprema za tisak: Glas Koncila

Naklada: 700 primjeraka

Tisak: Grafički zavod Hrvatske

ISBN 978-953-241-735-7

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001223568.

Škola hrabrosti

13. Susrét hrvatskoga
dječjega duhovnoga stvaralaštva
„Stjepan Kranjčić”

Križevci, travanj 2024.

Na ovogodišnji natječaj, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2023., pristiglo je 178 književnih radova te 135 likovnih radova iz ukupno 73 škole s područja cijele Republike Hrvatske.

Na književni natječaj javilo se 168 učenika iz 57 škola te 10 učenika koji su se na natječaj javili samostalno. Natječaj je obuhvaćao tri žanra: u žanru poezije pristigla je 101 pjesma, u žanru proze 73 rada i u žanru igrokaza 4 rada. Na likovni natječaj javilo se 113 učenika iz 45 škola te 22 učenika koji su se na natječaj javili samostalno.

Članovi stručnoga ocjenjivačkog povjerenstva (za književni natječaj u sastavu: Sonja Tomić, Jasna Šego i Vojmil Žic; za likovni natječaj u sastavu: Sonja Tomić, Tomislav Buntak i Vojmil Žic), nakon što su pročitali i pregledali radove koji su im dostavljeni bez podataka o autorima, donijeli su odluku o rezultatima ovogodišnjega natječaja.

Povjerenstvo je odabralo širi izbor radova za ovaj zbornik (55 književnih radova i 40 likovnih radova) te uži izbor radova koji su nagrađeni (16 književnih i 6 likovnih radova).

Gabriela Horvat (1. r.): *Hrabro pobjeđujem strahove*
Mentorica: Ljiljana Košak
Osnovna škola Zvonimira Franka, Kutina

Sadržaj

Sonja Tomić: „Hrabrost? Postati čovjekom!”	13
Nagrađeni autori i radovi	25
Poezija: Stazom idi Isusovom!	
Andro Antišić, <i>Molitva Bogu za hrabrost oprosta</i>	31
Vito Antunović, <i>Čuvar domovine</i>	32
Nera Bartulović, <i>Hrabrost</i>	35
Mika Brkić, <i>Odrekao sam se straha</i>	36
Stella Butković, <i>Budi svoj</i>	39
Ana Didović, <i>Plamen hrabrosti</i>	40
Anđela Karčić, <i>Hrabrost</i>	43
Tesa Andrea Köteles, <i>Budi hrabar</i>	44
Martina Kušinec, <i>Majka Marija</i>	46
Karla Matoc, <i>Božji put</i>	49
Leona Novak, <i>Kakvu ti hrabrost želim</i>	50
Ana Pavlič, <i>Molitva za hrabrost</i>	53
Elena Peharda, <i>Potruga za hrabročću</i>	54
Lana Potočnjak, <i>Na slici</i>	56
Laura Radmanović, <i>Sanjive oči vide kolone</i>	58
Dora Rusak, <i>Tko je najhrabriji</i>	60
Viktorija Skender, <i>U toj Domovini</i>	62
Luka Stilin, <i>Hrabrost</i>	63
Karla Stilinović, <i>Dom</i>	64
Fran Štriga, <i>Vojnik</i>	67
Karla Takač, <i>Kaj god da delaš, hraber moraš biti</i>	68
Ena Vincek, <i>Budi hrabar</i>	71
Greta Zamuda, <i>Što je kuražen?</i>	72
Proza: Nenasilje odaberi!	
Tena Cota, <i>Martini snovi</i>	77
Ema Divković, <i>Dar</i>	79
Bruno Gubić, <i>Superjunak</i>	80
Valentina Horvat, <i>Želim život</i>	82

Leona Jakovljević, <i>Ljubav, to si Ti</i>	84
Ana Kosić, <i>Što je prava hrabrost?</i>	86
Luka Kotišćak, <i>Vjerom do hrabrosti</i>	88
Eva Majdak, <i>Hrabrost ili...?</i>	90
Klara Martinović, <i>Kako je Darko Mlađi pomogao Darku postati hrabar</i>	92
Ema Matić, <i>Što je zapravo hrabrost?</i>	96
Ivana Maurović, <i>Koliko sam zapravo hrabra</i>	98
Andreas Mužić, <i>Pogled unutra</i>	100
Ema Navoj, <i>Hrabrost</i>	103
Katja Oriović, <i>Na sliku Božju</i>	104
Fabijan Pavičić, <i>Pričajući ormar</i>	106
Fran Penzar, <i>Pobijedit ćeš strah</i>	108
Karlo Pintarić, <i>Domovini vjeran biti</i>	110
Veronika Prebanić, <i>Neka bude tvojom voljom</i>	112
Leona Magdalena Puškarić, <i>Hrabrost – izvor snage</i>	114
Ana Rodeš, <i>Uplašene note</i>	116
Franka Sabolek, <i>Naučena lekcija</i>	118
Dorian Šokčević, <i>Hrabrost je odabrali nenasilje</i>	120
David Telebar, <i>Nisam curica</i>	122
Lara Vađon, <i>Put kojim želiš ići</i>	124
Matija Valjak, <i>Hrabrost</i>	126
Artem Yakubovskiy, <i>Dvije domovine</i>	128
Isabela Zorko, <i>Hrabrost</i>	131
Matea Žunić, <i>Tata zvan Hrabrost</i>	132
Igrokazi: Dohvatit ćeš nebo	
Ela Baneković, <i>Sestre Hrabrost</i>	137
Ana Bogadi, <i>Nisi sam</i>	141
Ana Jurić, <i>Dohvatit ćeš nebo</i>	144
Monika Šmajgel, <i>Kako je Perica postao hrabar?</i>	147

Likovni radovi: Škola hrabrosti

Gabriela Horvat, <i>Hrabro pobjeđujem strahove</i>	6
Teodora Devčić, <i>Hrabročću nadvladavam strahove</i>	11
Sara Jahutka, <i>Hrabre ptičice</i>	12
Marko Gojsalić, <i>Vukovarski vodotoranj</i>	24
Antonija Šostarić, <i>Vožnja biciklom</i>	30
Marta Burazer, <i>Zaogrni me plaštem hrabrosti</i>	33
Magdalena Sinković, <i>Hrabrost u dječjim očima</i>	34
Maja Perović, <i>Hrabrost kod zubara</i>	38
Izabela Poljaković, <i>Hodanje po žici</i>	41
Neo Halapija, <i>Hrabar čovjek</i>	42
Mia Šimašek, <i>Hrabro u boj</i>	45
Ema Kumrić, <i>Hrabar vatrogasac</i>	47
Petra Miklin, <i>U morskim dubinama</i>	51
Leona Bartol Sever, <i>Dijete u požaru</i>	52
Anamarija Stručić, <i>Hrabrost</i>	55
Jana Jembrek, <i>Ranjena ptica</i>	61
Mila Zvonar, <i>Nezgoda u zraku</i>	65
Josip Bubnjar, <i>Hrabrost</i>	66
Vida Brodarić, <i>Hrabri planinari</i>	69
Mara Strnad, <i>Hrabro kod zubara</i>	70
Eva Mlinarić, <i>To je hrabrost...</i>	73
Ana Šostarić, <i>Hrabrost</i>	76
Karla Majstorović, <i>Škare hrabrosti</i>	78
Elena Gizdavec, <i>Hrabrost nije u izgledu</i>	89
David Ignac, <i>Hrabrost</i>	95
Lana Potočnjak, <i>Borac</i>	97
Lucija Lukač, <i>Hrabrost u kristalima</i>	101
Franka Barulek, <i>Hrabrost u očima</i>	102
Petra Oršuš, <i>Hrabrost</i>	105
Ana Bosman, <i>Andeo se bori protiv zla</i>	109

Nika Gavez, <i>Spasitelj/Isus</i>	115
Mura Kanižaj, <i>Izlazak iz tame</i>	119
Tena Novak, <i>Majka hrabrost / Majka Terezija</i>	125
Hana Jelačić, <i>Golubica u svetosti Božjoj</i>	130
Ema Olujić, <i>Dani, mjeseci i godine hrabrosti</i>	133
Anabel Negovetić, <i>Hrabrost Ivane Orleanske</i>	136
Marta Klarić, <i>Hrabrost poniznosti</i>	143
Tea Topol, <i>Kroz šumu u noći</i>	149
Paula Sović, <i>Hrabrost prvih kršćana</i>	152

Teodora Devčić (1. r.): *Hrabrošću nadvladam strahove*
Mentorica: Ljiljana Košak
Osnovna škola Zvonimira Franka, Kutina

Sara Jahutka (1. r.): *Hrabre ptičice*
Mentorica: Suzana Turković
III. osnovna škola Bjelovar

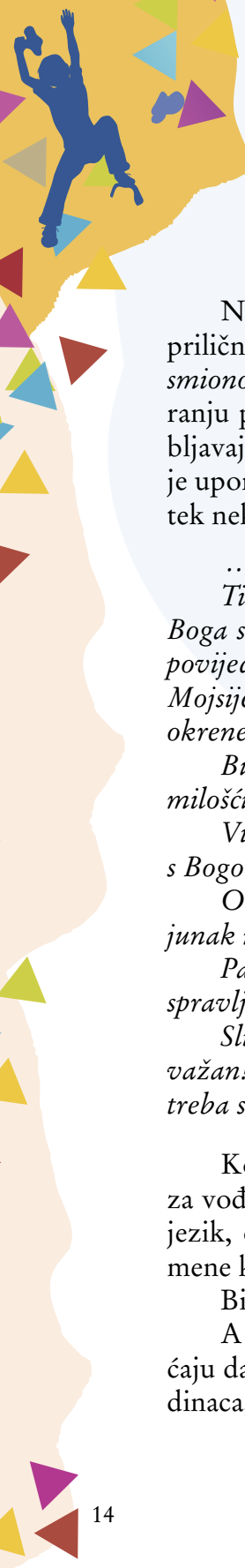

Riječ urednice

Hrabrost? Postati Čovjekom!

Priznajem da bih se čudila kad bi „Dječji Kranjčić” izostao! Ta, evo i trinaestoga *Susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva*, otvorena 15. listopada, a zaključena 15. prosinca 2023. godine. Radost pisanja i slikanja stalno je pa je povjerenstvo na prosudbu dobilo lijep broj radova: 178 književnih (101 pjesma, 73 proze i 4 igrokaza) kao i 135 likovnih radova iz 73 škole s područja cijele Republike Hrvatske. Književni su tekstovi, kao i dosad, većinom na standardu, a ima ponešto na kajkavskom i čakavskom dijalektu. Što se tiče tehnika likovnih djela, najčešća je tempera pa akvarel, nešto manje olovke i jedva po koja kombinirana tehnika. A motivi? Vukovarski vodotoranj, hrvatski barjaci, Hrvatska (pojednostavnjena zemljopisna karta), ratnici, prvi kršćanski mučenici, vatrogasci, planinari, David i Golijat, Ivana Orleanska, Mojsije more razdvaja, Samson, sv. Juraj, sv. Barbara i portreti Majke Terezije iz Kolkate te bl. kardinala sveta života Alojzija Viktora Stepinca. Članovi povjerenstva, kao i obično, dobili su radove pod zaporkom s oznakom razreda koji pohađa pojedini mladi autor. I za književne i za likovne radove dodijeljene su tri glavne i nekoliko dodatnih nagrada. Za tiskanje u zborniku odabrano je 55 književnih te 40 likovnih radova. Književne su radove prosuđivali i ocjenjivali dr. sc. Jasna Šego, izv. prof. Sveučilišta I. B. Mažuranić u Slavonskom Brodu, kao i vanjska suradnica na KBF-u u Zagrebu, urednik dječjega katoličkog časopisa *Mak* Vojmil Žic i potpisnica ovoga predgovora (predsjednica obaju povjerenstava). Likovne radove ocjenjivali su red. prof. art. na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu Tomislav Buntak, urednik Vojmil Žic i ja.

Tema ovoga natječaja bila je hrabrost.

Najprije sam malo prošla kroz biblijske tekstove te me poprilično potresla spoznaja da se imenice *hrabrost*, *neustrašivost*, *smionost/smjelost* i *odvažnost* u našem svednevnom komuniciranju pa i u brojnim književnim djelima gotovo uvijek upotrebljavaju u kontekstu tuče, bitaka i ratovanja. No u Bibliji njihova je uporaba neusporedivo šira i u Starom i u Novom savezu. Evo tek nekoliko primjera!

... samo mi budi hrabar i vodi Jahvine bojeve (1 Sam 18,17)

Ti budi hrabar i pokaži se čovjekom, slušaj naredbe Jahve, Boga svoga, idi njegovim stazama, drži se njegovih zakona, zapovijedi, naredaba i njegovih pouka kako je zapisano u Zakonu Mojsijevu da bi uspio u svemu što poduzmeš i svagdje kamo se okreneš. (1 Kr – umirući David Salomonu)

Budi hrabra, kćeri. Gospodin neba i zemlje neka te nagradi milošću za tvoju bol. Budi hrabra, kćerko! (Tob 7,17)

Više se nećeš zvati Jakov, nego Izrael, jer si se hrabro borio i s Bogom i s ljudima, i nadvladao si. (Post 32,29)

Ovako govori Jahve: mudri neka se ne hvale mudročću, ni junak neka se ne hvali hrabročću... (Jer 9,22)

Pavao uđe u sinagogu i tu je tri mjeseca smjelo govorio raspravljajući... (Dj 19,8)

Slijedeće noći Gospodin se ukaza Pavlu i reče mu: Budi odvažan! Dakako, kao što si i za me svjedočio u Jeruzalemu, tako ti treba svjedočiti i u Rimu. (Dj 23,11)

Koliko li je u Božjoj riječi obuhvatna hrabrost! Hrabrost za vođenje Božjih bojeva, smjelost koja podnosi bol, neustrašiv jezik, odvažno svjedočenje, hodanje Božjim stazama itd., a za mene kruna svemu:

Biti hrabar znači pokazati se čovjekom!

A onda divno iznenađenje! I naši mladi autori itekako shvaćaju da hrabrost nipošto nije vezana samo uz sukobe, bilo pojedinaca, bilo naroda. Tako dijete iz četvrtog razreda pjeva:

*Kuražen je on šteri se kmice boji,
A po noći sam vuni stoji.
... Kuražen je on šteri f školo ide
Makar mu f glavo nikaj jako ne zide.
(a sada)
Je mortik kuražen i on
šteri f školo bez zadače ide
pak mu kec v imenik dide?
To bormeš neje kuraž nego norost,
A takših ga koli mene dost.*

Jedna četvrtašica pjeva da se njezin tata ne boji mraka, no boji se pauka. Od mame uči hrabrost jer ona se ne boji ni doktora ni začepljena nosa, ni zlih čarobnjaka. Baka se ne boji čak ni mame pa kad ustreba, stane na stranu svoje unučice. A tek djed! Ne boji se ni mraka ni pauka ni bake! A onda ono najvažnije (i duhovito):

*Kad malo bolje razmislim
uz njih se baš ničega ne bojim.
Zbog toga sam, čini se,
najhrabrija ja!*

Mali četvrtaš smatra da svatko može biti hrabar i pobijediti svaki strah te da:

*Svjetlost hrabrosti toliko je jaka
da ju ne može pobijediti ni najjača šaka.*

A dijete iz šestog razreda smatra da hrabrost nije ni igra, ni stvar, već moć kojom se za se izboriš danju, a i noću. Hrabrost je čarolija koja snove i želje pretvara u stvarnost. Hrabrost je odlika velikih ljudi. Ali koji su to veliki ljudi?

*... oni koji vole druge voleći sebe,
oni koji poštuju druge poštujući sebe.*

Na tomu su tragu i želje djeteta iz osmog razreda:

*Želim ti hrabrost uz koju imaš
jaku i stalnu želju da činiš dobro.*

...

*Želim ti hrabrost koja ulijeva sposobnost
da u pravednosti ideš protiv mišljenja drugih ljudi
riskirajući ismijavanje, sramotu i osude.*

A jedna sedmašica ovako Boga slavi:

*Hvalin te ča si dal mom ocu
Takovu snagu i hrabrost
Da j' bil jači od boli.*

No ima li veće boli od majčine dok joj dijete pati? Od boli Majčine?

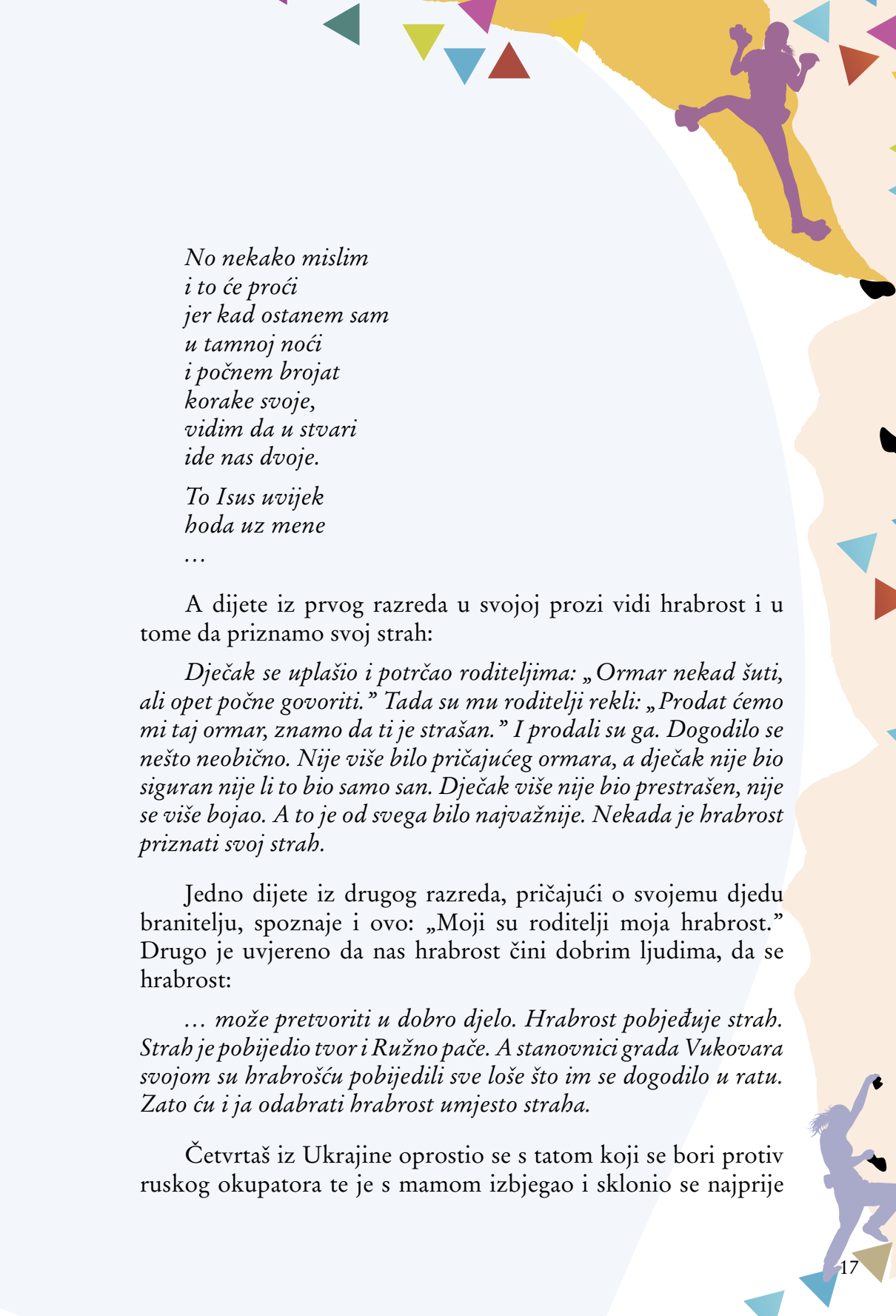
*„Žejni sam” sinik s križa veli,
a majku Mariju još bole pri srcu boli.
Majčica hrabro i dale pud križum stuji
i gori svojega sinika gledi.*

Milost! Milost Božja koja daje izdržati, Milost koja hrabri vjerom da ni u kojemu času nismo sami. A tko dijeli našu samoću, pjeva dijete iz trećeg razreda:

...

*Ni pauk, ni zmija
mačka ni pas
kada mi priđu
ne tražim spas.*

*Ali još uvijek
malo me prene
kad odem van
bez ikog uz sebe.*

*No nekako mislim
i to će proći
jer kad ostanem sam
u tamnoj noći
i počnem brojat
korake svoje,
vidim da u stvari
ide nas dvoje.*

*To Isus uvijek
hoda uz mene*

...

A dijete iz prvog razreda u svojoj prozi vidi hrabrost i u tome da priznamo svoj strah:

Dječak se uplašio i potrčao roditeljima: „Ormar nekad šuti, ali opet počne govoriti.” Tada su mu roditelji rekli: „Prodat ćemo mi taj ormar, znamo da ti je strašan.” I prodali su ga. Dogodilo se nešto neobično. Nije više bilo pričajućeg ormara, a dječak nije bio siguran nije li to bio samo san. Dječak više nije bio prestrašen, nije se više bojao. A to je od svega bilo najvažnije. Nekada je hrabrost priznati svoj strah.

Jedno dijete iz drugog razreda, pričajući o svojem djedu branitelju, spozna je i ovo: „Moji su roditelji moja hrabrost.” Drugo je uvjerenost da nas hrabrost čini dobrim ljudima, da se hrabrost:

... može pretvoriti u dobro djelo. Hrabrost pobjeđuje strah. Strah je pobijedio tvor i Ružno pače. A stanovnici grada Vukovara svojom su hrabrošću pobijedili sve loše što im se dogodilo u ratu. Zato ću i ja odabrati hrabrost umjesto straha.

Četvrtaš iz Ukrajine oprostio se s tatom koji se bori protiv ruskog okupatora te je s mamom izbjegao i sklonio se najprije

u Osijeku kod bake i djeda, a sada je našao dom u Rijeci i kaže:

Hrvatski već dobro govorim. I pišem. Ponovno sam sretan dječak. Imam puno prijatelja. Hrvatska je moja druga domovina. Iako sam ponekad sjetan. Priča o Vukovaru priča je i o gradu u Ukrajini. O hrabrim ljudima. Mislim da je i moja obitelj hrabra. Zato se svaki puta pomolim Bogu za svoje dvije domovine... Uzdám se u Božje milosrđe!

A evo razmišljanja drugog djeteta iz četvrtog razreda:

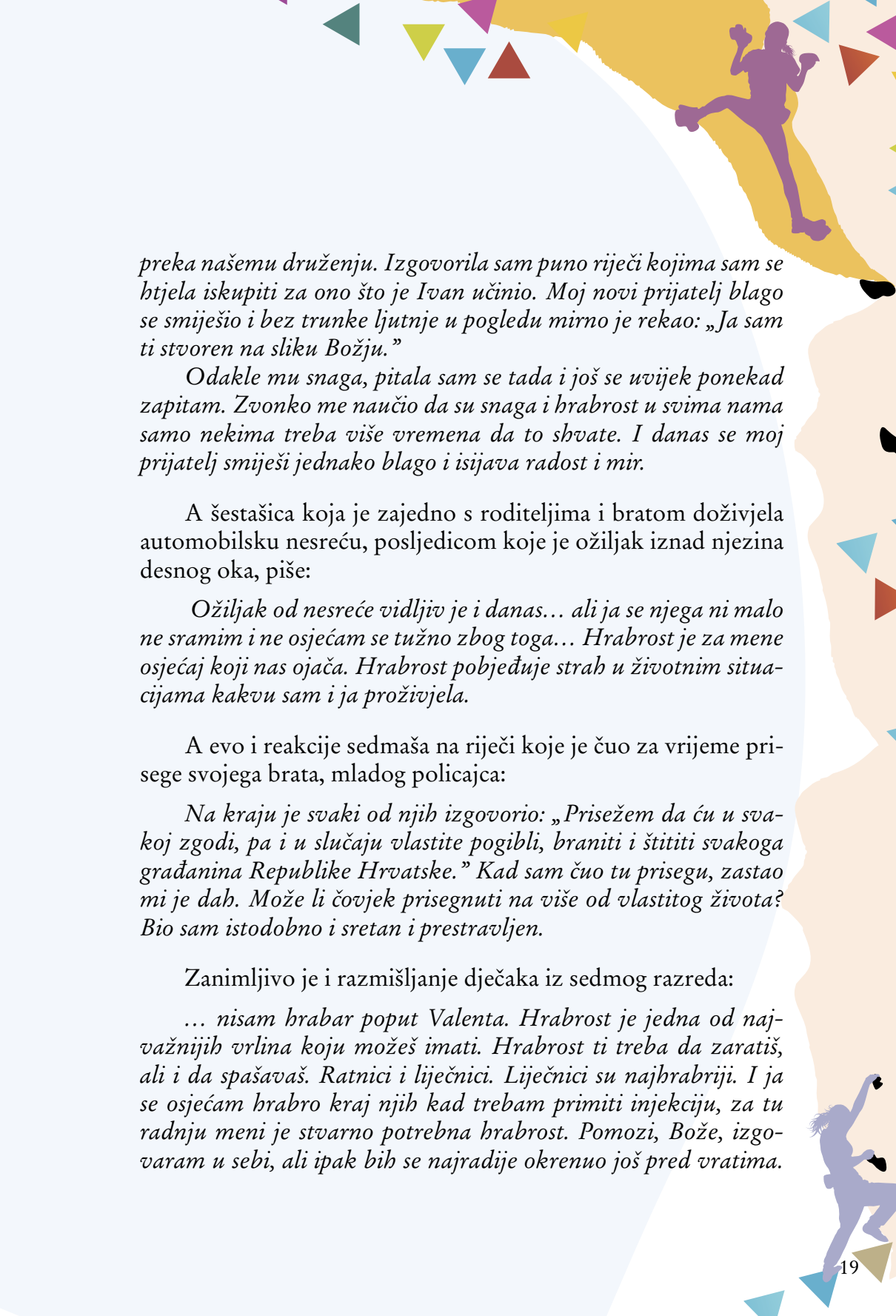
Majka Hrabrost je Kata Šoljić. Ona je simbol hrabrosti i patnje svih majki u Domovinskom ratu. Već u Drugom svjetskom ratu izgubila je brata i tri polubrata. Otac joj je umro kad je imala trinaest godina, a majka nešto kasnije. Rodila je šestero djece, a u ratu su joj poginula četiri sina: Niko, Ivo, Mijo i Mato. U ratu su sudjelovali i kći Marija i zet Stjepan. Trebalo joj je dvanaest godina da pronađe posmrtné ostatke svojih sinova.

A petaš kaže:

Hrabrost ti treba da bi mogao nešto postići u svom životu.

Da bi usprkos svemu čovjek mogao biti radostan i miran poput Zvonka u invalidskim kolicima, prijatelja šestašice:

Na odmoru sam bila sa svojim prijateljicama. Odjednom sam ugledala Zvonka. Krenuo je svojim nezgrapnim kolicima prema Ivanu, a on je jedva dočekaó da ga počne omalovažavati i neprimjereno zadirkivati. Govorio mu je kako je ružan, da će zauvijek biti u kolicima i da mu ime zvuči čudno, da podsjeća na crkveno zvono. Podrugljivo je zapjevao pjesmu iz crtića: „Zvonko, taj mali dječak vozi auto pravi...” Mislila sam da će se Zvonko rasplakati, a on je gledao nasmijanim plavim očima i isijavao radost i mir. Dotrčala sam do njega i rekla mu da to što je u kolicima ništa ne znači i da to što je različit ne može biti pre-

preka našem druženju. Izgovorila sam puno riječi kojima sam se htjela iskupiti za ono što je Ivan učinio. Moj novi prijatelj blago se smiješio i bez trunke ljutnje u pogledu mirno je rekao: „Ja sam ti stvoren na sliku Božju.”

Odakle mu snaga, pitala sam se tada i još se uvijek ponekad zapitam. Zvonko me naučio da su snaga i hrabrost u svima nama samo nekima treba više vremena da to shvate. I danas se moj prijatelj smiješi jednako blago i isijava radost i mir.

A šestašica koja je zajedno s roditeljima i bratom doživjela automobilsku nesreću, posljedicom koje je ožiljak iznad njezina desnog oka, piše:

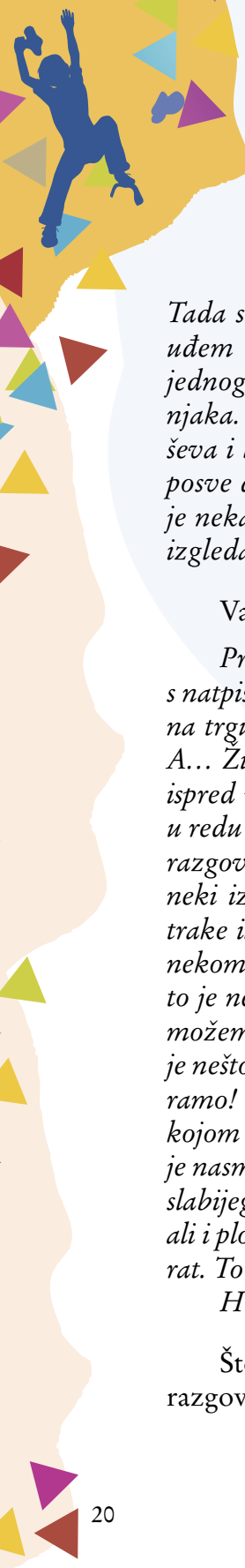
Ožiljak od nesreće vidljiv je i danas... ali ja se njega ni malo ne sramim i ne osjećam se tužno zbog toga... Hrabrost je za mene osjećaj koji nas ojača. Hrabrost pobjeđuje strah u životnim situacijama kakvu sam i ja proživjela.

A evo i reakcije sedmaša na riječi koje je čuo za vrijeme prisege svojega brata, mladog policajca:

Na kraju je svaki od njih izgovorio: „Prisežem da ću u svakoj zgodi, pa i u slučaju vlastite pogibli, braniti i štititi svakoga građanina Republike Hrvatske.” Kad sam čuo tu prisegu, zastao mi je dah. Može li čovjek prisegnuti na više od vlastitog života? Bio sam istodobno i sretan i prestravljen.

Zanimljivo je i razmišljanje dječaka iz sedmog razreda:

... nisam hrabar poput Valenta. Hrabrost je jedna od najvažnijih vrlina koju možeš imati. Hrabrost ti treba da zaratiš, ali i da spašavaš. Ratnici i liječnici. Liječnici su najhrabriji. I ja se osjećam hrabro kraj njih kad trebam primiti injekciju, za tu radnju meni je stvarno potrebna hrabrost. Pomozi, Bože, izvaram u sebi, ali ipak bih se najradije okrenuo još pred vratima.

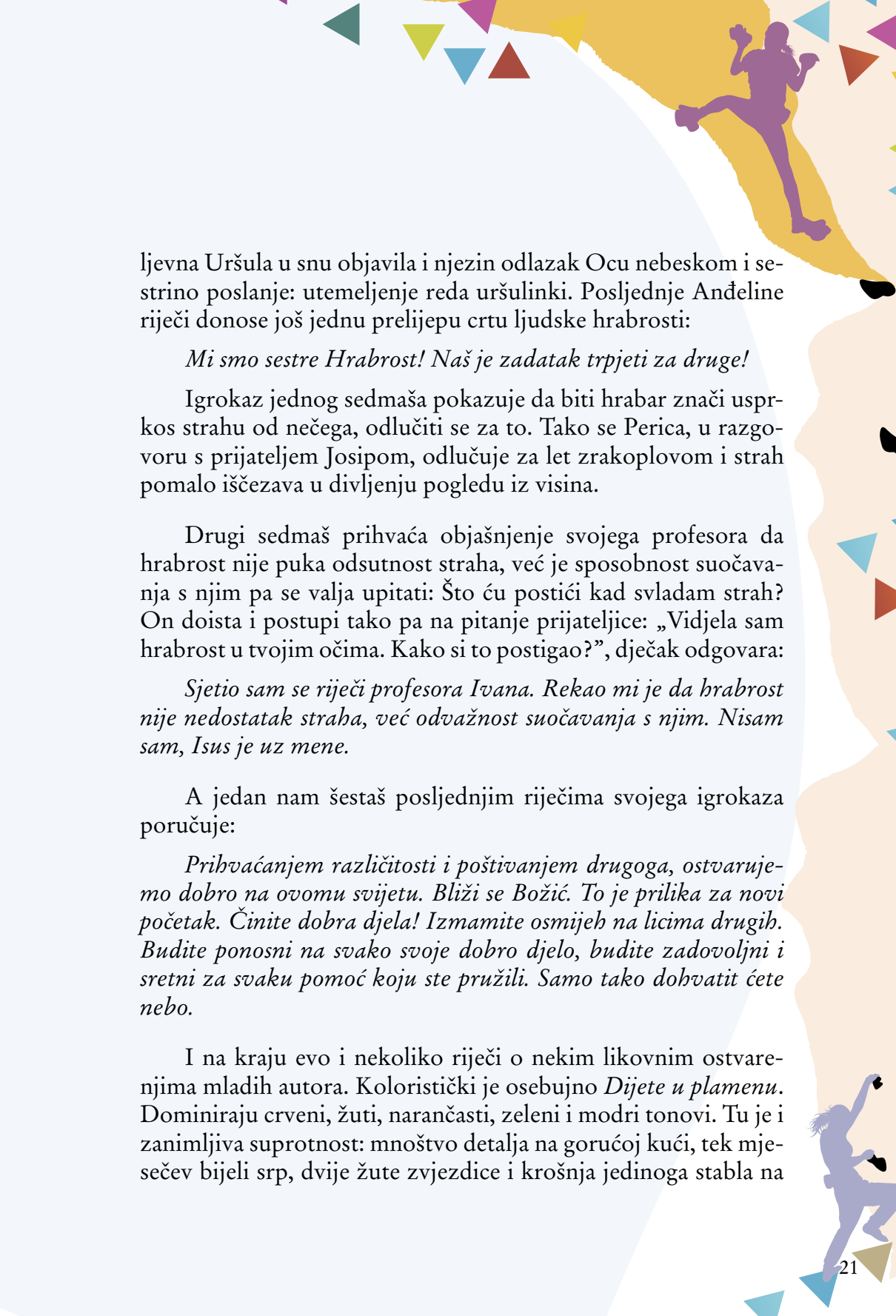
Tada se sjetim ratnika Valenta i aviona, pa nisam ni ja curica, i uđem kamo god treba. Rekao bih da sam dovoljno hrabar za jednog trinaestogodišnjaka, možda i hrabriji od nekih svojih vršnjaka. Uvijek branim slabije i govorim istinu, ne bojim se miševa i buba. Posjet zubaru ili pet minuta prije ispita već je nešto posve drugo. Tada jako duboko dišem da ostanem hrabar... Sve je nekako lakše kad vjerujete u dobro. Tada vam i vaši strahovi izgledaju pomalo smiješno, zar ne?

Valja promisliti i o riječima jednog osmaša:

Prilikom posjeta Rijeci vidio sam na Trgu svete Barbare ploču s natpisom „Hrabrost je odabrati nenasilje“... Ploča je postavljena na trgu gdje je 2009. godine tragično skončao mladić Aleksandar A... Život mu je naglo prekinut jer je pretučen nasrtn zbog svađe ispred restorana brze hrane dok su mladići nakon noćnog izlaska u redu čekali sendvič... Zbog čega se poseže za šakama umjesto za razgovorom?... Što uopće znači biti hrabar? Je li to kad ispunimo neki izazov na društvenim mrežama pretrčavajući cestu s četiri trake ili kad pojedemo puža ili pauka? Ne, to je glupost! Znači li nekome reći u lice sve što ga ide, ne birajući ni riječi, ni način? Ne, to je nepromišljenost! Ili je hrabrost udariti nekoga samo zato što možemo? Ne, to je duboko nezadovoljstvo i frustracija... Hrabrost je nešto drugo. Hrabrost je imati snage suzdržati se kada to ne moramo! Hrabrost je moći usmjeriti bijes na šport ili neku aktivnost kojom nećemo nanijeti bol drugome. Hrabrost je čekati! Hrabrost je nasmiješiti se kad smo umorni i tužni. Hrabrost je stati u obranu slabijeg kojemu se svi smiju. Hrabrost je odabrati teži, trnovitiji, ali i plodonosniji put. Hrabrost je moliti za mir dok cijeli svijet želi rat. To je hrabrost!

Hrabrost je odabrati nenasilje.

Što se igrokaza tiče, krenut ću od osmaša. Sestre hrabrost, razgovor Anđele (Merici) i sestre joj Ivane Marije kojoj je kra-

ljevna Uršula u snu objavila i njezin odlazak Ocu nebeskom i sestri poslani: utemeljenje reda uršulinki. Posljednje Anđeline riječi donose još jednu prelijepu crtu ljudske hrabrosti:

Mi smo sestre Hrabrost! Naš je zadatak trpjeti za druge!

Igrokaz jednog sedmaša pokazuje da biti hrabar znači usprkos strahu od nečega, odlučiti se za to. Tako se Perica, u razgovoru s prijateljem Josipom, odlučuje za let zrakoplovom i strah pomalo iščezava u divljenju pogledu iz visina.

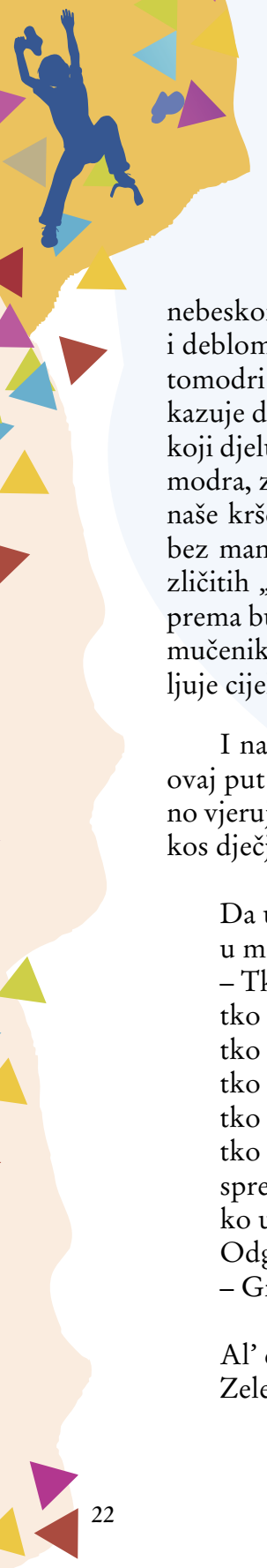
Drugi sedmaš prihvaća objašnjenje svojega profesora da hrabrost nije puka odsutnost straha, već je sposobnost suočavanja s njim pa se valja upitati: Što ću postići kad svladam strah? On doista i postupi tako pa na pitanje prijateljice: „Vidjela sam hrabrost u tvojim očima. Kako si to postigao?“, dječak odgovara:

Sjetio sam se riječi profesora Ivana. Rekao mi je da hrabrost nije nedostatak straha, već odvažnost suočavanja s njim. Nisam sam, Isus je uz mene.

A jedan nam šestaš posljednjim riječima svojega igrokaza poručuje:

Prihvatanjem različitosti i poštivanjem drugoga, ostvarujemo dobro na ovom svijetu. Bliži se Božić. To je prilika za novi početak. Činite dobra djela! Izmamite osmijeh na licima drugih. Budite ponosni na svako svoje dobro djelo, budite zadovoljni i sretni za svaku pomoć koju ste pružili. Samo tako dohvatit ćete nebo.

I na kraju evo i nekoliko riječi o nekim likovnim ostvarenjima mladih autora. Koloristički je osebujno *Dijete u plamenu*. Dominiraju crveni, žuti, narančasti, zeleni i modri tonovi. Tu je i zanimljiva suprotnost: mnoštvo detalja na gorućoj kući, tek mješeciv bijeli srp, dvije žute zvjezdice i krošnja jedinoga stabla na

nebeskom plavetnilu, a zeleno tlo golo i presječeno žutim putem i deblom onoga stabla. Protuteža bojama te slike smireni su žutomodri tonovi protkani s nešto bjelila i sivila na slici koja prikazuje dva vatrogasca. Vrlo je zanimljiv i kolaž *Hrabri planinari* koji djeluje bojama bogato, a zapravo njime dominiraju tek crna, modra, zelena, smeđa i siva boja. I na kraju ne mogu ne istaknuti naše kršćanske mučenike! I kolor i crtež i kompozicija gotovo bez mane! O osam lavova da se ni ne govori! Osam posve različitih „lica”, različitih „izraza”, a na svakom strahopoštovanje prema budućoj žrtvi nadjačava pohlepu za zalogajem! Smirenost mučenika koji u desnici drži raspelo. Moćan anđeo koji natkriľjuje cijelu arenu.

I na kraju, kao i obično, završit ću s pjesmom književnika, ovaj put Ratka Zvrka, premda u njoj nije naći imenicu hrabrost, no vjerujem da ćemo se svi bez problema složiti da je Grga, usprkos dječjim nepodopštinama, doista mali „brat Hrabrost”.

Da upitaš bilo koga
u mom kraju Zelengaju:
– Tko sve radi naopačke,
tko iz praćke gađa maćke,
tko preskaće preko zida,
tko lastina gnijezda skida,
tko kokoši za rep vuće,
tko se s djecom stalno tuće,
spreman da u svađi plane
ko ugarak?
Odgovor će uvijek biti
– Grga Čvarak.

Al' da pitaš u mom kraju,
Zelengaju, isto tako:

– Tko je cijele noći skako
da bolesnoj majci dade
aspirine, limunade,
i da pitaš isto tako
tko je jako, jako plako
zato što se Mila mala
po koljenu ogrebala
kad je pala čak u jarak?
Odgovor će uvijek biti
– Grga Čvarak.

Što je takav? Tko bi znao?
Čas je dobar, čas je zao,
čas bi svakom srce dao,
a čas bi se s vukom klao,
Mršav, tanak ko suharak
– Grga Čvarak.

Sonja Tomić

Marko Gojsalić (1. r.): *Vukovarski vodotoranj*

Mentorica: Mirela Miličević

Osnovna škola „1. listopada 1941.“, Čišla, Područna škola Kostanje

Nagrađeni autori i radovi na 13. Susreću hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić” 2024.

POEZIJA (Pokrovitelj nagrade: Glas Koncila)

1. nagrada: Mika Brkić (3. r.): *Odrekao sam se straha*

Mentorica: Janja Škraba-Stanešić

Osnovna škola Frana Galovića, Zagreb

2. nagrada: Greta Zamuda (4. r.): *Što je kuražen?*

Mentorica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

3. nagrada: Ana Pavlić (7. r.): *Molitva za hrabrost*

Mentorica: Dolores Maršanić

Osnovna škola Čavle

PROZA (Pokrovitelj nagrade: Naklada Ljevak)

1. nagrada: David Telebar (7. r.): *Nisam curica*

Mentorica: Željka Rabuzin

Osnovna škola Petrijanec

2. nagrada: Artem Yakubovskiy (4. r.): *Dvije domovine*

Mentorica: Vesna Rabak

Osnovna škola Turnić, Rijeka

3. nagrada: Isabela Zorko (7. r.): *Hrabrost*

Mentorica: Ana Mlinar

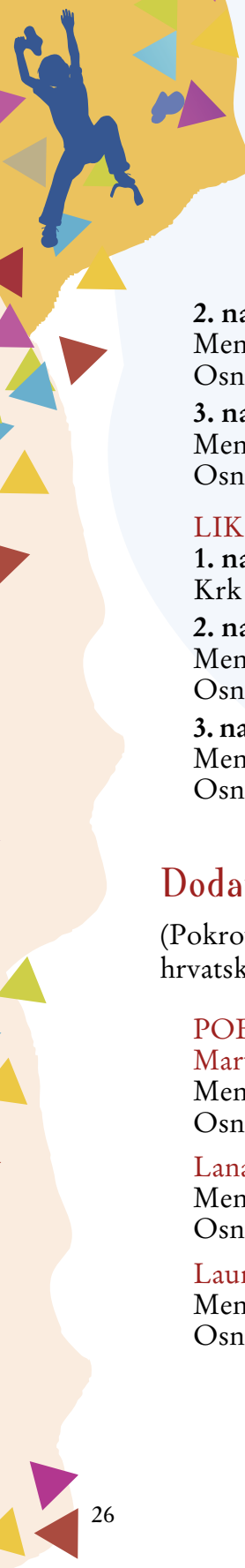
Osnovna škola Ante Kovačića, Marija Gorica

IGROKAZI (Pokrovitelj nagrade: Školska knjiga)

1. nagrada: Ela Baneković (8. r.): *Sestre Hrabrost*

Mentor: Tibor Martan

Osnovna škola Visoko

2. nagrada: Ana Jurić (6. r.): *Dohvatit ćeš nebo*

Mentorica: Karolina Bakšaj

Osnovna škola „Davorin Trstenjak”, Podgajci Posavski

3. nagrada: Ana Bogadi (7. r.): *Nisi sam*

Mentorica: Marina Živković

Osnovna škola Gola

LIKOVNI RADOVI (Pokrovitelj nagrade: Verbum)

1. nagrada: Paula Sović (8. r.): *Hrabrost prvih kršćana*
Krk

2. nagrada: Vida Brodarić (4. r.): *Hrabri planinari*

Mentorica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

3. nagrada: Leona Bartol Sever (4. r.): *Dijete u požaru*

Mentorica: Suzana Balić

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Dodatne nagrade

(Pokrovitelji nagrada: Profil Klett, Ogranak Matice hrvatske u Križevcima)

POEZIJA

Martina Kušinec (8. r.): *Majka Marija*

Mentorica: Andrijana Kušinec

Osnovna škola Vinica

Lana Potočnjak (6. r.): *Na slici*

Mentorica: Željka Rabuzin

Osnovna škola Petrijanec

Laura Radmanović (5. r.): *Sanjive oči vide kolone*

Mentorica: Darija Mladin

Osnovna škola Jesenice, Dugi Rat

PROZA

Katja Oriović (6. r.): *Na sliku Božju*

Mentorica: Ivana Smolčić Padjen

Osnovna škola „Nikola Tesla”, Rijeka

Karlo Pintarić (7. r.): *Domovini vjeran biti*

Mentorica: Željka Rabuzin

Osnovna škola Petrijanec

Lara Vađon (5. r.): *Put kojim želim ići*

Mentorica: Snježana Hranić

Osnovna škola Sveti Đurđ

IGROKAZI

Monika Šmajgel (7. r.): *Kako je Perica postao hrabar*

Mentorica: Željka Kalabek

IV. osnovna škola Bjelovar

LIKOVNI RADOVI

Magdalena Sinković (2. r.): *Hrabrost u dječjim očima*

Mentorica: Vesnica Mlinarić

Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica

Ana Šostarić (4. r.): *Hrabrost*

Mentorica: Melita Pek

Osnovna škola Rovišće

Anabel Negovetić (8. r.): *Hrabrost Ivane Orleanske*

Mentorica: Snježana Kruhak

Osnovna škola „Vladimir Gortan”, Rijeka

Stazom idi
Isusovom!

(POEZIJA)

Antonija Šostarić (1. r.): *Vožnja biciklom*
Mentorica: Renata Koprivnjak
Osnovna škola Rovišće

Andro Antišić, 8. razred
Mentorica: Darija Mladin
Osnovna škola Jesenice, Dugi Rat

Molitva Bogu za hrabrost oprosta

Bože,
podijeli snagu onima
koji su preživjeli strahote rata,
da u srcima svojim pronađu hrabrost za oprost.
Neka ljubav prema miru bude jača od sjećanja na patnju.
Molimo te za svjetlost u tami prošlosti,
gdje hrabrost raste iz oprosta.

Vito Antunović, 2. razred
Mentorica: Vesna Rabak
Osnovna škola Turnić, Rijeka

Čuvar domovine

Ovo je štorija od moje familije:
Dida je uniformu prontal
I va rat šal.
Leto i neš bil je va Like,
Nona je pod kušinon
Čuvala njegove slike.
Kada se doma vrnul,
Va srce me taknul!
Suza za suzon je šla
Aš smo znali
Da su pasala vremena zla!

Marta Burazer (1. r.): *Zaogrni me plaštem brabrosti*
Mentorica: Dora Mihanović
Katolička osnovna škola „Ivo Mašina” u Zadru

Magdalena Sinković (2. r.): *Hrabrost u dječjim očima*
Mentorica: Vesna Mlinarić
Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica
Dodatna nagrada

Nera Bartulović, 4. razred
Mentorica: Marina Živić
Osnovna škola Dragutina Tadijanovića, Vukovar

Hrabrost

Hrabrost.
Snažna, nježna.
Plače, trpi, pobjeđuje.
Ljubav koja sve podnosi.
Vukovar.

Mika Brkić, 3. razred
Mentorica: Janja Škraba-Stanešić
Osnovna škola Frana Galovića, Zagreb
1. nagrada

Odrekao sam se straha

Odrekao sam se straha
od visine i mraka,
da plivam i ronim
više se ne bojim.

Ni pauk ni zmiya,
mačka ni pas,
kada mi priđu,
ne tražim spas.

Ali još uvijek
malo me prene,
kad odem van
bez ikog uz sebe.

Ali nekako mislim
i to će proći
jer kad ostanem sam
u tamnoj noći
i počnem brojat
korake svoje,
vidim da u stvari
ide nas dvoje.

A stylized illustration of a person's profile in shades of orange and yellow, facing left. The profile is decorated with colorful triangles in shades of blue, red, green, and purple. A silhouette of a person is shown climbing the top edge of the profile. The background is a light blue gradient.

To Isus uvijek
hoda uz mene,
svojom svjetlošću
tjera zle sjene.

I tada se odričem
i zadnjeg straha,
kad Isus kuca
na moja vrata.

Maja Perović (2. r.): *Hrabrost kod zubara*
Mentorica: Vesnica Mlinarić
Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica

Stella Butković, 6. razred
Mentorica: Marija Keškić
Osnovna škola „Dr. Andrija Mohorovičić”, Matulji

Budi svoj

Život je ki put jako okrutan,
a ki put jako lep.

Ljudi glume neš ča nisu
samo da bi ih drugi prihvatili.

Bog ni glumil,
zato ga puno judi ni prihvatilo.

Nemoj glumit,
budi svoj
i ne obaziri se ča ti drugi govore.

Ana Didović, 7. razred
Mentorica: Mihajla Varžak
Osnovna škola fra Kaje Adžića, Pleternica

Plamen hrabrosti

Vojska što ti leđa čuva
Na tek bezvrijednu čađu podsjeća
Kada jednom shvatiš da ti
Na leđima stoji Ruka
Koja može pokoriti
Sva zla ovoga svijeta.

Tko ruke u šake postavi,
Izgubit će svaku bitku.
A onaj tko ih zajedno sklopi,
Tomu će nad glavom nastati
Žarki crveni plamen hrabrosti.

Tko se hrabročću glasno ponosi,
Taj izdiše kisik iz plamena.
Tko pušta plamen da mirno gori,
Dat će mu snagu da gori jače.

Izabela Poljaković (3. r.): *Hodanje po žici*
Mentorica: Dijana Bedi-Šela
Osnovna škola Podturen

Neo Halapija (3. r.): *Hrabar čovjek*
Mentorica: Mirela Međimorec Stančin
Osnovna škola Legrad

Andela Karčić, 6. razred
Mali Lošinj

Hrabrost

Hrabrost – živjeti po deset Božjih zapovijedi.

Hrabrost – vjerovati svim srcem u Boga.

Hrabrost – biti dobar i vjeran prijatelj.

Hrabrost – biti pošten i iskren.

Hrabrost – učiti i biti dobar učenik.

Hrabrost – oprostiti uvredu.

Hrabrost – napisati ovu pjesmu i uživati u njoj!

Tesa Andrea Köteles, 6. razred
Mentorica: Ivana Smolčić Padjen
Osnovna škola „Nikola Tesla”, Rijeka

Buđi hrabar

Teško je biti hrabar,
vidjeti svjetlo
kada ga nitko ne vidi,
pokazati strast
i neustrašivost
dok strah peče
duboko u tebi.

Što je hrabrost?
Kucati na vrata
kada se svi boje
i ne usude?
Trčati za lopovom
u mračnoj ulici?

Hrabrost bi
zauvijek ostala
u dubini tvoje duše
poput nevidljivog straha
da nemaš
vjere,
nade
i ljubavi.

Mia Šimašek (3. r.): *Hrabro u boj*
Mentorica: Marina Mihalj
Osnovna škola Dore Pejačević, Našice

Martina Kušinec, 8. razred
Mentorica: Andrijana Kušinec
Osnovna škola Vinica
Dodatna nagrada

Majka Marija

Pud križum majka Marija stuji
I gori svojega sinika gledi.
S grdim čavlima su ga zabili
A Mariji majki srce cvili.

„Žejni sam”, sinik s križa veli,
A majku Mariju još bole pri srcu buli.
Majčica hrabro i dale pud križum stuji
I gori svojega sinika gledi.

Ud žalosti Majki srce bi počiti moglu
Dok krv se siniku sciaja čiz nogu.
Dragi Božik snagu Majčici davle
Dok sinik ji na rokama zdihavle.

Emma Kumrić (3. r.): *Hrabar vatrogasac*
Mentorica: Marina Mihalj
Osnovna škola Dore Pejačević, Našice

Teuta Šustić (4. r.): *Hrabro spašavanje u potresu*
Križevci

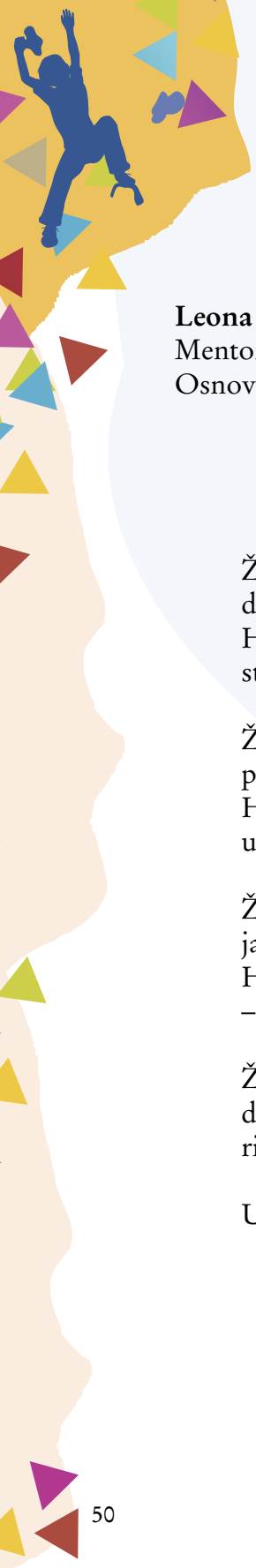
Karla Matoc, 6. razred
Rijeka

Božji put

Hrabar je onaj što Božjim putem kroči
jer teška su vremena došla nam u susret,
vjera nas drži i nadu nam daje zato
bojati se nemoj biti sam u tami.

Jer svjetlo će doći i obasjati nam put
kojim trebamo ići dalje,
pa ako imalo sumnjaš kojim putem ići,
znaj da samo jedan put pravu hrabrost ti daje.

I nikada nemoj odustati ići tim putem,
čak i ako ti teško bude bilo,
smogni hrabrosti koju Bog ti daje,
da pronadeš sebe i zavoliš druge.

Leona Novak, 8. razred
Mentorica: Ivana Štimatec Protrka
Osnovna škola Gornji Mihaljevec

Kakvu ti hrabrost želim

Želim ti hrabrost koja ti
daje snagu i ustrajnost.
Hrabrost kojom možeš pobijediti
strah bez problema.

Želim ti hrabrost kojoj ni velike
prepreke nisu zapreka.
Hrabrost uz koju si sposoban
učiniti bas sve.

Želim ti hrabrost uz koju imaš
jaku i stalnu želju da činiš dobro.
Hrabrost da imaš dovoljno samopouzdanja
– riskirati.

Želim ti hrabrost koja ulijeva sposobnost
da u pravednosti ideš protiv mišljenja drugih ljudi,
riskirajući ismijavanje, sramotu i osude.

U takvoj hrabrosti rasti.

Petra Miklin (4. r.): *U morskim dubinama*
Križevci

Leona Bartol Sever (4. r.): *Dijete u požaru*
Mentorica: Suzana Balić
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci
3. nagrada

Ana Pavlič, 7. razred
Mentorica: Dolores Maršanić
Osnovna škola Čavle
3. nagrada

Molitva za hrabrost

Hvalin te, Bože, ča si ga spasil!
Hvalin te, Bože, ča ga opet moren zagrlit i bušnut!
Hvalin te, Bože, čaj opet tu z manun!
Bože, na ovon svitu, ja san ti se
za preveć stvari zahvalila,
ma priču o mojmu ocu
ne moren pozabit.
Bit ću ti zahvalna
dok zrak na nos udišen,
dok brojim otkucaji srca,
dok mi krv teče niz žile...
Hvalin te ča si dal momu ocu
takovu snagu i hrabrost
da j bil jači od boli.
Hvala ti ča ga opet moren
pogjedat va oči
i reć mu da ga volin.

Elena Peharda, 6. razred
Mentorica: Dubravka Tuđan
Osnovna škola Andrije Kačića Miošića, Donja Voća

Potruga za hrabrošću

Gdje nestaje moja hrabrost
kada je najviše trebam?
Tražim je na putu do škole
i kad pišem ispit uz matematike,
a ne pronalazim je ni kad dobivam ocjenu iz hrvatskog.

Možda se sakrila u bilježnicu,
a ne zna sama izaći?
Možda spava u ladici s knjigama,
a ja ju ne otvaram?

Svakog dana joj se nadam,
ali njoj nigdje ni traga!
Možda ću je naći
ako otvorim bilježnicu i ladicu
i hrabro se suočim
s teškim školskim gradivom.

Anamarija Stručić (4. r.): *Hrabrost*
Križevci

Lana Potočnjak, 6. razred
Mentorica: Željka Rabuzin
Osnovna škola Petrijanec
Dodatna nagrada

Na slici

Na slici je on.
Sin.
Brat.
Ujak.
On je u kolicima!
Pad i jad...
Pao je s motora.
Kičma se zgnječila.
Bol zaječala...
Ruke su tapšale uplakanu obitelj.
Kratko.

Na slici je priča.
Njegova.
Mamina.
Moja.
I mi smo u kolicima.

U slici je bol.
Ljutnja.
Jecaj.
Patnja.
U slici je obitelj.
Obitelj s kolicima.

Podrška.
Snaga.
Ljubav.
Sve u jednoj slici.

Na slici je i put.
Dug.
Istinit.
Težak.
Naš.

Na slici je putokaz vjere i nade,
i mlad, bistar čovjek,
borac...

Moj ujak zaustavljen u trenutku
hrabrost je živa... na slici!

Laura Radmanović, 5. razred
Mentorica: Darija Mladin
Osnovna škola Jesenice, Dugi Rat
Dodatna nagrada

Sanjive oči vide kolone

Kazaljke su stale, a vrijeme dalje ide,
sanjive oči vide,
kolone...

U daljini tope se i umiru zore,
oči se bore,
djeca plaču...

Na pragovima kuća krvava svanuća,
gori jedan grad...

Stišću zube na Trpinjskoj cesti,
ranjeni, al' ponosni,
žure mesti
tenkove...

Majke se mole,
sudbine bole,
životi se pletu,
smrt u letu
nad Vodotornjem...

A stylized map of Croatia is shown in light blue and yellow. A purple silhouette of a soccer player is positioned on the map. The map is decorated with various colored triangles (green, yellow, blue, red, purple) scattered around it. The background is white.

Kako s uma smesti,
toliko smrti,
u bašti,
na cesti...
Trijezan biti, a ne piti,
tužan biti, al' ne liti
suze...
Ostavi nam, Bože,
onako za dar,
miran i tihi Vukovar.

Dora Rusak, 4. razred
Mentorica: Mirela Međimorec Stančin
Osnovna škola Legrad, Đelekovec

Tko je najhrabriji?

Tata je hrabar,
Ne boji se mraka,
Ali se boji malog pauka.

Mama...
Od nje učimo što je hrabrost,
U njenim očima nema straha.
Ne boji se doktora, začepljenog nosa
Ni zlih čarobnjaka.
Ona je hrabra, to znaju svi,
S njom se nemojte šaliti!

Baka je posebno hrabra!
Ona se ne boji čak ni moje mame,
A kad god treba, na moju stranu stane.

Djed je zaista hrabrica prava.
Ne boji se pauka, ni mraka, ni bake.

Kad malo bolje razmislim –
Uz njih se baš ničeg ne bojim.
Zbog toga sam, čini se,
Najhrabrija ja!

Jana Jembrek (4. r.): *Ranjena ptica*
Mentorica: Suzana Balić
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Viktorija Skender, 7. razred
Mentorica: Darija Mladin
Osnovna škola Jesenice, Dugi Rat

U toj Domovini

Tu... žive Hrvati hrabroga srca koji su se borili
za slobodu Domovine.
Tu žive Hrvatice... dobroga srca koje su čekale...
i one koje su pomagale... ranjenima.
Tu žive majke koje su isplakale... nestalog sinka svoga.
Tu žive... djeca veselog i dobrog srca.
Tu... cvatu ruže... polegle na nepoznat grob.
U toj Domovini žive ljubav i hrabrost.

Luka Stilin, 3. razred
Mentorica: Vesna Rabak
Osnovna škola Turnić, Rijeka

Hrabrost

Što je hrabrost?
Kada gorka suza na tužnom licu lije,
A srce taj strah sakriti ne umije?
Što je hrabrost?
Kada malo dijete plače,
Gladno je, nema igračke, majice ni hlače?
Što je hrabrost?
Kada snažne munje sijevaju nebom,
A mama svoje dijete skriva pod rebrom?
Što je hrabrost?
Kad sagrađeni snovi se ruše,
A opake rakete njihove domove ruše?
Što je hrabrost?
Kad ovaj svijet pred očima tvojim
Napušta netko koga voliš,
A preostaje ti samo vjera da se dragom Bogu moliš?
I zato, prijatelji mali,
Svaka vaša suza i vaš strah
Hrabrost je najveća,
Nije nikakav krah!
A što je hrabrost za vas?

Karla Stilinović, 8. razred
Mentorica: Đurđica Luketić
Osnovna škola dr. Jure Turića, Gospić

Dom

Htjela bih ti još jednom otvoriti oči,
prstima svojim kroz kosu ti proći.
Namirisati onaj miris znan
i ponovo utonuti u onaj isti san.

Znam, tu je moj dom, tu si ti,
moj hram.

Mila Zvonar (4. r.): *Nezgodu u zraku*
Križevci

Josip Bubnjar (4. r.): *Hrabrost*

Mentorica: Suzana Balić

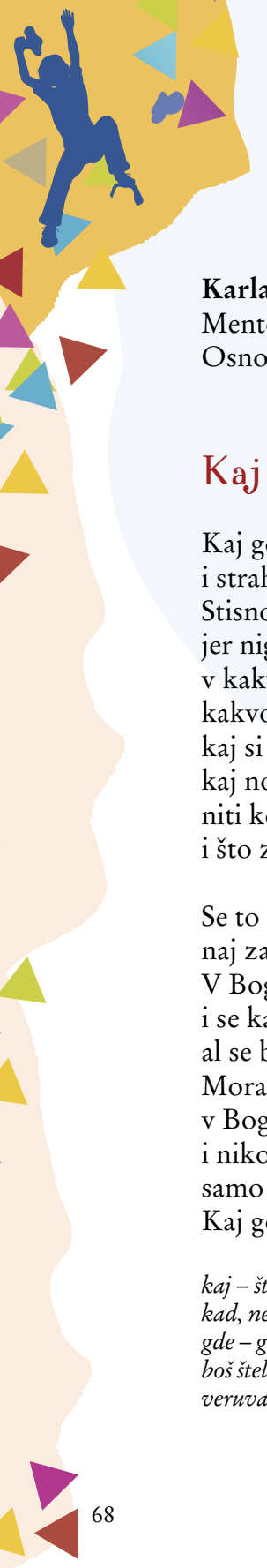
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Fran Štriga, 7. razred
Mentorica: Martina Vidak
Osnovna škola Sidonije Rubido-Erdödy, Gornja Rijeka

Vojnik

U srcu tvome hrabrost sja.
Kroz tamu i oluje
Korak čvrst kao stijena
Kao i snaga tvoga duha.
Kad vjetar snažno zapuše,
Tvoja hrabrost nek te nosi.
Svjetlost u tami nek ti bude.
Ti si hrabar, neustrašiv, ponosan.
U očima tvojim svjetlost sja,
Pogled tvoj nikad ne izdaje.
Kroz izazove hrabro koračaš,
Hrabrost te vodi naprijed.
Budi svjetionik svoje domovine.

Karla Takač, 8. razred
Mentorica: Mirela Paša
Osnovna škola Molve

Kaj god da delaš, hraber moraš biti

Kaj god da delaš, hraber moraš biti
i straha i mekočo ostaviti.
Stisnoti zobe i v rizik ak treba otiti
jer nigdar ne boš znal kaj si mogel napraviti:
v kakvi se firme zaposliti,
kakvoga dobroga auta voziti,
kaj si se od sveta mogel posetiti,
kaj novoga osetiti,
niti koga si mogel usrečiti,
i što zna gde se završiti.

Se to lepo zvuči, znam, no kak god da si hraber,
naj zabiti da nikej ne boš napravil sam.
V Boga se vupri, naj da te bode sram,
i se kaj boš štel, bo ti dal, morti gram po gram,
al se boš dobil jeden određeni dan.
Moraš samo v ljubav, mir i dobroto veruvati,
v Boga i v sebe se pouzdati
i nikomu se fkaniti ne dati,
samo naprv gledeti i terati.
Kaj god da delaš, hraber moraš biti!

kaj – što, delaš – radiš, stisnoti zobe – stisnuti zube, v – u, otiti – otići, nigdar – nikad, ne boš znal – ne budeš znao, mogel – mogao, firma – tvrtka, osetiti – osjetiti, gde – gdje, lepo – lijepo, al naj zabiti – nemoj zaboraviti, nikej – ništa, vupri – upri, boš štel – budeš htio, dal – dao, morti – možda, al se boš dobil – ali sve budeš dobio, veruvati – vjerovati, fkaniti – oštetiti, naprv gledeti i terati – gledati i ići naprijed

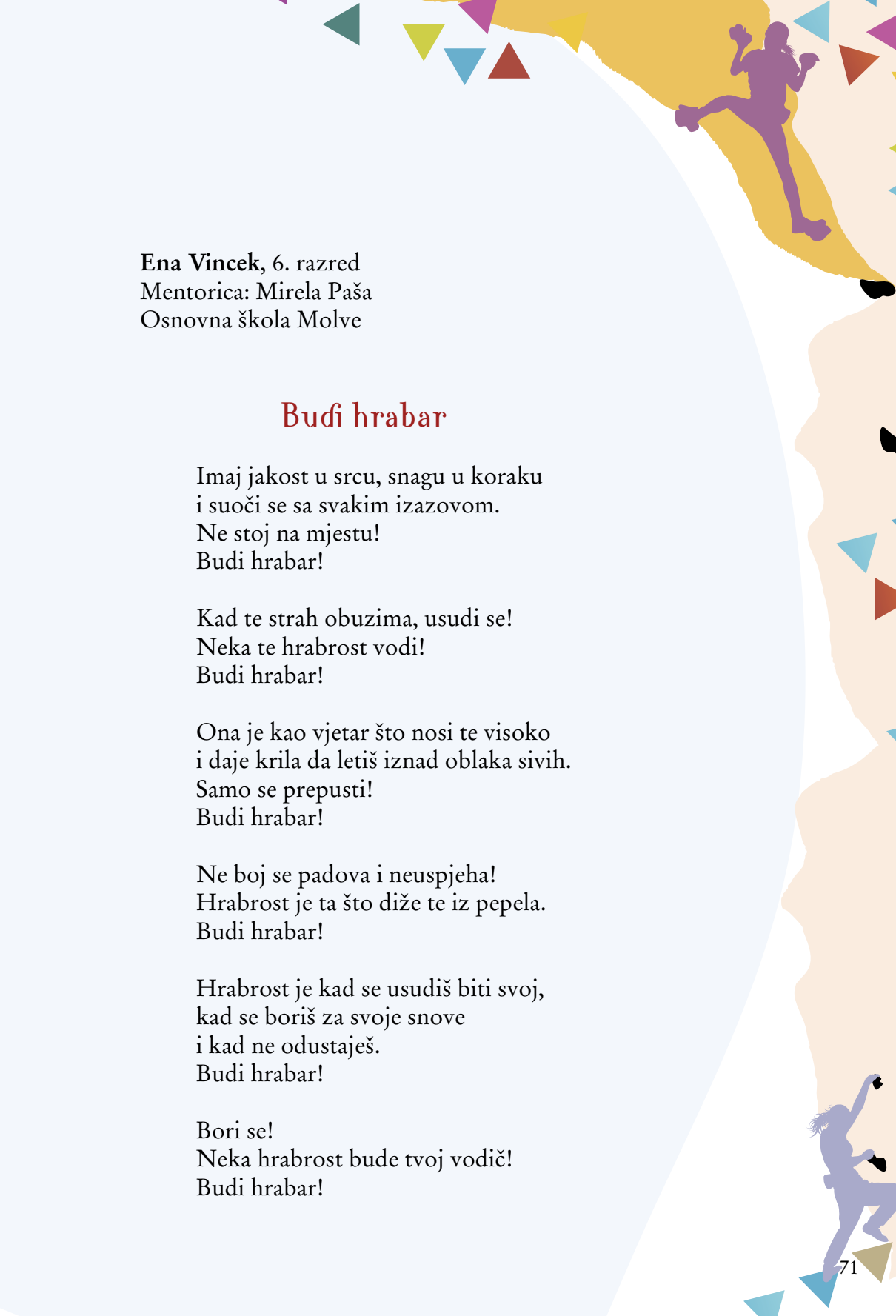
Vida Brodarić (4. r.): *Hrabri planinari*
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
2. nagrada

Mara Strnad (4. r.): *Hrabro kod zubara*

Mentorica: Ljiljana Rinkovec

Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

Ena Vincek, 6. razred
Mentorica: Mirela Paša
Osnovna škola Molve

Budi hrabar

Imaj jakost u srcu, snagu u koraku
i suoči se sa svakim izazovom.
Ne stoj na mjestu!
Budi hrabar!

Kad te strah obuzima, usudi se!
Neka te hrabrost vodi!
Budi hrabar!

Ona je kao vjetar što nosi te visoko
i daje krila da letiš iznad oblaka sivih.
Samo se prepusti!
Budi hrabar!

Ne boj se padova i neuspjeha!
Hrabrost je ta što diže te iz pepela.
Budi hrabar!

Hrabrost je kad se usudiš biti svoj,
kad se boriš za svoje snove
i kad ne odustaješ.
Budi hrabar!

Bori se!
Neka hrabrost bude tvoj vodič!
Budi hrabar!

Greta Zamuda, 4. razred
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
2. nagrada

Što je kuražen?

Kuražen je on šteri se kmice boji,
a po noći sam vuni stoji.
Kuražen je i on šteri svojega pesa neče meti,
ali si ljuckoga rado oče v roke zeti.
Kuražen je on šteri se čmele boji,
a unda po senokoši bos beži.
Kuražen je i on šteri se zubara boji,
a na jegvom stolco sedi,
dok ga zob opče ne boli.
Kuražen je on šteri f školo ide
makar mu f glavo nikaj jako ne zide.

Je mortik kuražen i on
šteri f školo bez zadače ide
pak mu kec v imenik dide?
To bormeš neje kuraž nego norost,
a takših ga koli mene dost.

*biti kuražen – usuditi se, biti hrabar, vuni – vani, šteri – koji, čmela –
pčela, mortik – možda, kec – jedinica, norost – ludost*

Eva Mlinarić (4. r.): *To je brabrost...*
Mentorica: Ljiljana Rinkovec
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica

(PROZA)

Nenasilje odaberi!

Ana Šostarić (4. r.): *Hrabrost*
Mentorica: Melita Pek
Osnovna škola Rovišće
Dodatna nagrada

Tena Cota, 4. razred
Mentorica: Janja Škraba-Stanešić
Osnovna škola Frana Galovića, Zagreb

Marfinski snovi

Visina. Visina je Martin najveći strah i jedina želja bila je prevladati ga. Jednoga dana rekla je svojim roditeljima: – Mama, tata, ja želim prevladati svoj najveći strah!

Martini su roditelji na to odgovorili: – Marta draga, a koji je to tvoj najveći strah?

Marta se iznenadila čuvši da roditelji ne znaju koji je njezin najveći strah te je pomislila da ju zezaju. Nakon što im je rekla za svoj strah od visine, oni su je upitali kamo ona to želi otići kako bi prevladala strah. Nakon dugog razmišljanja Marta je rekla: – Želim ići u Vukovar, na vrh vukovarskog Vodotoranja.

Roditelji su se iznenadili i razveselili jer je i njihova želja bila posjetiti Vukovar. Nije dugo trebalo i dogovor je pao.

– U subotu krećemo za Vukovar!

Martinoj sreći nije bilo kraja. Ipak, u srcu je osjetila strah, hoće li ona to moći, smjeti, popeti se na vrh Vodotoranja. Čula je od prijatelja da je pogled predivan, svejedno, strah je tu.

Spremili su se, stvari stavili u auto i krenuli na put. Iako su se šalili i razgovarali, cijelo putovanje bilo je isprepletено strahom i uzbuđenjem. Marta je razmišljala hoće li se uspjeti popeti i doživjeti ljepotu pogleda.

Stigli su. Uz Vodotoranj promatrali su sve ono što svjedoči o Domovinskom ratu i hrabrim ljudima. Slušajući tatu koji je pričao o svim tim događajima, Martin strah pao je u drugi plan. Odjednom su se našli na vrhu Vodotoranja. Tata je Martu držao za ruku, a mama je šapnula: – Ne boj se!

Marta je rekla: – Ne bojim se, vi ste sa mnom.

Marta se oduševila pogledom. Bila je sretna što je pobijedila svoj strah. A kako i ne bi jer ovo mjesto miriše na hrabrost!

Karla Majstorović (5. r.): Škare hrabrosti
Mentorica: Dragica Lovrić
Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb

Ema Divković, 6. razred
Mentorica: s. Ljubica Bosilj
Osnovna škola Matka Laginje, Zagreb

Dar

Bila jednom dva prijatelja, Šimun i Petar. Mnogi su ismijavali Šimuna samo zato što mu je Petar bio najbolji prijatelj. Petar je bio malo drugačiji od ostalih jer je doživio i preživio prometnu nesreću. Posljedice nesreće bile su jako vidljive, naime, nije mogao hodati. Šimunu to nije bio nikakav problem jer je vidio u Petru ono dobro i lijepo što se krije u srcu.

Petar je bio dobar prema svima. Uvijek je rado pomagao u učionju, pokazivanju zadaće. Kada je netko bio loše volje ili tužan, brzo bi Petar ispričao neku šalu ili jednostavno došao do te osobe i pokušao ju oraspoložiti. Kada bi netko u razredu maltretirao Petra, Šimun bi uskočio i pomogao mu.

Jednoga dana nakon što je učiteljica izišla iz učionice, dogodio se strašan potres. Svi su potrčali van iz škole. Šimun je isto potrčao. Odjednom se okrenuo i vidio Petra kako se muči i ne može pokrenuti kolica. Pojurio je prema njemu, oslobodio kolica te zajedno s Petrom krenuo prema izlazu. Svi su ga gledali, na licima se vidjela njihova uplašenost, ali i zahvalnost. Učiteljica je požurila prema vratima. Kada ih je ugledala, šapnula je obojici ove riječi: – To se zove hrabrost.

Bruno Gubić, 5. razred

Mentorica: Sanela Jurić

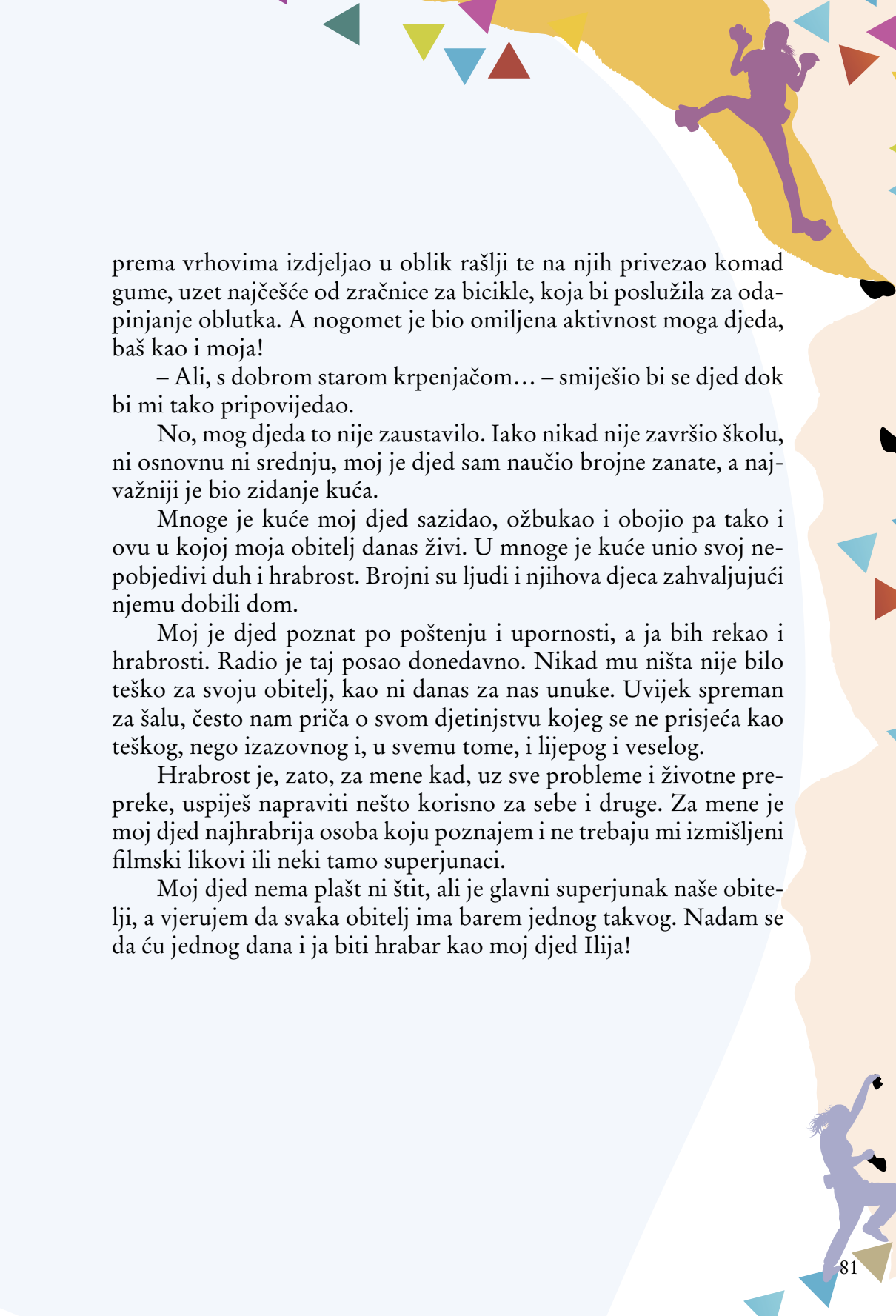
Osnovna škola „Mato Lovrak”, Nova Gradiška

Superjunak

U ovo predbožićno vrijeme razmišljam o tome što znači biti hrabar. Je li hrabrost kad se nastojiš zauzeti za sebe ili za druge? Jesu li uistinu hrabri samo oni superjunaci u filmovima, divovi u bajkama, životinje u basnama ili netko stvaran u mom životu? U tim trenucima misli mi odlutaju na djeda i priču o njegovu životu.

Moj djed Ilija ima osamdeset četiri godine. Rođen je u teška vremena i djetinjstvo mu se puno razlikovalo od djetinjstva mojih vršnjaka. Odrastanje u njegovo vrijeme ne može se nikako usporediti s mojim. Sa šest godina ostao je bez oca i, kao najstarije dijete obitelji Gubić, brinuo se za svojih petero braće i sestara. Pričao mi je djed kako je rano morao napustiti školu i otići služiti jednoj obitelji u obližnje selo kako bi njegova imala što jesti. I dok bih ga tako pozorno slušao, djed bi strpljivo i polako, posjevši me u svoje krilo, uvijek s istim žarom započinjao priču o svom djetinjstvu i ondašnjem životu na selu.

Bilo mu je jako teško, a sad znam da je trebalo puno hrabrosti kako bi to sve izdržao i preživio. Ne mogu ni zamisliti sebe u takvoj situaciji, daleko od obitelji i još raditi sve teške fizičke poslove u polju! Nastavljao je tišim, ali i dalje dubokim glasom dok su mu zelene oči, poput najljepše livade u proljeće, sjale uvijek istim žarom, a istovremeno, bore na čelu, poput kore drveta, ukazivale na duboku starost. Često je djed bio gladan i osjećao se usamljeno dok bi na tavanu štaglja spavao sam na slami. O igračkama, dobivenim od svojih najbližih, kakve „moderna djeca” posjeduju, mogao je samo sanjati pa ih je često sam izrađivao. Najčešće su to bile pračke koje je sa svojim prijateljima pravio od grana pronađenih u šumi. Njih bi

A decorative graphic at the top of the page features a yellow silhouette of a person climbing a rock face. The background is white with a light blue curved shape. Scattered around are various colored triangles: green, yellow, blue, red, and purple. The overall style is modern and artistic.

prema vrhovima izdjeljavao u oblik rašlji te na njih privezao komad gume, uzet najčešće od zračnice za bicikle, koja bi poslužila za odapinjanje oblutka. A nogomet je bio omiljena aktivnost moga djeda, baš kao i moja!

– Ali, s dobrom starom krpenjačom... – smiješio bi se djed dok bi mi tako pripovijedao.

No, mog djeda to nije zaustavilo. Iako nikad nije završio školu, ni osnovnu ni srednju, moj je djed sam naučio brojne zanate, a najvažniji je bio zidanje kuća.

Mnoge je kuće moj djed sazio, ožbukao i obojio pa tako i ovu u kojoj moja obitelj danas živi. U mnoge je kuće unio svoj nepobjedivi duh i hrabrost. Brojni su ljudi i njihova djeca zahvaljujući njemu dobili dom.

Moj je djed poznat po poštenju i upornosti, a ja bih rekao i hrabrosti. Radio je taj posao donedavno. Nikad mu ništa nije bilo teško za svoju obitelj, kao ni danas za nas unuke. Uvijek spreman za šalu, često nam priča o svom djetinjstvu kojeg se ne prisjeća kao teškog, nego izazovnog i, u svemu tome, i lijepog i veselog.

Hrabrost je, zato, za mene kad, uz sve probleme i životne prepreke, uspiješ napraviti nešto korisno za sebe i druge. Za mene je moj djed najhrabrija osoba koju poznajem i ne trebaju mi izmišljeni filmski likovi ili neki tamo superjunaci.

Moj djed nema plašt ni štit, ali je glavni superjunak naše obitelji, a vjerujem da svaka obitelj ima barem jednog takvog. Nadam se da ću jednog dana i ja biti hrabar kao moj djed Ilija!

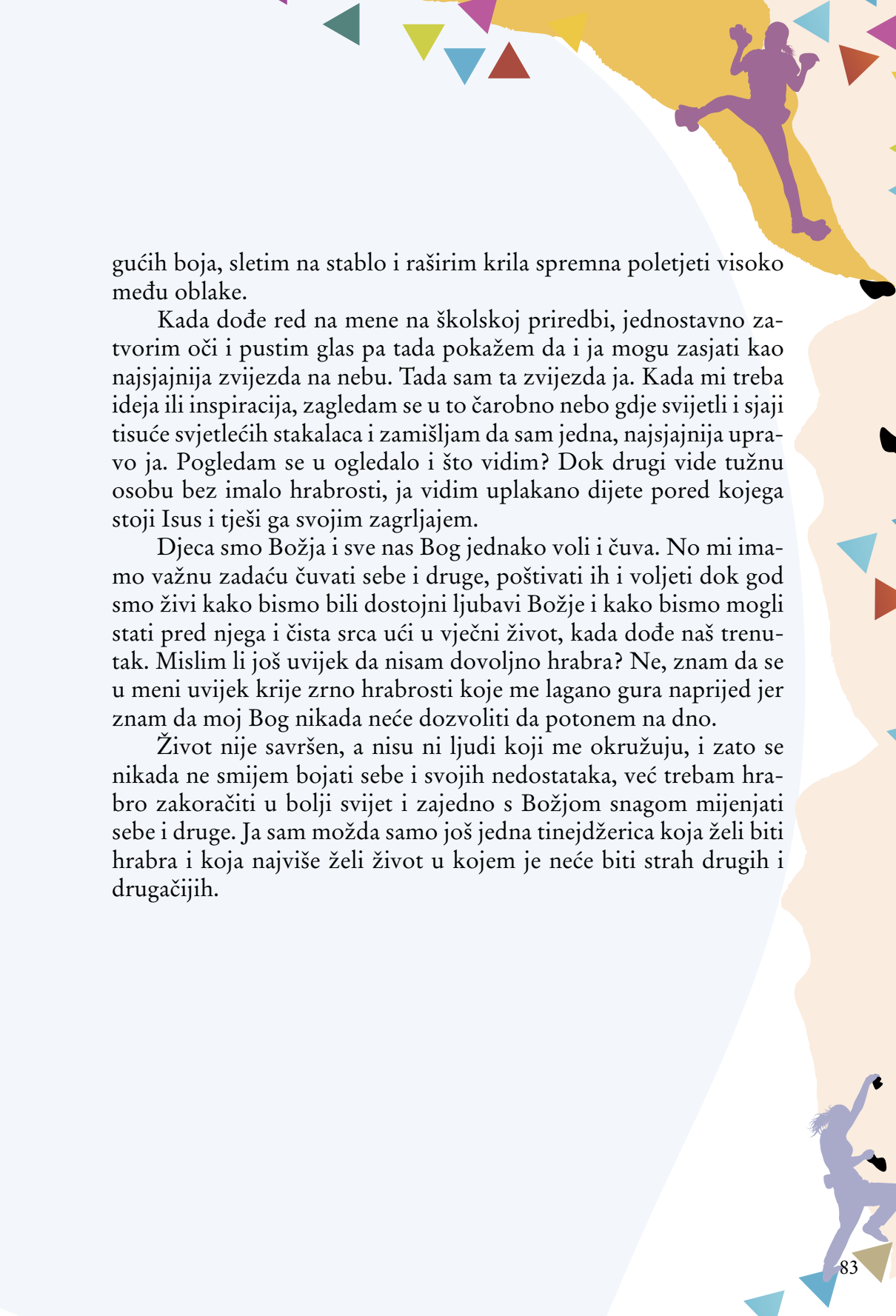

Valentina Horvat, 7. razred
Mentorica: Klara Čohan
Osnovna škola Mahično

Želim život

Ima trenutaka kada ne volim pokazivati svoje osjećaje i ono što mogu dobro napraviti. Zašto to ne bih promijenila? Kada bih barem mogla biti hrabrija, više vjerovati u sebe, jer ako vjerujem u Boga, vjerovat ću i u samu sebe.

Ponekad mi se čini da nevoljama nema kraja i da se neuspjesi samo nižu. Osjećam da svakim odlaskom u školu moje samopouzdanje i hrabrost tonu sve dublje i dublje. Bojim se prije nekog važnog testa, želim nestati kada me učiteljica prozove na ploču. Umjesto da mislim kako nisam dovoljno dobra i da nisam dovoljno važna, posebno za neku glavnu ulogu, glavni vokal u pjesmi, željela bih misliti na pozitivne stvari i početi vjerovati u sebe – baš kao što u mene vjeruje moj dragi i svemogućí Bog koji me vodi po cesti života. Svi mi imamo nekoga tko je stalno uz nas, našeg anđela čuvara koji, zajedno s Bogom, bdije s nama kada mislimo da su nam sve lađe potonule i da se uzburkalo more života. Tada poželim propasti u zemlju i dobro se isplakati. Zapravo, kada bolje razmislim, to i nije tako loša stvar! Ponekad mi je stvarno potrebno isplakati se i sve loše izbaciti iz sebe. Poslije se pomolim i sve je bolje. Moj život je pun sreće, tuge, ljutnje, bijesa, radosti i čežnje za tuđom ljubavi. Nekad me toliko boli da ta bol ostavi trag na mom srcu i ranu za koju mislim da ju je nemoguće izliječiti. Kada sam najviše tužna i kada mislim da u meni nije ostala ni trunka hrabrosti, sjetim se da nisam sama i da nikada neću biti. Uz mog Gospodina, tu je i najbolji prijatelj ili prijateljica koji su ponekad jedini razlog zašto uopće idem u školu. Ali, to je moja tajna. Zamislim da sam ptica svih mo-

The page features a decorative background with a large, light blue, curved shape on the left side. The top and right edges are adorned with various colored triangles (green, yellow, blue, red, purple) and a silhouette of a person climbing a yellow rock formation. The overall theme is one of adventure and growth.

gućih boja, sletim na stablo i raširim krila spremna poletjeti visoko među oblake.

Kada dođe red na mene na školskoj priredbi, jednostavno zatvorim oči i pustim glas pa tada pokažem da i ja mogu zasjati kao najsjajnija zvijezda na nebu. Tada sam ta zvijezda ja. Kada mi treba ideja ili inspiracija, zagledam se u to čarobno nebo gdje svijetli i sjaji tisuće svjetlećih stakalaca i zamišljam da sam jedna, najsjajnija upravo ja. Pogledam se u ogledalo i što vidim? Dok drugi vide tužnu osobu bez imalo hrabrosti, ja vidim uplakano dijete pored kojega stoji Isus i tješi ga svojim zagrljajem.

Djeca smo Božja i sve nas Bog jednako voli i čuva. No mi imamo važnu zadaću čuvati sebe i druge, poštivati ih i voljeti dok god smo živi kako bismo bili dostojni ljubavi Božje i kako bismo mogli stati pred njega i čista srca ući u vječni život, kada dođe naš trenutak. Mislim li još uvijek da nisam dovoljno hrabra? Ne, znam da se u meni uvijek krije zrno hrabrosti koje me lagano gura naprijed jer znam da moj Bog nikada neće dozvoliti da potonem na dno.

Život nije savršen, a nisu ni ljudi koji me okružuju, i zato se nikada ne smijem bojati sebe i svojih nedostataka, već trebam hrabro zakoračiti u bolji svijet i zajedno s Božjom snagom mijenjati sebe i druge. Ja sam možda samo još jedna tinejdžerica koja želi biti hrabra i koja najviše želi život u kojem je neće biti strah drugih i drugačijih.

Leona Jakovljević, 7. razred
Karlovac

Ljubav, to si Ti

Lena je voljela školu i učenje. Voljela je čitati knjige. Najviše od svega voljela je ulaziti u različite svjetove i proživljavati avanture zajedno s glavnim likovima. Ali iznutra Lena se osjećala prazno, nešto je nedostajalo.

Završila je škola. Lena je spakirala knjige i s obitelji otputovala na more u maleno selo na jugu Istre. Veselila se miru i tišini koji su je tamo čekali. Putem, misli su joj bile posvuda, lutale su bez dopuštenja i nisu imale mira. Osjećala je ogromnu prazninu.

Čim su stigli, Lena je uzela knjigu i otišla na plažu. Sjela je uz obalu mora. I dalje je osjećala tu neobjašnjivu prazninu koja ju je stezala u duši.

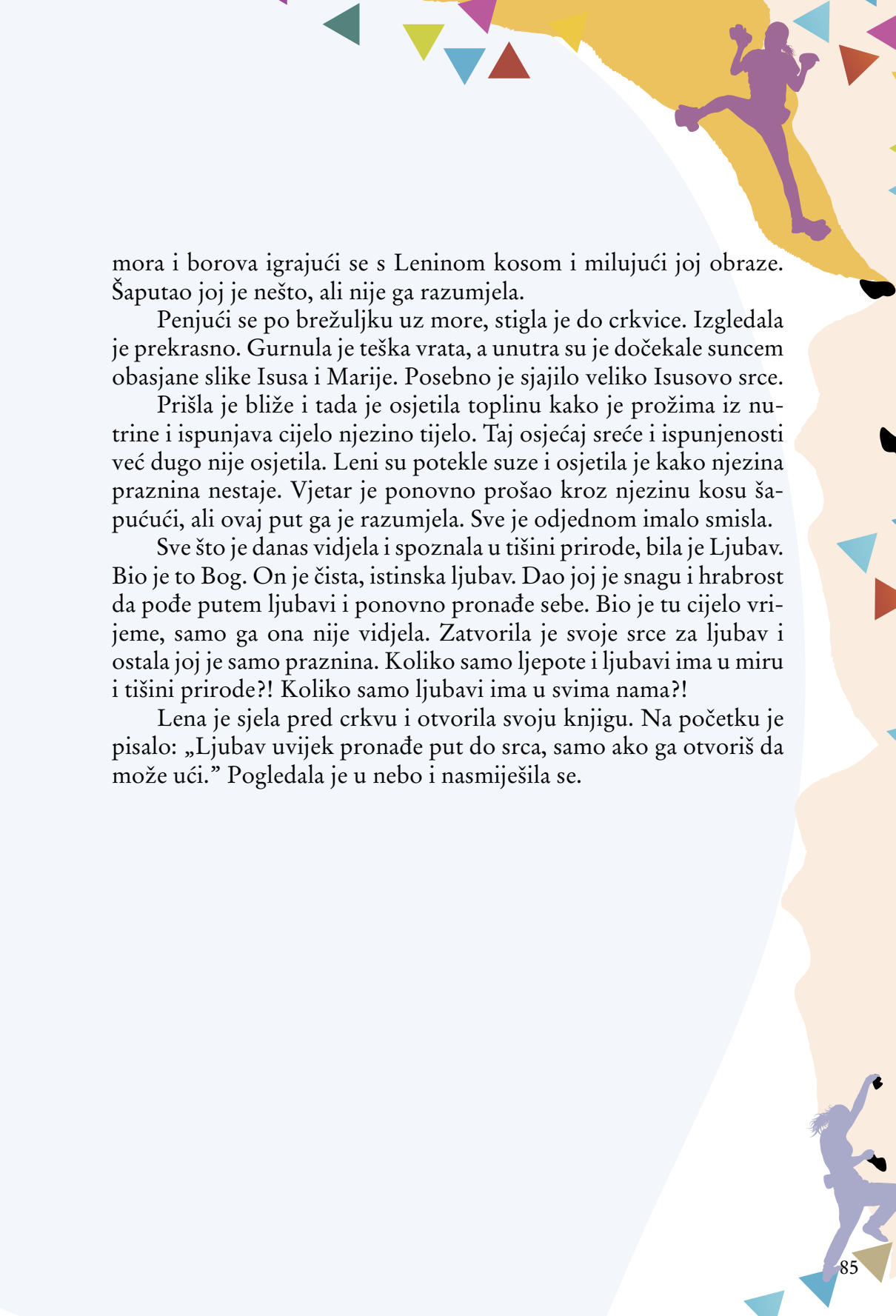
Nebo je bilo lijepo i plavo, blistavo i čisto. Miris mora i soli u zraku napunio je Lenina pluća svježinom.

Pogledala je u daljinu. Pogled se pružao prema malom brežuljku ispod kojeg je bilo polje lavande. Na vrhu, okupana suncem, stajala je seoska crkvice. Taj prizor ispunio ju je posebnim osjećajem koji već dugo nije osjetila.

Ustala je i hrabro krenula stazom uz obalu. Mirisni borovi ispunjavali su zrak svježinom. Odjednom u svemu oko sebe vidjela je ono što prije nije zapažala. Toliko ljepote bilo je u svakom cvijetu i kamenu.

Krenula je prema brežuljku i polju lavande gdje je bila crkvice. Nešto ju je vuklo prema njoj. Neka viša sila vodila ju je i otkrivala prizore zbog kojih je sve vidjela na drugačiji način.

Zastala je i pogledala u more. Bilo je mirno. Na površini su se prelijevale plave i modre nijanse. Lagani povjetarac nosio je miris

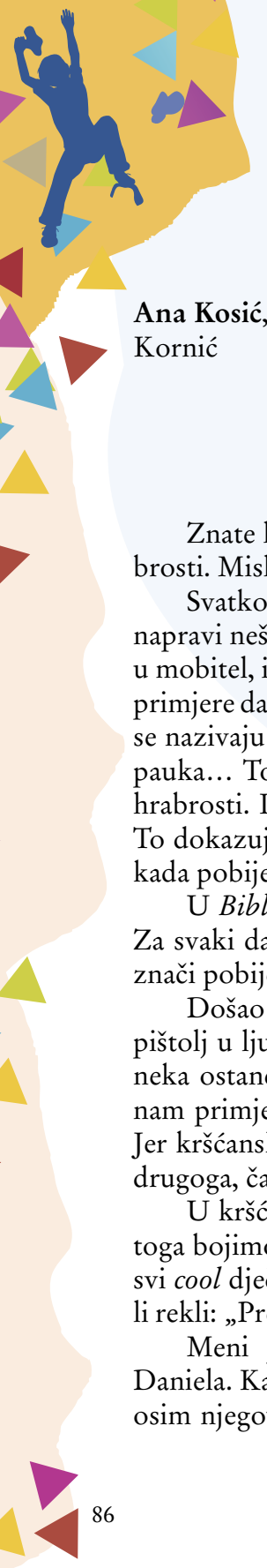
mora i borova igrajući se s Leninom kosom i milujući joj obraze. Šaputao joj je nešto, ali nije ga razumjela.

Penjući se po brežuljku uz more, stigla je do crkvice. Izgledala je prekrasno. Gurnula je teška vrata, a unutra su je dočekale suncem obasjane slike Isusa i Marije. Posebno je sjajilo veliko Isusovo srce.

Prišla je bliže i tada je osjetila toplinu kako je prožima iz nutrine i ispunjava cijelo njezino tijelo. Taj osjećaj sreće i ispunjenosti već dugo nije osjetila. Leni su potekle suze i osjetila je kako njezina praznina nestaje. Vjetar je ponovno prošao kroz njezinu kosu šapućući, ali ovaj put ga je razumjela. Sve je odjednom imalo smisla.

Sve što je danas vidjela i spoznala u tišini prirode, bila je Ljubav. Bio je to Bog. On je čista, istinska ljubav. Dao joj je snagu i hrabrost da pođe putem ljubavi i ponovno pronađe sebe. Bio je tu cijelo vrijeme, samo ga ona nije vidjela. Zatvorila je svoje srce za ljubav i ostala joj je samo praznina. Koliko samo ljepote i ljubavi ima u miru i tišini prirode?! Koliko samo ljubavi ima u svima nama?!

Lena je sjela pred crkvu i otvorila svoju knjigu. Na početku je pisalo: „Ljubav uvijek pronađe put do srca, samo ako ga otvoriš da može ući.” Pogledala je u nebo i nasmiješila se.

Ana Kosić, 7. razred
Kornić

Što je prava hrabrost?

Znate li što je hrabrost? Ne mislim na današnju definiciju hrabrosti. Mislim na kršćansku.

Svatko u današnjem vremenu može reći da je hrabar. Bilo da napravi nešto što se nitko ne usudi; npr. pita učitelja smije li gledati u mobitel, ili može li otići ranije sa sata. Namjerno sam navela lakše primjere da se obična ljudska hrabrost usporedi s kršćanskom. Ljudi se nazivaju hrabrima i kada prevladaju neki strah, npr. od zmije ili pauka... To je odlično, ali još nismo došli do definicije kršćanske hrabrosti. Isus je uvijek govorio svojim učenicima: „Ne bojte se!” To dokazuje da je i u prošlosti postojao strah. Ljudska hrabrost je kada pobijediš današnji smisao straha.

U *Bibliji* se, kažu, 365 puta spominje rečenica: „Ne bojte se!” Za svaki dan u godini. Strah je grozna stvar i da bismo vidjeli što znači pobijediti ga na kršćanski način, ispričat ću vam jednu priču.

Došao je jedan prurušen čovjek u crkvu tijekom mise, uperio pištolj u ljude i rekao: „Tko misli da je vrijedan da umre za Isusa, neka ostane u crkvi!” Mnogi su pobjegli. Oni koji su ostali, daju nam primjer kršćanske hrabrosti. Bismo li mi bili spremni ostati? Jer kršćanska hrabrost zahtijeva od nas spremnost učiniti nešto za drugoga, čak i po cijenu žrtve vlastitog života.

U kršćansku hrabrost spada i govor o Bogu. Ponekad se čak i toga bojimo da nam se drugi ne bi rugali... Kada u nekom razredu svi *cool* dječaci i djevojčice maltretiraju usamljenu djevojčicu, biste li rekli: „Prestanite!”, ili bi vas bilo strah da ne bi i vas počeli zezati?

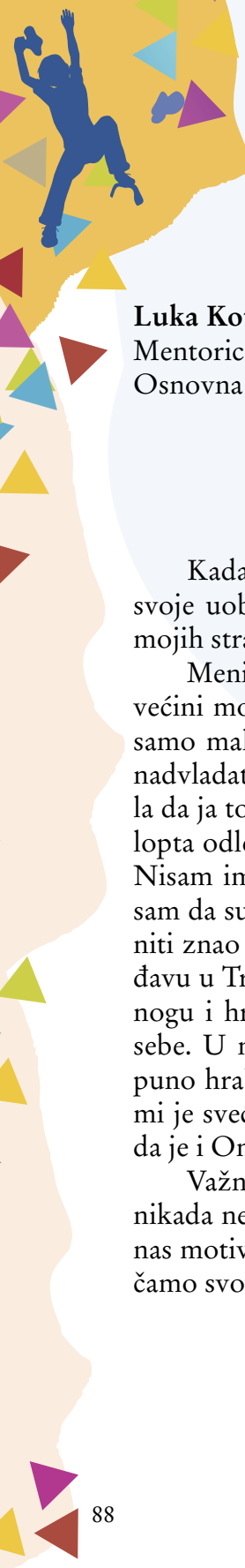
Meni je najdraži biblijski primjer hrabrosti onaj proroka Daniela. Kada je kralj Darije zabranio da se itko moli drugom bogu osim njegovu zlatnom kipu jer će u protivnom biti bačen u lavlju

The page features a decorative background with colorful triangles in shades of green, yellow, blue, and red. On the right side, there is a large, stylized silhouette of a person climbing a yellow shape, with another smaller silhouette of a person climbing below it. The overall design is modern and vibrant.

jamu, Daniel se nije prestao moliti, pa je doživio najavljenju kaznu. Bog ga je zbog te hrabrosti spasio.

U životu moramo biti hrabri. Nažalost, ljudi često ne pokazuju kršćansku hrabrost jer ih je strah što će drugi misliti i hoće li zbog ispravne stvari postati slabašni. No, ne smijemo biti takvi. Na kraju svijeta najvažnije će biti što Bog misli o nama. Neka nam uzor bude Isusov život i njegova djela!

Zapamti: biti kršćanski hrabar jako je teško, ali i jako vrijedno. Kao neka vježba. Teška je dok je radiš, ali kad je napraviš, korisna je. Molite za hrabrost u ovome svijetu. Ako želiš naći prave kršćanske junake, pazi, prvo pogledaj jesu li to dvolični ljudi poput onih iz priče, jer došli su u crkvu, ali nisu bili spremni dati život Isusu. Budi ti kršćanski junak i spasi svijet. Nemoj da te ometu današnje izmišljotine, slijedi jedinoga pravog junaka! Ne mislim na Supermana, Hulka... Mislim na najhrabrijeg čovjeka, a to je naš spasitelj Isus Krist.

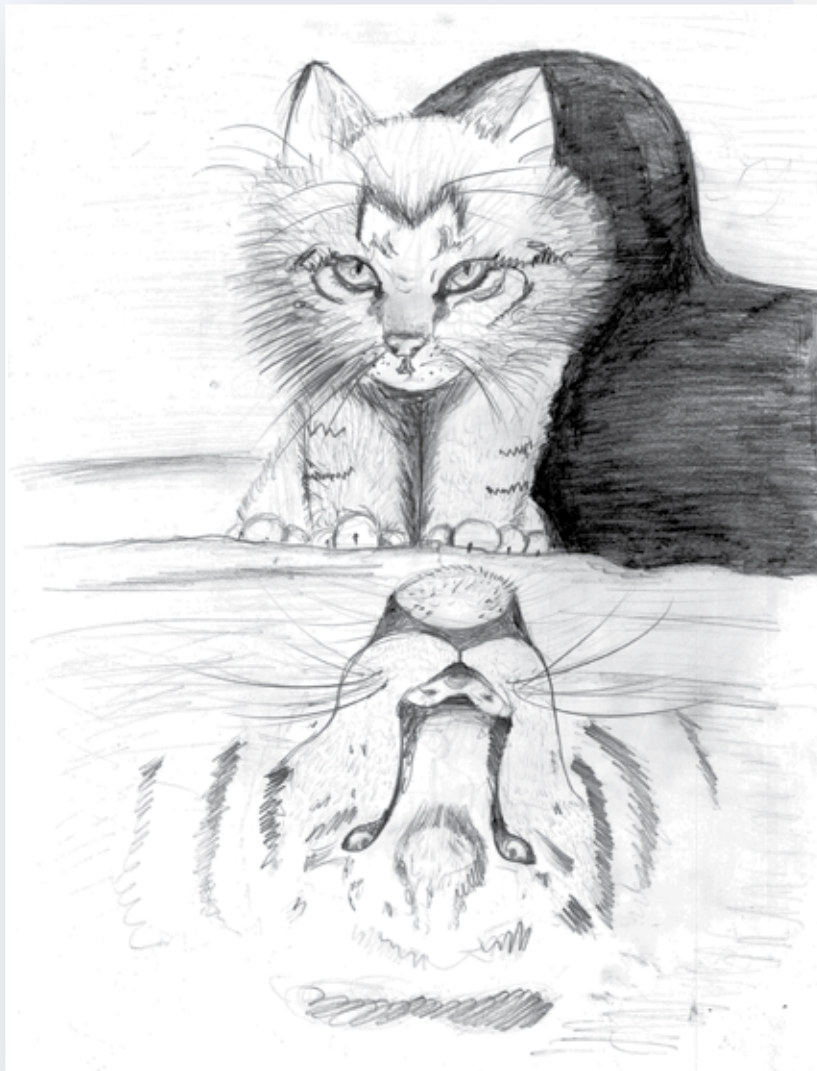
Luka Kotišćak, 3. razred
Mentorica: Snježana Hranić
Osnovna škola Sveti Đurđ

Vjerom do hrabrosti

Kada želimo učiniti nešto važno, moramo biti hrabri. Prevladati svoje uobičajene strahove nije uopće jednostavno. Velik je popis mojih strahova, ali ih dosta uspješno rješavam.

Meni hrabrost nije trebala kada sam išao na vađenje krvi kao većini mojih prijatelja jer su mi roditelji objasnili da će boljeti, ali samo malo. Ja sam im vjerovao i sve je dobro prošlo. Uspio sam nadvladati tremu na prvoj školskoj priredbi jer me učiteljica uvjerala da ja to mogu. I njoj sam vjerovao. Jako sam se bojao kada mi je lopta odletjela k ljutim pčelama, nisam znao kako će one reagirati. Nisam im vjerovao jer se moja obitelj bavi pčelarstvom i doživio sam da su pčele napale moje roditelje, a to baš nije ugodno. Nisam niti znao da se bojim visine sve dok se nisam trebao popeti na tvrđavu u Trogiru. Trebalo mi je puno hrabrosti da spriječim klecanje nogu i hrabro dođem do vrha. Uspio sam i bio sam ponosan na sebe. U nedjelju sam prvi put bio ministrant na misi i trebalo je puno hrabrosti i vjere da pravilno i na vrijeme učinim sve ono što mi je svećenik povjerio. Uspio sam! Sve je odlično prošlo. Mislim da je i On imao vjeru u mene.

Važno je biti hrabar. Učiti i isprobavati nove stvari, ali oprez nikada ne smije izostati. Sve je puno lakše kada imamo osobe koje nas motiviraju, koje su nam uzor i koje vjeruju u nas. Tako i mi jačamo svoju vjeru i hrabrost da učimo i probamo nešto novo.

Elena Gizdavec (5. r.): *Hrabrost nije u izgledu*
Mentor: Ivica Radić
Osnovna škola Sveti Đurđ

Eva Majdak, 8. razred

Mentorica: Valentina Jurišić

Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci

Hrabrost ili...?

Hrabrost mi je trebala u raznim situacijama. Naprimjer, za priznavanje neke laži, ljubavi, za iznošenje svoga mišljenja itd. Ali postoji jedna meni najdraža situacija u kojoj sam trebala hrabrost. Sad ću vam ispričati.

Bilo je to 22. 7. 2023. u gradu Pagu. Vraćali smo se s plaže u odmaralište. Ostatak naše skupine bio je daleko ispred nas. Počeli smo razgovarati o nekim idejama koje baš i nisu bile najpametnije. Došli smo do mosta i jedan od prijatelja iznio je ideju da skočimo. Čim sam čula ideju, pomislila sam da to nije baš najpametnije. Ali mi je odjednom u glavu došla rečenica: „Jednom se živi.” U sekundi sam promijenila mišljenje s „ne” u „da”, iako sam znala da to nije najpametnija ideja. Ipak sam se hrabro popela na ogradu mosta i planirala skočiti.

Turisti su nas počeli nestrpljivo promatrati. Po izrazu njihovih lica primijetila sam da nestrpljivo čekaju da skočimo. Ijan koji je predložio skok, malo se skamenio skupa sa mnom. Nije ti svejedno skočiti s 12 metara visine u more. Ostatak društva počeo nas je ohrabrivati i onda nam se Tin odlučio pridružiti. Popeo se do nas. Filip je držao stvari, a Bojan je uzeo moj mobitel i počeo snimati. Prije skoka Tin, Ijan i ja dogovorili smo se da ćemo, ako skoči jedan, skočiti svi. Tin je nakon dogovora odmah skočio bez razmišljanja. Bio je red na mene. Noge su mi se počele tresti i razmišljala sam da siđem s ograde i da ne skočim. No, nisam mogla iznevjeriti

The page features a decorative background with a large, light blue curved shape on the left side. On the right side, there are silhouettes of people in various jumping or falling poses, one in purple and one in blue. The top and right edges are decorated with several colorful triangles in shades of green, yellow, blue, red, and purple.

prijatelja, skupila sam hrabrosti i skočila. Osjećaj je bio nevjerojatan. Osjećala sam kao da letim na nekoliko sekundi. Čim sam upala u more, skočio je i Ijan. Bili smo puni adrenalina, sreće i ponosa što smo skočili. Nažalost, učiteljice koje su bile blizu mosta vidjele su naš skok i, naravno, kako to već ide, nadrapali smo.

Da nije bilo hrabrosti, možda ne bih skočila i imala tu lijepu uspomenu. Pamtit ću je zauvijek, zasigurno s osmjehom na licu. Sve zahvaljujući hrabrosti ili...?

Klara Martinović, 5. razred
Slavonski Brod

Kako je Darko Mlađi pomogao Darku postati hrabar

Jednom davno, a zapravo ne toliko davno, živio je dječak po imenu Darko. Živio je u Parizu i bio je jedinac. Živio je s mamom, a tata mu je... Ostavimo da to bude tragedija! Uglavnom, Darko se jako bojao... svega!

Bilo mu je teško ići sam u školu pješice, stoga je morao ići automobilom. Jednog zimskog dana Darko se spremao otići u školu te je krenuo prema automobilu. Ušao je u nj kad je vidio kako je mama kleknula na snijeg i gledala pred sebe. Darko drhtavim glasom odvрати: – Mmm... Mmaa... Mammaaaa? Zaa... Zašš... Zašto k... kk... klečiiii... klečiš naaa... naaa snijeee... snijeguuu...?

Darko je istrčao iz automobila i uvukao se u kuću. Mama je ušla za njim, pružila mu ruku i izvela ga natrag rekavši: – Darko, pa to malo biće nije opasno...

Darko pogleda pokraj automobila i zbunjenim pogledom reče mami: – Da, da, da, da, ali to je još uvijek neko malo, žgoljavo, napušteno, prljavo i pomalo čudno biće.

Darkova mama iz snijega uzme malo bojažljivo biće – vrapčića. Objasni Darku da se vjerojatno izgubio ili pao s grane. Odnese ga u kuću te nagovori Darka da ga čuvaju unutra dok se ne oporavi. Činilo se kao da je slomio krilo. Napravili mu mali ležaj od rubaca, a jedan rubac služio je kao pokrivač. Darko vrapčića nazove Darko Mlađi. Darko ga se na početku malo bojao, ali kako je bio sladak, i to jako, bojažljivost nestade.

Jednog dana mama je Darka vozila u školu i reče mu kad je izašao iz automobila: – Darko moj, slušaj! Kada dođeš kući, imam

iznenađenje za tebe. Ali moraš mi obećati da ćeš ići kući sam pješice, barem do našeg naselja.

Darku se zavrtjelo u glavi jer se toliko toga bojao. Onesvijestio se od straha. Majka je pozvala hitnu pomoć. Liječnica je rekla da Darko mora ostati u bolnici na pretragama.

A kod kuće Darko Mlađi bio je jadan, gladan i žedan, sam. Vrapčić je probao zacvrkutati, ali ga nitko nije čuo. Zatim zazvoni telefon. Cvrr-cvrrr-cvrrrr-cvr. I to je bilo to od telefona. Darka Mlađega zanimalo je tko zove.

Čim su se Darko i njegova mama vratili kući, Darko otrči do Darka Mlađega. Nahrani ga i donese mu vode. Darko Mlađi izgledao je jako tužno, a sve što je gledao, gledao bi najtužnijim pogledom na svijetu. Darku je bilo žao Darka Mlađega te ga odnese u svoju sobu i počne razgovarati s njim: – Slušaj, Darko Mlađi! Nisam ti mogao doći jer sam bio u bolnici pa...

Darko Mlađi pogleda Darka milim pogledom i jako slabašno zacvrkuće.

Nakon dva tjedna Darko Mlađi skroz se oporavio. Igrali su se zajedno, gledali emisije o vrapcima i još puno toga. Jednog dana Darko Mlađi počeo je učiti letjeti. Nije želio otići od Darka, a i jako se bojao letenja. Darko mu priđe i kaže: – Slušaj me, Darko Mlađi, ti se jako bojiš letenja, ali moraš svladati svoj strah.

Darko Mlađi mu je vjerovao, poslušao ga i započeo s vježbicama. Za pet dana Darko Mlađi postao je profesionalac u letenju! Mogao je napraviti kolut unazad i naprijed u zraku, mogao se zavrtjeti kao balerina ili tornado, mogao je još puno toga. Darko ga je ponosno promatrao i rekao: – Darko Mlađi, ti si baš neustrašiv! Kada bih barem ja bio kao ti.

Darku Mlađem sine ideja te uzme olovku. Počne škrabati po papiru. Bilo je jedva čitljivo, ali Darko je uspio pročitati rečenicu. Pisalo je: „Imam neko iznenađenje za tebe. Sutra ću pokušati s tobom ići pješice u školu!”

Darko vrisne: – Ne, Darko Mlađi! Preopasno je za mene, bojim se da bi nas netko mogao napasti.

Darko Mlađi uzme prvog Darkova plišanca koji mu se našao pod krilom. Počne ga pretvarati u plišanca bandita: prvo mu na lice stavi malo papra, onda ga ogrebe i malo uneredi.

– Ako bude trebalo, on će ga srediti! – reče Darku pokazavši mu plišanca bandita. Darko se nasmijao i pristao.

Sutradan mama probudi Darka. S vrapčićem Darkom Mlađim i plišancem banditom pješačio je u školu. Darko je hodao blizu Darka Mlađega jer ga je bilo previše strah, ali nitko ih nije napao. Baš čudno, pomisli Darko i s osmijehom nastavi dalje.

Kada su se vratili iz škole, telefon opet zazvoni. Cvrrrr-cvrrrrrrrr.

– Halo? Marta pri telefonu, – rekla je Darkova mama – da, da, ovdje je, da.

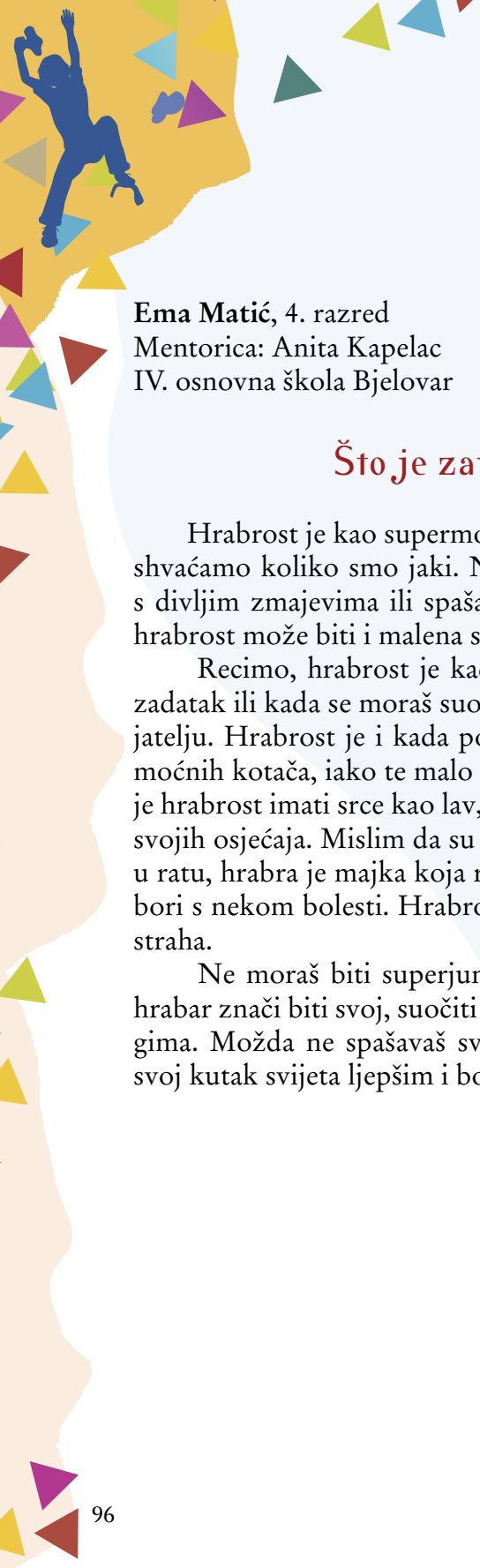
Mama spusti slušalicu i tužno reče Darku: – Darko, zvali su vlasnici Darka Mlađega i jako su tužni bez njega. Moramo im vratiti vrapca!

Darko je bio tužan, ali i zahvalan na kratkom prijateljstvu s vrapčićem jer je odsad mogao ići u školu pješice. Darko se oprostio s Darkom Mlađim te ga preda pravim vlasnicima.

Darko je uz pomoć sitnog vrapčića naučio što to znači hrabrost: hrabrost ti treba da bi mogao nešto postići u životu!

David Ignac (6. r.): *Hrabrost*
Mentorica: Ida Domišljanović
Osnovna škola Kuršanec, Čakovec

Emma Matić, 4. razred
Mentorica: Anita Kapelac
IV. osnovna škola Bjelovar

Što je zapravo hrabrost?

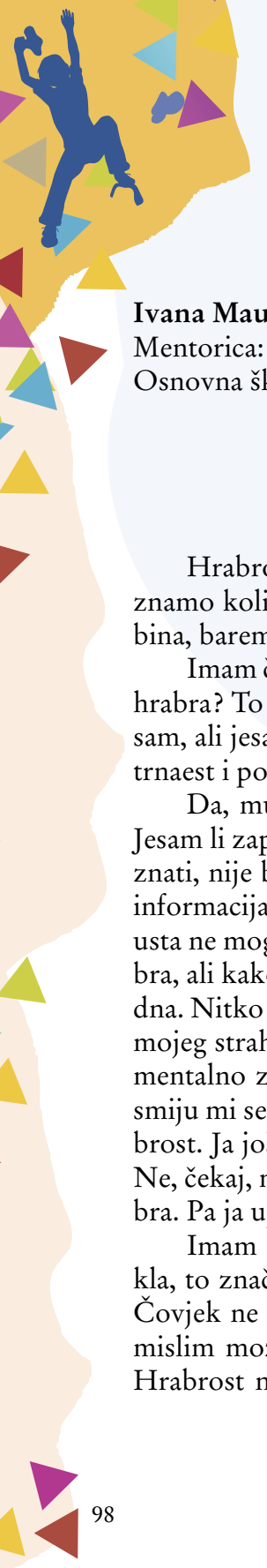
Hrabrost je kao supermoć koju svatko ima u sebi, čak i kad ne shvaćamo koliko smo jaki. Neki misle da hrabrost znači boriti se s divljim zmajevima ili spašavati svijet od zločestih čudovišta, ali hrabrost može biti i malena stvar koju radimo svaki dan.

Recimo, hrabrost je kad moraš reći učitelju da nisi razumio zadatak ili kada se moraš suočiti s tim da nisi bio iskren prema prijatelju. Hrabrost je i kada pokušavaš naučiti voziti bicikl bez pomoćnih kotača, iako te malo strah od padanja. Moja mama kaže da je hrabrost imati srce kao lav, a tata kaže da hrabri ljudi ne bježe od svojih osjećaja. Mislim da su oboje u pravu. Hrabri su ljudi koji su u ratu, hrabra je majka koja rađa svoje dijete, hrabar je onaj koji se bori s nekom bolesti. Hrabrost je kao svjetlo koje svijetli u mraku straha.

Ne moraš biti superjunak ili princeza da bi bio hrabar. Biti hrabar znači biti svoj, suočiti se s izazovima i biti dobar prema drugima. Možda ne spašavaš svijet, ali svojim djelima možeš učiniti svoj kutak svijeta ljepšim i boljim mjestom za sve!

Lana Potočnjak (6. r.): Borac
Mentorica: Željka Rabuzin
Osnovna škola Petrijanec

Ivana Maurović, 8. razred
Mentorica: Janja Škraba-Stanešić
Osnovna škola Frana Galovića, Zagreb

Koliko sam zapravo hrabra

Hrabrost. Svatko u sebi ima tu neku hrabrost, a u stvari i ne znamo koliko smo zapravo hrabri. Hrabrost je neka vrlina ili osobina, barem mi tako mislimo.

Imam četrnaest godina i mislim da sam hrabra... Čekaj, jesam li hrabra? To je pitanje koje postavljam sama sebi cijeli život. Hrabra sam, ali jesam li dovoljno hrabra? Zovem se Ivana, imam punih četrnaest i pol godina i mucam.

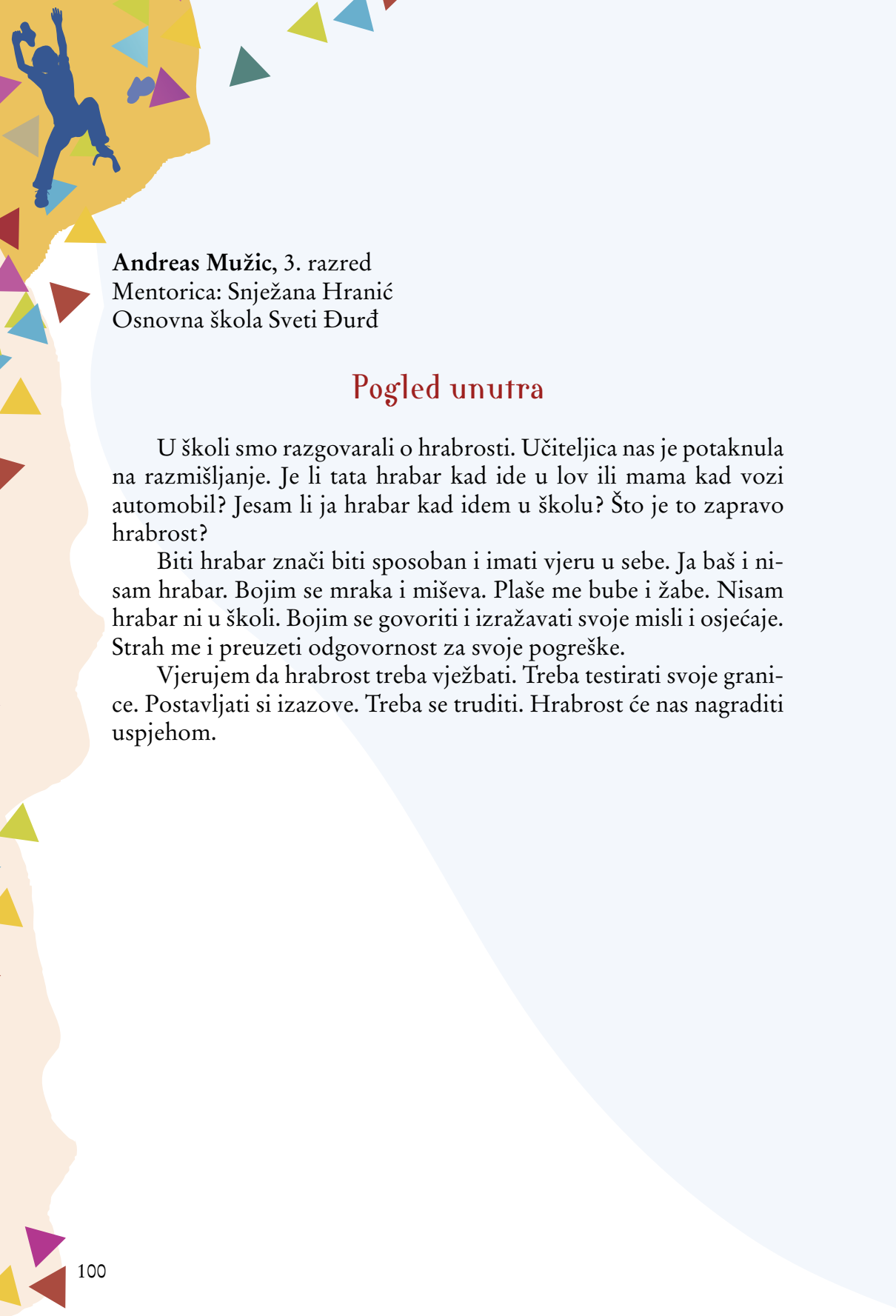
Da, mucanje je moja slabost i razlog zbog kojega se pitam... Jesam li zapravo hrabra? Mucam od kad znam za sebe i moram priznati, nije baš lako mucati. Mucanje je kao igra s mozgom. Toliko informacija, riječi i slova u jednom mozgu, sve te riječi koje moja usta ne mogu pohvatati. Puno ljudi mi govori da sam odvažna, hrabra, ali kako? Dopuštam da me mucanje ukopa u zemlju, ukopa do dna. Nitko me ne shvaća ozbiljno zbog toga i tu dolazi do miješanja mog straha i hrabrosti. Mucanje me potiče da ojačam sebe i svoje mentalno zdravlje. No vršnjaci i ostala djeca očito su protiv toga, smiju mi se, gledaju u mene, oponašaju me, trgaju mene i moju hrabrost. Ja još nisam hrabra, ali želim postati hrabra, ma najhrabrija! Ne, čekaj, možda ipak jesam hrabra, a da i ne znam koliko sam hrabra. Pa ja upravo pišem o svojoj mani, dijelim ju sa svijetom.

Imam i neke prijatelje koje sam, dapače, mucajući sama stekla, to znači da sam prebrodila neki strah i ojačala svoju hrabrost. Čovjek ne mora skočiti sa zgrade da bi pokazao koliko je hrabar, mislim može, ali i sitnice pokazuju koliko smo odvažni i hrabri. Hrabrost nije stvorena kako bi bila neka definicija koju trebamo

The page features a decorative background with colorful triangles in shades of green, yellow, blue, and red. On the right side, there are silhouettes of people climbing, one in purple at the top and one in blue at the bottom. The text is set against a light blue background that transitions into a white area at the bottom.

naštrebati, nije ni stvorena kako bi bila napisana kao neki članak. Hrabrost je ovdje kako bi ojačala nas ljude. Nitko nije najsnažniji i svatko ima neki svoj strah kao, naprimjer, moje mucanje ili nečiji strah od morske dubine. Čim netko ima neki strah, ima i hrabrost izboriti se protiv tog straha, ali je to dug proces u kojemu trebamo biti strpljivi. Možda ja još nisam otkrila koliko sam zapravo hrabra, no bitno je da vjerujem u sebe i u to da imam hrabrosti. Tko bi rekao, upravo sam pobijedila jedan od svojih najvećih strahova, podijelila sam svoje mišljenje, mišljenje koje zbog mog mucanja nitko ne shvaća ozbiljno i to je najbitnije, jer gdje ima straha, ima i hrabrosti.

Eto, samo taj dio hrabrosti treba biti zapisan kao definicija koju svi ljudi, pogotovo djeca i mladi, trebaju naštrebati i ozbiljno shvatiti.

Andreas Mužic, 3. razred
Mentorica: Snježana Hranić
Osnovna škola Sveti Đurđ

Pogled unutra

U školi smo razgovarali o hrabrosti. Učiteljica nas je potaknula na razmišljanje. Je li tata hrabar kad ide u lov ili mama kad vozi automobil? Jesam li ja hrabar kad idem u školu? Što je to zapravo hrabrost?

Biti hrabar znači biti sposoban i imati vjeru u sebe. Ja baš i nisam hrabar. Bojim se mraka i miševa. Plaše me bube i žabe. Nisam hrabar ni u školi. Bojim se govoriti i izražavati svoje misli i osjećaje. Strah me i preuzeti odgovornost za svoje pogreške.

Vjerujem da hrabrost treba vježbati. Treba testirati svoje granice. Postavljati si izazove. Treba se truditi. Hrabrost će nas nagraditi uspjehom.

Lucija Lukač (6. r.): *Hrabrost u kristalima*
Mentorica: Dijana Piskač
Osnovna škola „Vladimir Nazor”, Sveti Ilija

Franka Barulek (6. r.): *Hrabrost u očima*
Mentorica: Dijana Piskač
Osnovna škola „Vladimir Nazor”, Sveti Ilija

Emma Navoj, 7. razred
Mentorica: Martina Vidak
Osnovna škola Sidonije Rubido-Erdödy, Gornja Rijeka

Hrabrost

Bog nas je stvorio ovakve kakvi jesmo. Da me stvorio da budem lav, hrabrosti mi ne bi nedostajalo. Ovako se često upitam. Imam li ja uopće hrabrosti?

Često se skrivam iza sigurnosti. Da, nemam baš onda hrabrosti. Ako naučim kako treba, ako sam sigurna u sebe, djelujem. Dakle, zapravo se moja hrabrost skriva iza sigurnosti. A koliko je Isus samo bio hrabar! Često se sjetim toga i to mi daje snagu, i tako mnoge probleme uspješno rješavam. Isus je svakodnevno u mom životu. Isus je bio hrabar. I Isus me hrabri. Uz Isusa imamo i hrabrost. Ne čudimo se nevoljama, već vjerujemo čudima i da je svaka nevolja samo novo iskušenje naše vjere. Kada budemo uvrijeđeni i ranjeni, sjetimo se da smo Kristovi učenici. Ako trpimo, trpimo za život vječni jer svaka je povreda po Božjoj volji. I ne zaboravimo, Krist je iznad svih!

Imajmo vjere, to je hrabrost!

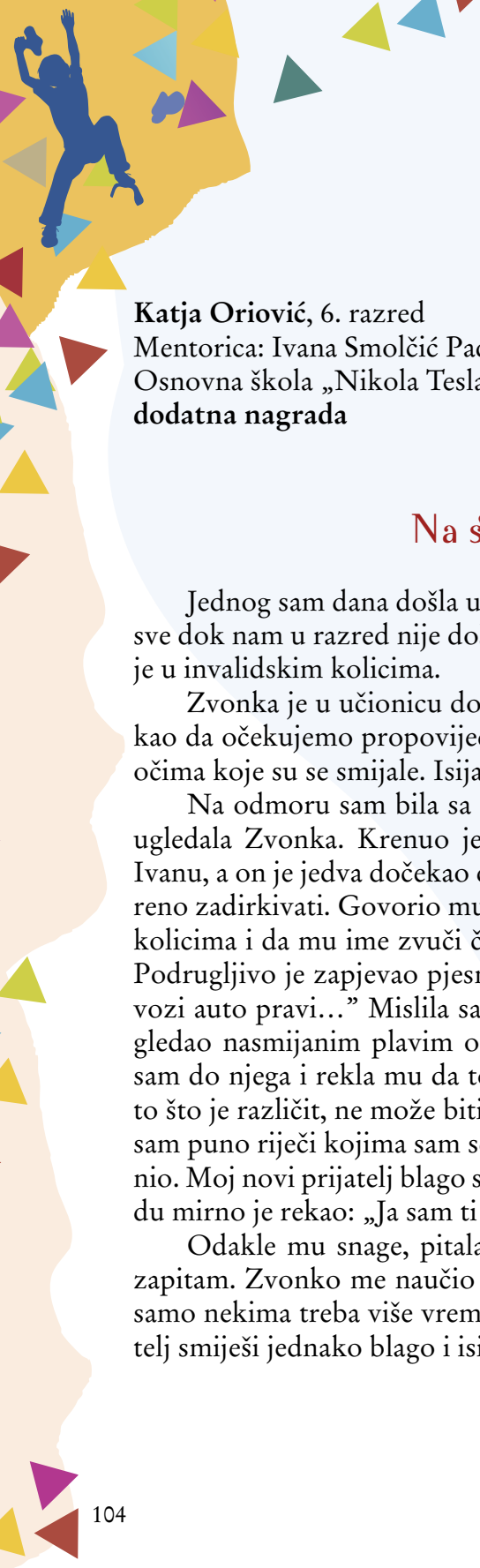
Živimo po vjeri, to je hrabrost!

Molimo, to je hrabrost!

Činimo dobro, to je hrabrost!

I zato ja imam hrabrosti! Nisam lavica, djevojčica sam. Ne povodim se za lošim da pokažem hrabrost. Ne pravim se važna i ne radim nikakve čudne izazove da dokažem svoju hrabrost. Ali ja sam hrabra.

Svaku večer hrabro zahvalim Bogu na svemu dobromu i lošem što mi se tog dana dogodilo. Zahvalim mu što čuva moje najdraže. Ja sam hrabra djevojčica! Bog je zadovoljan mnome. Ja sam zadovoljna hrabrica!

Katja Oriović, 6. razred
Mentorica: Ivana Smolčić Padjen
Osnovna škola „Nikola Tesla”, Rijeka
dodatna nagrada

Na sliku Božju

Jednog sam dana došla u školu. Bio je to dan kao i svaki drugi, sve dok nam u razred nije došao novi učenik. Zvao se Zvonko i bio je u invalidskim kolicima.

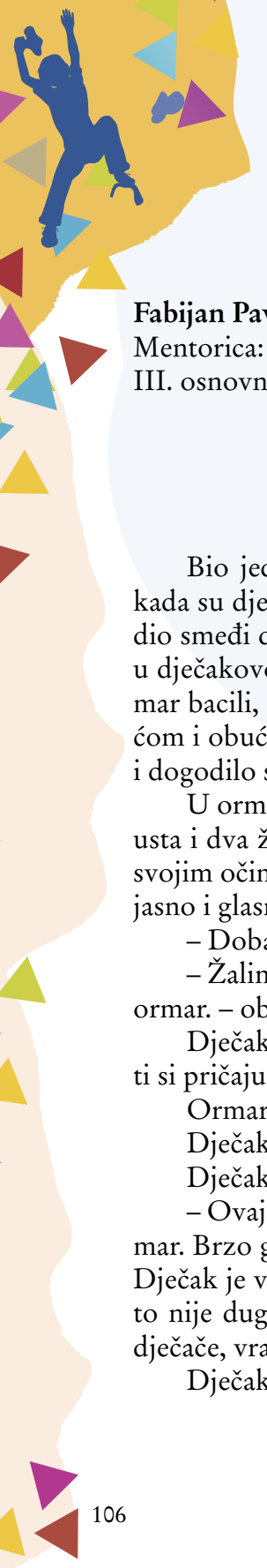
Zvonka je u učionicu dovezla njegova majka. Mi smo utihnuli kao da očekujemo propovijed. Zvonko je bio sretan i pozdravio je očima koje su se smijale. Isijavao je radost i mir.

Na odmoru sam bila sa svojim prijateljicama. Odjednom sam ugledala Zvonka. Krenuo je svojim nezgrapnim kolicima prema Ivanu, a on je jedva dočekao da ga počne omalovažavati i neprimjerenom zadirkirivati. Govorio mu je kako je ružan, da će zauvijek biti u kolicima i da mu ime zvuči čudno, da podsjeća na crkveno zvono. Podrugljivo je zapjevao pjesmu iz crtića: „Zvonko, taj mali dječak vozi auto pravi...” Mislila sam da će se Zvonko rasplakati, a on je gledao nasmijanim plavim očima i isijavao radost i mir. Dotrčala sam do njega i rekla mu da to što je u kolicima, ništa ne znači i da to što je različit, ne može biti prepreka našem druženju. Izgovorila sam puno riječi kojima sam se htjela iskupiti za ono što je Ivan učinio. Moj novi prijatelj blago se smiješio i bez trunke ljutnje u pogledu mirno je rekao: „Ja sam ti stvoren na sliku Božju.”

Odakle mu snage, pitala sam se tada i još se uvijek ponekad zapitam. Zvonko me naučio da su snaga i hrabrost u svima nama, samo nekima treba više vremena da to shvate. I danas se moj prijatelj smiješi jednako blago i isijava radost i mir.

Petra Oršuš (7. r.): *Hrabrost*
Mentorica: Ida Domišljanović
Osnovna škola Kuršanec, Čakovec

Fabijan Pavičić, 1. razred
Mentorica: Suzana Turković
III. osnovna škola Bjelovar

Pričajući ormar

Bio jednom jedan dječak koji je volio spavati. Jednoga dana kada su dječak, mama, tata i seka birali novi ormar, dječaku se sviđio smeđi dvokrilni ormar s dvije okrugle kvake. Nakon kupovine u dječakovoj su sobi maknuli stari ormar i stavili novi. Stari su ormar bacili, a novi postavili na njegovo mjesto. Popunili su ga odjećom i obućom. Ostavili su dječaka da spava pokraj novoga ormara i dogodilo se nešto neobično.

U ormaru se nakupilo dječakovih reakcija, pa su mu se stvorila usta i dva žuta oka. Počeo je pričati, a dječak nije mogao vjerovati svojim očima da je njegov najdraži ormar počeo govoriti. Dječak je jasno i glasno rekao: – Dobar dan, gospodine ormaru!

– Dobar dan, dječače! – reče ormar dubokim glasom.

– Žalim, ja sam ormar, ali želim ti reći da nisi odabrao ispravan ormar. – obratio se ormar dječaku. – Ja sam pričajući ormar.

Dječak se začudi: – A tako znači, ormaru, pa ti nisi pravi ormar, ti si pričajući ormar?!

Ormar odgovori: – Spavam u tvojoj odjeći i obući.

Dječak vikne: – Što? Nikako!

Dječak je to sve ispričao svojim roditeljima.

– Ovaj novi ormar priča, ispostavilo se da sam izabrao krivi ormar. Brzo ga prodajte! – naglasio je dječak i vratio se u svoju sobu. Dječak je vidio da je ormar prestao pričati, pa je pošao spavati. Ali to nije dugo potrajalo. Uskoro ormar opet kaže: – Ooo, dječače, dječače, vratio si se!

Dječak od straha više nije mogao spavati. Bojao se ormara.

The page features a decorative background with a large, light blue curved shape on the left and a large, light orange shape on the right. Scattered throughout are various colored triangles (green, yellow, blue, red, purple). A purple silhouette of a person climbing is positioned at the top right, and a blue silhouette of a person climbing is at the bottom right.

– Što se to dogodilo? Ne mogu vjerovati da je ormar opet počeo pričati. – pomislio je.

Ormar je tada progovorio: – Dječče, nemoj me prodati!

Dječak se uplašio i potrčao roditeljima: – Ormar nekad šuti, ali opet počne govoriti.

Tada su roditelji rekli: – Prodat ćemo mi taj ormar, znamo da ti je strašan.

I prodali su ga. Dogodilo se nešto neobično. Nije više bilo pričajućeg ormara, a dječak nije bio siguran nije li to bio samo san. Dječak više nije bio prestrašen, nije se više bojao. A to je od svega bilo najvažnije. Nekada je hrabrost priznati svoj strah.

Fran Penzar, 7. razred
Mentorica: Marina Živković
Osnovna škola Gola

Pobijedit ćeš strah

Nemoj se bojati jer je Isus s tobom. Nemoj se bojati mraka jer je Isus postavio zvijezde da ti osvijetle put. Nemoj se bojati bolesti jer Isus liječi. Bog je na tvojoj strani. On te otkupio. On ima plan za tebe i možeš mu vjerovati. Postoji netko veći i jači od našeg straha, Isus je i za to umro na križu. Pobijedio je smrt. Isus zna sve naše strahove. Uzdaj se u njega i pobijedit ćeš strah. Isus kaže: „Ne boj se jer ja sam s tobom. Ja sam te otkupio.” Zato provedi puno vremena u molitvi, budi s Bogom i pobijedit ćeš strah.

Ana Bosman (7. r.): *Anđeo se bori protiv zla*
Mentorica: Marina Živković
Osnovna škola Gola

Karlo Pintarić, 7. razred
Mentorica: Željka Rabuzin
Osnovna škola Petrijanec
Dodatna nagrada

Domovini vjieran biti

Danas je četvrtak. Mama, tata i ja brzo se spremamo, požurili smo jer moramo još po svoju sestričnu Klaru. Danas je važan dan. Svi smo se dobro obukli jer je hladno. Uputili smo se u Zagreb.

Idemo u Zagreb na prisegu policajaca. Moj brat je mladi policajac. Putovali smo dva sata i tata je bio lud od gužve u prometu i uzbuđenja, samo što on to ne bi priznao. Mrmljao je više za sebe „otkud ste se pak si zmogli” i mislio da mi ne primjećujemo njegovu nervozu. Mama je samo uzdisala. Stigli smo, no pronaći parking u Zagrebu je poput nemoguće misije, kao da tražiš iglu u plastu sijena, no i to smo pronašli. Trčecim hodom stigli smo pred Policijsku akademiju. Uslijedila je kontrola i pretres naše odjeće. Klara i ja osjećali smo se važno. Bili smo čisti i zauzeli svoje mjesto na tribinama. Danas priseže mamin i tatin sin, moj brat!

Bilo je jako puno ljudi. Počela je padati kiša. Ljudi su otvorili kišobrane. Petnaestak minuta osluškivali smo kišu, a onda smo začuli zvukove koračnice. Osjetio sam silan ponos. Ne poznajem nikog tako hrabrog kao što je moj brat. Budući policajci koji će danas prisegnuti, stupali su u dugačkoj koloni posloženi po odjelima. Svaki odjel izgledao mi je poput kutije šibica, koliko sam mogao vidjeti kroz male trokutiće vidnog polja koji nisu bili zaklonjeni kišobranama. Znam da moj brat korača s odjelom 12. Ukupno je bilo 589 policajaca. Pokušavao sam sve snimiti i fotografirati mobitelom, no jedna gospođa ispred mene imala je uistinu ogroman kišobran. U sebi sam govorio: „Dej, mekni totu ambrelu, nišči nikaj ne vidi.” Kad je odjel 12 bio u blizini, prestala je kiša. Sreća prati

odvažne i hrabre. Moj brat je predzadnji u zadnjem redu odjela broj 12. Spazio me i nasmijao mi se. Drhtao sam iz sto razloga... a onda je završila koračnica i svi policajci bili su posloženi.

Glavni policajac viknuo je: „Pozor!” Svi su stali kao ukopani, a zatim se okrenuli prema zastavi Republike Hrvatske. Onda je onaj glavni izgovorio: „Pozdrav domovini!”

Mladi policajci uglas su odgovorili: „Pozdrav!” Osjećao sam se tad kao domovina i silno sam ju volio, kao mamu, tatu, kao Karlu, ali ne toliko koliko volim brata. Zaorila je tim velikim otvorenim prostorom najljepša pjesma na svijetu, *Lijepa naša*. Svi su se policajci iz Zagorja, Primorja, Slavonije, Gorskog kotara i Like, Dalmacije... postrojili i krenula je prisega. Sigurno više nikad u životu neću čuti jednu riječ izgovorenu toliko puta, prisežem, prisežem, prisežem, prisežem... sve sam im povjerovao.

Na kraju je svaki od njih izgovorio: „Prisežem da ću u svakoj zgodi pa i u slučaju vlastite pogibli, braniti i štiti svakog građana Republike Hrvatske.” Kad sam čuo tu prisegu, zastao mi je dah. Može li čovjek prisegnuti na više od vlastitog života? Bio sam isto-vremeno sretan i prestravljen.

Prostorom se prolomio silan pljesak, tati i mami zasuzile su oči. Kao po dogovoru, uslijedila je tišina, a nakon riječi glavnog policajca: „Svi vježbenici naraštaja B 17, čestitam vam na svečano danoj prisezi”, novi policajci uzvraćaju, „hvala, domovini vjerni!” Bacili su kape u zrak, a mi na tribinama prepoznali svatko svoga junaka.

Slavlje je završilo kod kuće. Obitelj je napravila veliku feštu za mog brata, za moju domovinu, za svakog građanina kojeg će štiti. Dugo u noć nisam mogao zaspati, mučile su me riječi u slučaju vlastite pogibli...bojim se za svog brata, neka mi ga čuva Bog!

Veronika Prebanić, 8. razred

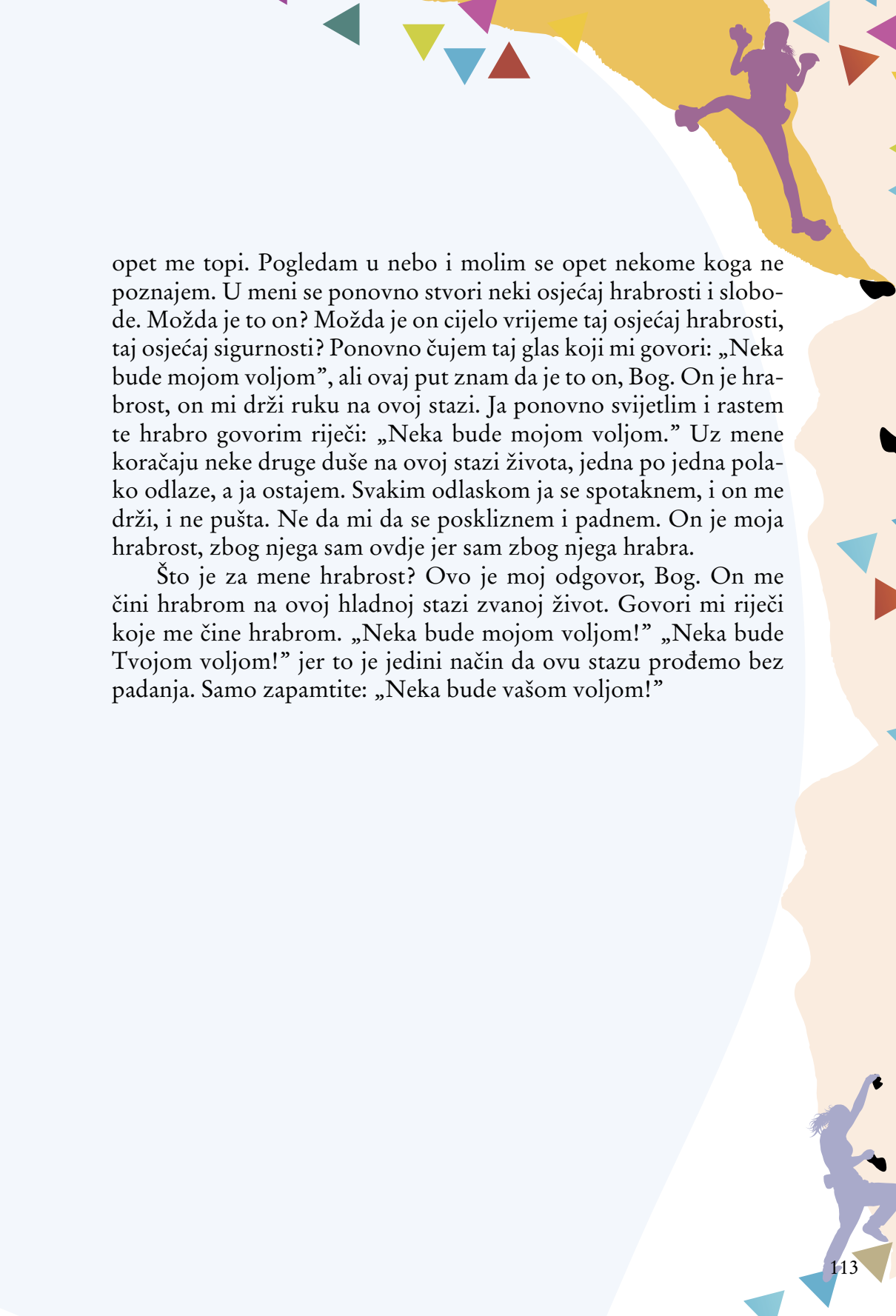
Mentorica: Marina Nejedli

Osnovna škola Mate Lovraka, Veliki Grđevac

Neka bude Tvojom voljom

Život je kao staza. Ona ima svoj kraj. Mi smo na njoj pješaci, koji svojim bosim stopalima dodiruju hladni cement staze. Svaki pješak ima svoj strah, netko će ga napasti, nešto će ga napasti. Mi neprijatelja na toj stazi nemamo, samo sami sebe i svoj strah. Kao pješak ove staze sa sigurnošću mogu reći da je ova staza hladna ako mi ne živimo u trenutku i ako se ne borimo sa strahom.

Prvim korakom na hladni cement ove staze ježim se. Drugim korakom duboko udišem. Trećim, strah od nečega nepoznatoga i novoga me topi. Moje srce sve brže lupa. Taj strah, ima li on neprijatelja? Naravno da ima, hrabrost. Četvrti korak, pogledam u nebo, molim se Bogu za nešto lijepo. Molim ga za hrabrost. Molim ga za spasenje od ovog osjećaja koji me guši od prvog koraka na ovu stazu. Peti korak: sve sam jača. Strah nestaje, ja prevladavam. Rastem, više se ne bojim. Čujem glas koji mi govori: „Neka bude mojom voljom.” Što li je taj glas? Razum mi govori da se bojim, ali ja se ne bojim. Dopuštam da me glas vodi. „Neka bude mojom voljom.” Mrak je, crnina, a ja sjajim stazom. Osvjetljujem si put. Hrabro koračam i hrabro govorim: „Neka bude mojom voljom.” Osjećam se jakom i taj glas koji me vodi, čini me hrabrom. Pogledam u nebo i pitam Boga: „Što je taj glas?” Pitam nešto ili nekoga koga ne znam. Zašto mu vjerujem? Možda je on bio taj glas? Ali zašto vjerovati glasu koji ne poznajem? Pitam sebe dok se moje svjetlo polako gasi. Ja stajem, moja bosa stopala na hladnom cementu. Strah se vraća,

The page features a decorative background with a large, light blue curved shape on the left side. On the right side, there are colorful triangles in shades of green, yellow, blue, and red. Two purple silhouettes of a person are shown in a climbing or rappelling pose, one near the top right and one near the bottom right. The text is positioned in the center-left area of the page.

opet me topi. Pogledam u nebo i molim se opet nekome koga ne poznajem. U meni se ponovno stvori neki osjećaj hrabrosti i slobode. Možda je to on? Možda je on cijelo vrijeme taj osjećaj hrabrosti, taj osjećaj sigurnosti? Ponovno čujem taj glas koji mi govori: „Neka bude mojom voljom”, ali ovaj put znam da je to on, Bog. On je hrabrost, on mi drži ruku na ovoj stazi. Ja ponovno svijetlim i rastem te hrabro govorim riječi: „Neka bude mojom voljom.” Uz mene koračaju neke druge duše na ovoj stazi života, jedna po jedna polako odlaze, a ja ostajem. Svakim odlaskom ja se spotaknem, i on me drži, i ne pušta. Ne da mi da se poskliznem i padnem. On je moja hrabrost, zbog njega sam ovdje jer sam zbog njega hrabra.

Što je za mene hrabrost? Ovo je moj odgovor, Bog. On me čini hrabrom na ovoj hladnoj stazi zvanj život. Govori mi riječi koje me čine hrabrom. „Neka bude mojom voljom!” „Neka bude Tvojom voljom!” jer to je jedini način da ovu stazu prođemo bez padanja. Samo zapamtite: „Neka bude vašom voljom!”

Leona Magdalena Puškarić, 7. razred

Mentorica: Gordana Bertović

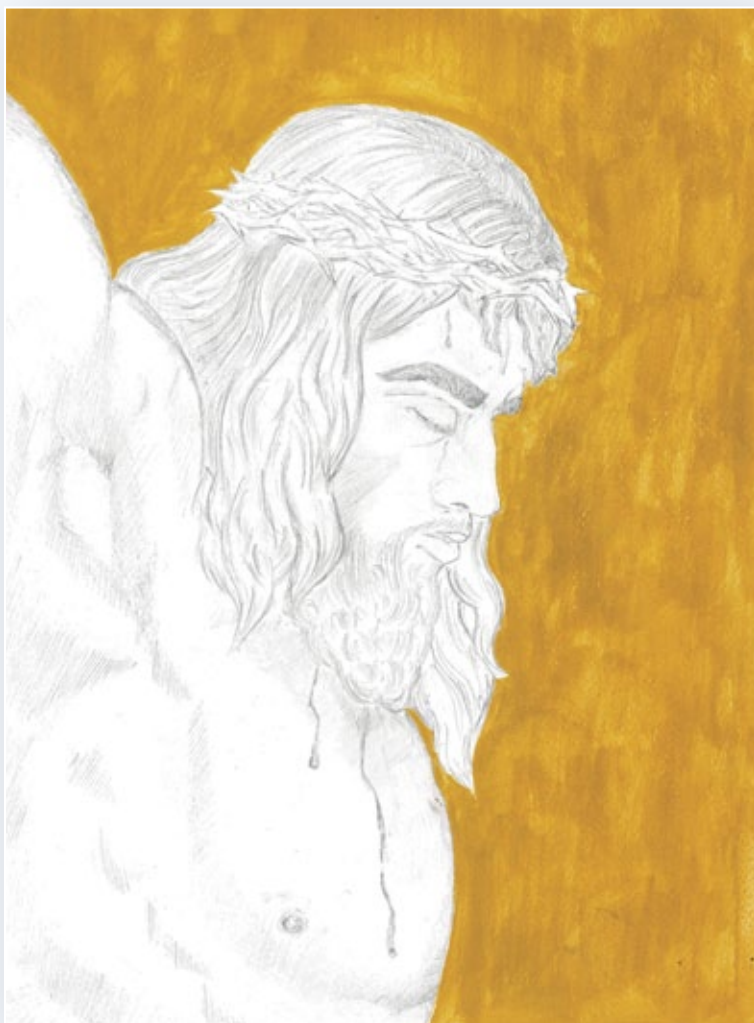
Prva osnovna škola Ogulin, Područna škola Bernarda M. Luketića, Zagorje

Hrabrost – izvor snage

Hrabrost za svaku osobu na ovome planetu ima drukčije značenje. Hrabrost je vrlo važna ljudska osobina. I čim se spomene hrabrost, svakom će se drukčija asocijacija stvoriti.

Hrabrost za nekoga može biti priznati krivnju ili reći istinu, za nekoga nastupati ili govoriti pred mnoštvom ljudi. Hrabrost je suočiti se sa svojim strahom. Strahom od visine, letenja, klaunova... Hrabrost je i iznijeti svoje mišljenje i stajati iza njega. Možemo reći da je svaki čovjek hrabar na svoj način. Hrabro je i svako ono dijete koje prijavi vršnjačko nasilje. Hrabar je i svaki mladić koji ostavi svoju obitelj i ode u rat. Hrabar je i svaki vjernik koji svjedoči svoju vjeru i pouzdanje u Boga. Hrabrost nam snagu daje i potiče nas na ustrajnost. Hrabrost je kada ideš naprijed i onda kad posustaješ i želiš odustati. Hrabrost je i kada se boriš sam sa sobom i onda kad se boriš da ne pustiš suzu iako ti je teško. Hrabrosti ima u svakom kutku naše domovine o kojoj svjedoče gradovi heroji. Ja hrabrost smatram svojom jako dobrom prijateljicom i savjetnicom jer ona me svaki dan podsjeća da trebam biti jaka i da hrabro kročim dalje.

Zato bih svima poručila da ne odustaju kod prve prepreke i da svaki dan ne zaboravljaju snagu tražiti u hrabrosti. Hrabrost je dar Božji i ona nikad neće odustati.

Nika Gavez (7. r.): *Spasitelj/Isus*
Mentorica: Emina Kefelja
Osnovna škola Domašinec, Dekanovec

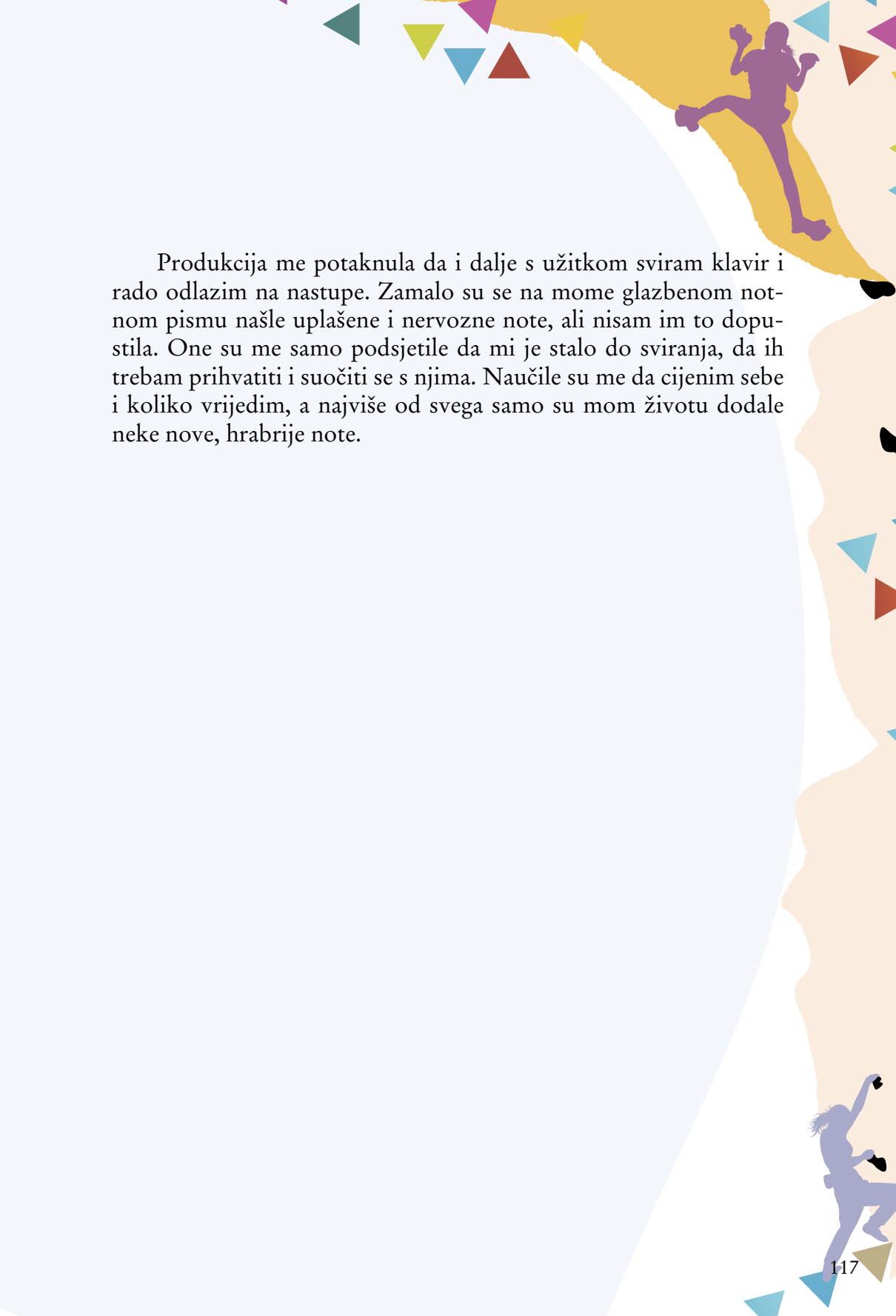

Ana Rodeš, 7. razred
Mentorica: Lara Furjan Kralj
Osnovna škola Vinica

Uplašene note

Svi smo se zasigurno jednom našli u nekom trenutku života kada smo osjetili strah ili tremu (tko nije?), ali smo uspjeli iz toga izvući trunčicu hrabrosti i samopouzdanja, i krenuli dalje pa što bude, bit će.

Sviram klavir otkako znam za sebe, okružena sam glazbom i život doživljam kao kretanje nota. Ponekad me život odvede u visine, a nekad u dubine, no to ovisi samo o meni jer sam ja ta koja sviram svoj život. Uvijek sam voljela sate klavira, često su me misli ponijele i dovele do lutanja u neke bolje svjetove. U jednom dijelu sata svirala sam svoju omiljenu skladbu i činilo mi se da je odlično sviram, a profesorica je to potvrdila oduševljenim izrazom lica. Priopćila mi je kako bih baš tu skladbu mogla odsvirati na svojoj prvoj produkciji. Nasmijala sam se, iako su se note u meni spuštale duboko, osjećajući strah i paniku. Svi moji ukućani s nestrpljenjem su se spremali za moju prvu produkciju. Činilo mi se da su svi bili sretniji i uzbuđeniji od mene, a ja sam samo nervozno lupkala nogom i pokušala smiješkom sakriti svoje uplašene note. Na odlučujući dan ušla sam u koncertnu dvoranu u kojoj sam trebala svirati. Odmah sam zamijetila predivan klavir koji se sjajio crninom poput vrane, a bijele tipke snažno su se isticale u tom crnilu. Tiho mi je šaputao, zvao me k sebi, a moje se glazbeno crtovlje počelo popunjavati hrabrim notama. Počela sam svirati. Imala sam osjećaj kao da klavir sam pritišće tipke i svira tonove, a glazba što ju je klavir stvarao, zvučala je odvažno i jako. Odzvanjala je dvoranom, ali i u meni. Nisam htjela dopustiti vremenu da zaustavi ovaj trenutak.

The background features a large, light blue curved shape on the left side. On the right side, there are two orange silhouettes of a person climbing a yellow rock face. The top and bottom right corners are decorated with various colored triangles (green, yellow, blue, red, purple, cyan) pointing in different directions.

Produkcija me potaknula da i dalje s užitkom sviram klavir i rado odlazim na nastupe. Zamalo su se na mome glazbenom notnom pismu našle uplašene i nervozne note, ali nisam im to dopustila. One su me samo podsjetile da mi je stalo do sviranja, da ih trebam prihvatiti i suočiti se s njima. Naučile su me da cijenim sebe i koliko vrijedim, a najviše od svega samo su mom životu dodale neke nove, hrabrije note.

Franka Sabolek, 7. razred

Mentorica: Ivanka Tomić

Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec

Naučena lekcija

Imam dobre roditelje. Vole me, podržavaju i tješe u teškim danima, ali, kao i svi roditelji, imaju svoje mane i vrline. Najgora rečenica koju moja voljena majčica izgovara svaki dan je: „Franka, jesi li napisala zadaću?” Sada se vjerojatno pitate što je loše u tom pitanju. Ništa dok se ne ponovi barem dvadesetak puta.

Bio je lijep sunčan dan i moja je obitelj odlučila vrijeme provesti u prirodi. Vozili smo se neko vrijeme, a onda se majčica sjetila da imam test iz geografije i počela me ispitivati... Kada ona ispituje, to je gore od testa. Na njezina pitanja nemoguće je odgovoriti, preteška su. Uvijek joj moram prepričati što znam, a ja baš i nisam oboružana znanjem iz geografije. Shvatila je da ništa ne znam i za kaznu mi je uzela mobitel. Više mi ništa na izletu nije bilo zanimljivo, jedva sam čekala da se vratimo kući. Ušla sam u svoju sobu, a majčica za mnom: „Evo ti mobitel, imaš tri minute da prijateljima javiš da nema mobitela do kraja godine.” Sjetila sam se da je sutra *Kahoot* iz lektire, ali majčicu nije briga. Na svu sreću imam dobru prijateljicu iz drugog razreda pa će mi posuditi svoj. Sutradan sam nakon nastave napisala zadaću, krišom uzela tablet i otišla u garažu da me majčica ne vidi jer ne smijem ni tablet imati u rukama. Sjela sam na dekiću pokraj svojga psa Moly. Ona voli gledati u ekran sa mnom. Upalila sam tablet, Moly me nespretno gurnula i on je ispao iz ruku. Bojala sam se podignuti ga i pogledati je li se razbio. Naravno, nemam sreće. Na ekranu se pojavila velika linija. Otrčala sam u sobu i sakrila ga da majčica ne vidi jer bih bila u još većoj kazni.

Prošli su i ljetni praznici i počela je nova školska godina, a ja sam još uvijek bez mobitela. Bilo mi je zaista teško izdržati bez njega, no više sam se družila s prijateljima i čitala knjige. Još sam u kazni dva mjeseca. Hrabro ću izdržati do Nove godine.

Mura Kanižaj (7. r.): *Izlazak iz tame*
Mentorica: Emina Kefelja
Osnovna škola Belica

Dorian Šokčević, 8. razred

Mentorica: Ana Derenčinović Shala

Osnovna škola Frana Krste Frankopana, Brod na Kupi

Hrabrost je odabrati nenasilje

Prilikom posjeta Rijeci vidio sam na Trgu svete Barbare ploču s natpisom „Hrabrost je odabrati nenasilje”. Nisam na nju mislio niti je se sjetio sve do sada dok nam učiteljica nije predstavila temu ovoga natječaja. Možda bi se te ploče trebali svi sjetiti češće, zastati, razmisliti....

Ploča je postavljena na trgu gdje je 2009. godine tragično skončao mladić Aleksandar A. Mladić koji je u svojim dvadesetima tek bio zakoračio u život. Život mu je naglo prekinut jer je pretučen na smrt zbog svađe ispred restorana brze hrane dok su mladići nakon noćnog izlaska u redu čekali na sendvič.

Besmislena smrt, besmisleno izgubljen mladi život. Toliko života uništeno i tugom dotaknuto... Tragedija je to koja je zauvijek u crno zavila njegovu obitelj, majci iščupala srce, ali sigurno nanijela i bol obiteljima počinitelja u dugotrajnim i iscrpljujućim sudskim procesima.

Zbog čega se poseže za šakama umjesto za razgovorom? Vrelina noći, adrenalin, bijes. Sve to skuplja se u mladima tijekom svakodnevice. Današnji stil života zasigurno ne doprinosi miru i nenasilju. Kolo života hvata svakog pojedinca svojim nemilosrdnim kandžama i melje ga u svojem žrvnju.

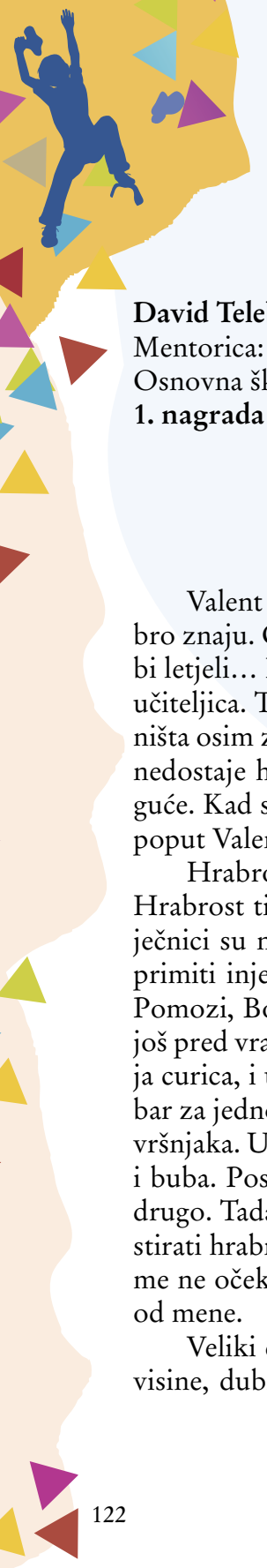
Užurbano se živi, svaka informacija treba biti dostupna. Odmah i sada. Ako nešto nije nadohvat ruke, nije interesantno ni mladima važno. Nitko se više ne želi truditi niti boriti za išta. Nitko ne želi čekati...

Što uopće znači biti hrabar? Je li to kad ispunimo neki izazov na društvenim mrežama pretrčavajući cestu s četiri trake ili kad pojedemo puža ili pauka? Ne, to je je glupost. Jesmo li hrabri ako kažemo nekome u lice sve što ga ide ne birajući riječi ni način? To je nepromišljenost! Je li hrabrost udariti nekoga samo zato što možemo? Ne, to je duboko nezadovoljstvo i frustracija...

Hrabrost je nešto drugo. Hrabrost je imati snage suzdržati se kada to ne moramo! Hrabrost je moći usmjeriti bijes na sport ili na neku aktivnost kojom nećemo nanijeti bol drugome. Hrabrost je čekati! Hrabrost je nasmiješiti se kada smo umorni i tužni. Hrabrost je stati u obranu slabijeg kojemu se svi smiju. Hrabrost je odabrati teži, trnovitiji, ali i plodonosniji put. Hrabrost je moliti za mir dok cijeli svijet želi rat. To je hrabrost!

Hrabrost je odabrati nenasilje!

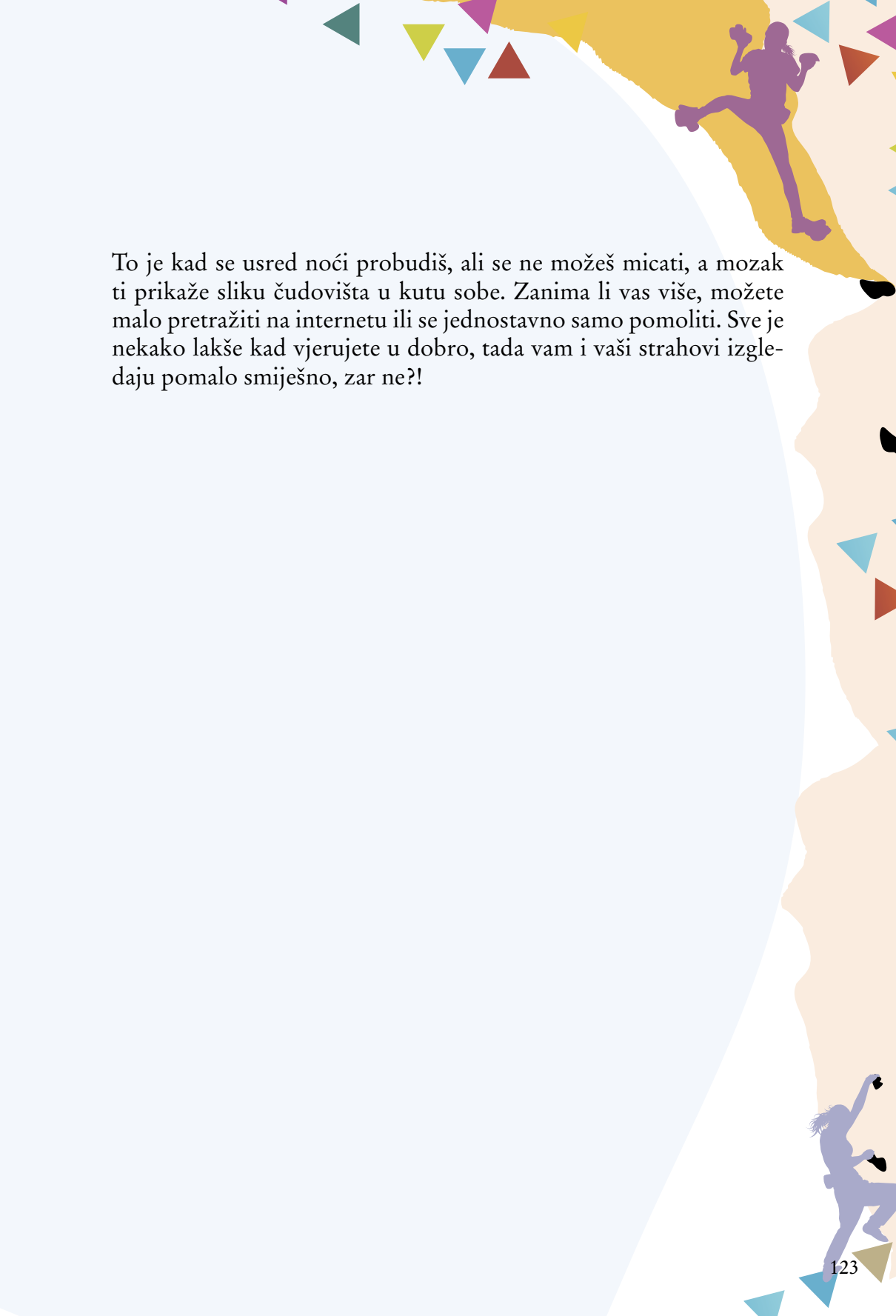
David Telebar, 7. razred
Mentorica: Željka Rabuzin
Osnovna škola Petrijanec
1. nagrada

Nisam curica

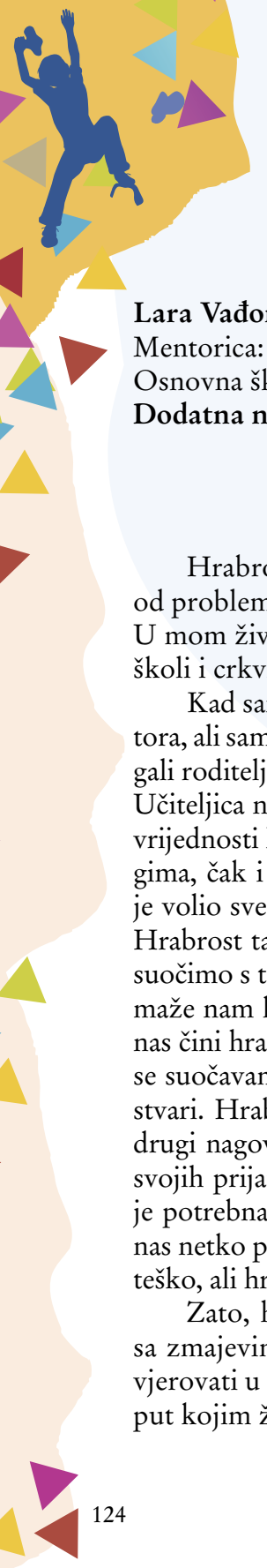
Valent je vrlo hrabar. Da, onaj Valent kojeg svi u našoj školi dobro znaju. On bi na satu radio avione od papira i bacao bi ih, avioni bi letjeli... Bilo ga je baš briga za posljedice i nije se bojao učitelja i učiteljica. To je vrlo hrabro. Pao je 5. razred već tri puta jer ne radi ništa osim zrakoplova. Njih radi odlično i svakodnevno. Učiteljima nedostaje hrabrosti da ga spriječe. Za mene je pasti razred nemoguće. Kad se sjetim moguće reakcije roditelja, odmah nisam hrabar poput Valenta.

Hrabrost je jedna od najvažnijih vrlina koju možeš imati. Hrabrost ti treba da zaratiš, ali i da spašavaš. Ratnici i liječnici, liječnici su najhrabriji. I ja se osjećam hrabro kraj njih kad trebam primiti injekciju, za tu radnju meni je stvarno potrebna hrabrost. Pomozi, Bože, izgovaram u sebi, ali ipak bih se najradije okrenuo još pred vratima. Tada se sjetim ratnika Valenta i aviona, pa nisam ni ja curica, i uđem kamo god treba. Rekao bih da sam dovoljno hrabar za jednog trinaestogodišnjaka, možda i hrabriji od nekih svojih vršnjaka. Uvijek branim slabije i govorim istinu, ne bojim se miševa i buba. Posjet zubaru ili pet minuta prije ispita je već nešto posve drugo. Tada jako duboko dišem da ostanem hrabar. Obožavam testirati hrabrost svoje sestre, prići joj polako iza leđa, u mraku, kada me ne očekuje. Vrisne tad kao luda, a kod zubara je puno hrabrija od mene.

Veliki dečko poput mene ne boji se jako mraka, malih mjesta, visine, dubine i jedinice, samo malo, ali se jako boji paralize sna.

To je kad se usred noći probudiš, ali se ne možeš micati, a mozak ti prikaže sliku čudovišta u kutu sobe. Zanima li vas više, možete malo pretražiti na internetu ili se jednostavno samo pomoliti. Sve je nekako lakše kad vjerujete u dobro, tada vam i vaši strahovi izgledaju pomalo smiješno, zar ne?!

Lara Vađon, 3. razred
Mentorica: Snježana Hranić
Osnovna škola Sveti Đurđ
Dodatna nagrada

Put kojim želim ići

Hrabrost je važna vrлина u životu jer to znači da ne bježimo od problema, već se suočavamo s njima i trudimo se sve nadvladati. U mom životu hrabrost ima važno mjesto, a o njoj učim u obitelji, školi i crkvi.

Kad sam bila manja, bojala sam se mraka, duhova, vještica, doktora, ali sam se uvijek trudila prevladati taj strah. U tome su mi pomagali roditelji i bake, dok je starija sestra često poticala moje strahove. Učiteljica nas u školi često ohrabruje i uči da je jedna od najvažnijih vrijednosti ljubav prema drugima. Hrabrost je kada pomažemo drugima, čak i ako se bojimo ili ako je to teško. Isus je bio hrabar jer je volio sve ljude i pomagao im je, čak i kad su ga neki ljudi mrzili. Hrabrost također znači da ne moramo biti uplašeni ili tužni kad se suočimo s teškoćama. Vjerujemo da Bog uvijek bdije nad nama i pomaže nam kad god mu se obratimo. Kad se molimo i vjerujemo, to nas čini hrabrima jer znamo da nismo sami. Važno je biti hrabar kad se suočavamo s iskušenjima. Trebamo izbjegavati loše i činiti dobre stvari. Hrabrost je kad kažemo „ne” nečemu lošem, čak i ako nas drugi nagovaraju. Učiteljica nam govori da je važno stati u obranu svojih prijatelja kad ih netko zadirkuje. To nije nimalo lako i za to je potrebna velika hrabrost. Hrabrost također znači praštanje. Kad nas netko povrijedi, hrabro je oprostiti im, kao što nas Isus uči. To je teško, ali hrabrost nam pomaže da budemo bolji ljudi.

Zato, hrabrost nije samo hrabro hodanje po mraku ili borba sa zmajevima. Za mene hrabrost znači biti dobra prema drugima, vjerovati u Boga i činiti ono što je ispravno, čak i kad je teško. To je put kojim želim ići u životu.

Tena Novak (7. r.): *Majka hrabrost / Majka Terezija*
Mentorica: Emina Kefelja
Osnovna škola Belica

Matija Valjak, 7. razred

Mentorica: Ivančica Sudinec

Osnovna škola „Grigor Vitez”, Sveti Ivan Žabno

Hrabrost

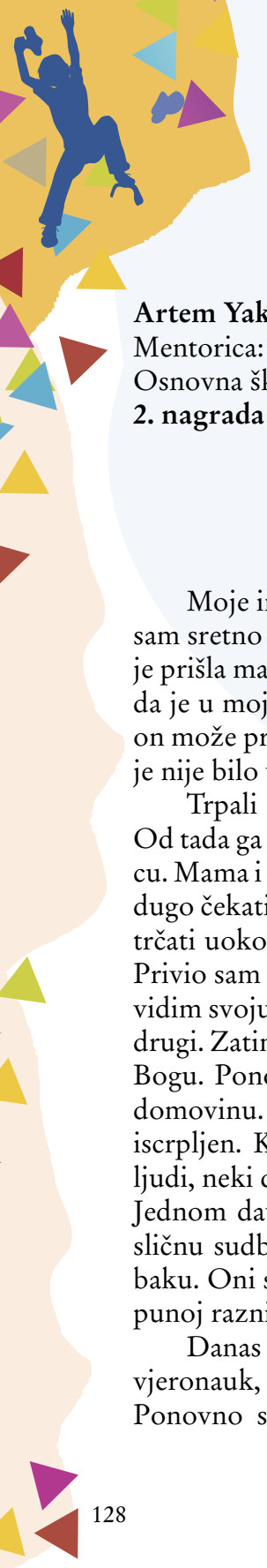
Što je hrabrost? Je li to kada nježni listić lebdi na vjetru ili kad dani prolaze ne znajući gdje im je kraj? Ili je ona rezervirana samo za nas ljude?

Nekad se zaista zapitam gdje je nekim ljudima hrabrost, dok je kod drugih ima i previše da graniči s ludošću. Srećom, ja sam daleko od takve ludosti. Kao mali bojao sam se mraka, pasa, a posebno napuštenih, starih kuća. Horror-filmove nisam mogao ni zamisliti, a o gledanju nisam ni pomišljao. Školske projekte nisam mogao predstavljati ni mami i tati, a kamoli pred cijelim razredom. U javnosti sam bio samo crna mrlja. Bojao sam se ljudi, točnije upoznavanja. Nisam se uopće volio ni s kim družiti. Pomisao da me netko promatra dok govorim ili proučava moj izgled, hod ili način izražavanja, bila mi je strašna. Eh! A onda sam shvatio kako mi je život pust i jednoličan, i odlučio nešto promijeniti. Želio sam to prekinuti upravo ondje gdje je led najtvrdi. Odjednom je strah za mene postao izazov. Znao sam, ako padnem na tom ledu, ustat ću, a svaki novi pad značit će još lakše ustajanje. Govorio sam si da u najtežim situacijama moram biti najhrabriji. Razmišljao sam čega se ustvari najviše plašim. Tako sam odlučio pogledati horror-film po prvi put. Bilo je to za dana jer teško se odjednom suočiti s dvama strahovima. Već sljedeći horror-film gledao sam po noći, ali u društvu prijatelja. Pred njim ionako nisam trebao glumiti hrabrost jer se i on bojao. A treći put... Eh, tada je bilo još lakše pa sam smogao snage i pogledao film o napuštenoj, oronuloj, ukletoj kući, baš onakvoj pored kakve nikad ne bih ni prošetao. Sada sam već bio na konju! Hrabrost je

The background features a large, light blue curved shape on the left side. On the right side, there are two stylized silhouettes of a person climbing a wall, one in purple and one in blue. The top and right edges are decorated with various colored triangles (green, yellow, blue, red, purple) pointing in different directions.

kolala mojim venama i 2018. otvorio sam *Youtube* kanal. Tako sam pogledao u oči strahu od javnog nastupa.

Što je hrabrost? To nije samo suočavanje s vlastitim strahovima, već i mijenjanje sebe samoga nabolje. Hrabrost nam je svima potrebna, a ne moramo daleko ići da bismo je pronašli. Ona čuči negdje u nama samima i samo čeka da je izazovemo.

Artem Yakubovskiy, 4. razred
Mentorica: Vesna Rabak
Osnovna škola Turnić, Rijeka
2. nagrada

Dvije domovine

Moje ime je Artem. Artem Yakubovskiy. Ukrajinac sam. Živio sam sretno svoje djetinjstvo u Kijevu. Sve do jednoga dana kada mi je prišla mama, zagrlila me i drhtavim glasom pokušala mi objasniti da je u mojoj domovini započeo rat. Nisam znao što je rat, niti da on može prekinuti dječje snove pa sam ostao šokiran. Ali za osjećaje nije bilo vremena.

Trpali smo hranu, vodu, odjeću u kofer... Tata nas je ispratio. Od tada ga nisam vidio. Autom smo se odvezli na željezničku stanicu. Mama i ja. Bila je velika gužva i puno vlakova na koje smo morali dugo čekati. Bilo nam je jako hladno pa smo moj prijatelj i ja morali trčati uokolo da bismo se malo ugrijali. Napokon vlak! Za kamo? Privio sam se uz prozor i gledao van. Nisam znao da posljednji put vidim svoju domovinu. Iz jednoga vlaka u drugi. Iz jednoga grada u drugi. Zatim u crkvu u kojoj smo prespavali i preporučili se dragom Bogu. Ponovno smo se ukrcali u vlak. Za Hrvatsku. Moju drugu domovinu. Tada to još nisam znao. Dva dana putovanja. Bio sam iscrpljen. Kada smo stigli, bio sam zbunjen, umoran. Neki drugi ljudi, neki drugi jezik, drugo pismo. Ali moja je mama iz Hrvatske. Jednom davno, prije mog rođenja, znam sada, proživjela je i ona sličnu sudbinu. Prvi put u Osijeku vidio sam uživo svoga djeda i baku. Oni su me tješili. Vrlo su nježni. Uživao sam u njihovoj kući punoj raznih životinja. Ali otišli smo dalje.

Danas živim u Rijeci. Idem u školu. Idem na rimokatolički vjeronauk, učim engleski. Hrvatski već dobro govorim. I pišem. Ponovno sam sretan dječak. Imam puno prijatelja. Hrvatska je

The background features a large, light blue curved shape on the left side. On the right side, there are two silhouettes of a person climbing a yellow shape, one at the top and one at the bottom. The top silhouette is purple, and the bottom one is blue. The background is decorated with various colored triangles (green, yellow, blue, red, purple) scattered across the top and right edges.

moja druga domovina. Ipak sam ponekad sjetan. Priča o Vukovaru
priča je i o gradu u Ukrajini. O hrabrim ljudima. Mislim da je i
moja obitelj hrabra. Zato se svaki put pomolim Bogu za moje dvije
domovine. Za mir, za sretno djetinjstvo, da rat prestane, za dječje
snove, da odrasli mogu naći posao, da živimo u svojim domovima,
da nas Bog sve zajedno čuva... Uzdám se u Božje milosrđe!

Hana Jelačić (7. r.): *Golubica u svetosti Božjoj*
Mentor: Marc Antonio Cinotti
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb

Isabela Zorko, 7. razred
Mentorica: Ana Mlinar
Osnovna škola Ante Kovačića, Marija Gorica
3. nagrada

Hrabrost

Čovjek je sjedio u ruševinama starog grada i promatrao cvijeće koje se iz ruševina probijalo da bi dobilo malo jutarnjeg sunca.

Čovjek je tako dugo ostao sjediti u tišini, čekajući svog druga. Drug dođe do njega i upita ga: – Ča činiš? Već si treba bit u taboru!

– Kaj bi radil? Ionak ne bumo niš s tim postignili. Ovi buju nas sve vubili i ne bu nikaj od nas ostalo.

– Ča si takov? Na tren trebaš pregruntati i pristat bit takov. Pobidit ćemo hi, sam ča trebaš jima vire.

– Znam ti ja to, al ne vidim kraj ovome. Alo, gle, ide Drago!

– Da vi znate kako se Krešetić ljuti na vas. Već ste trebali biti u kampu. Ajmo!

– Počekaj još malo, pogle ove tam rože. Kaj nisu krasne?

– Jesu, ali kakve veze imaju ruže s ovom situacijom?

– Gle kak rasteju. Cila se hiža zrušila na njih, a i dalje se boriju da prežive, da pobediju.

– Ča ti misliš o temu?

– A kaj bi mislil o tome?

– Gledaj bolje. Zgrada je veća i mogla je svojim padom oštetiti i ubiti ruže, ali nije zato što su se ruže borile da opstanu i uspjele su, iako su manje od zgrade. Podsjeća li te to na nešto?

– Na nas.

Sva tri čovjeka ostanu stajati jedan do drugoga u tišini.

– Bu se bilo v redu? Bumo preživili ovo?

– Ne znam. Ali samo imaj vjere i hrabrost i uspjat ćemo.

Matea Žunić, 7. razred

Mentorica: Ivančica Sudinec

Osnovna škola „Grigor Vitez”, Sveti Ivan Žabno

Tata zvan Hrabrost

Hrabrost je posebna vrlina. Svatko tko je posjeduje, jedinstven je. Ne znam puno istinski hrabrih ljudi, ali poznajem osobu čija bi slika mogla stajati u rječniku uz objašnjenje pojma hrabrost. To je moj tata.

On je za mene najhrabrija osoba. Tu je uz mamu, sestru i mene u svakom trenutku, čak i u onima koji mi se čine nerješivima i strašnima. Moj je tata od djetinjstva proživio mnoge teške situacije u kojima je morao stisnuti zube i biti hrabar. O tome nikad nisam čula iz njegovih usta, već od drugih ljudi. Tako je već sa sedamnaest godina izgubio oca. Zbog te je tragedije morao napustiti školu kako bi mogao pomoći svojoj obitelji. Svima je već tako mlad bio oslonac i utjeha. Često kad se sama nađem pred nekom preprekom, poželim odustati, no tada se sjetim svoga tate. Uvijek mi govori da nikada ne odustajem od svojih ciljeva, želja i snova. Bojim se da nisam hrabra poput njega i da bih ga mogla razočarati. Znam da bi on volio da ja uspijem u životu i postignem sve što sam oduvijek htjela. A ja najviše od svega želim biti poput njega. Želim da mi ljudi i situacije koje su preda mnom budu blagoslov ili lekcija iz koje ću izvući neku pametnu pouku.

Moj tata hrabro korača uz mene vodeći me kroz život ohrabrenjima. Vjerujem mu i uz njega se osjećam zaštićeno i sretno. Tko ne bi volio imati tatu poput mojeg?

EMA OLUJIĆ (8. r.): *Dani, mjeseci i godine brabrosti*
Mentorica: Dragica Lovrić
Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb

Dohvatit ćeš nebo

(TGROKAZI)

Anabel Negovetić (8. r.): *Hrabrost Ivane Orleanske*
Mentorica: Snježana Kruhak
Osnovna škola „Vladimir Gortan”, Rijeka
Dodatna nagrada

Ela Baneković, 8. razred
Mentor: Tíbor Martan
Osnovna škola Visoko
1. nagrada

Sestre Hrabrost

Dramske osobe: ANĐELA – hrabra djevojčica
IVANA-MARIJA – njezina mlađa sestra

Vrijeme radnje: u prošlosti
Mjesto radnje: koliba u šumi

(Anđela oprezno hoda scenom. Ivana-Marija zastajkuje i pokušava razgovarati s Anđelom.)

IVANA-MARIJA (*zabrinuto*): Anđela, mene je strah!

ANĐELA (*važno*): Ššššš...

IVANA-MARIJA: Uskoro će mrak!

ANĐELA: Pssss...

IVANA-MARIJA: Vratimo se, Anđela!

ANĐELA: Ne, ne, ne...

IVANA-MARIJA: Što ako nam se nešto dogodi?

ANĐELA: Neće, neće...

IVANA-MARIJA (*plačno*): Bojim se, Anđela!

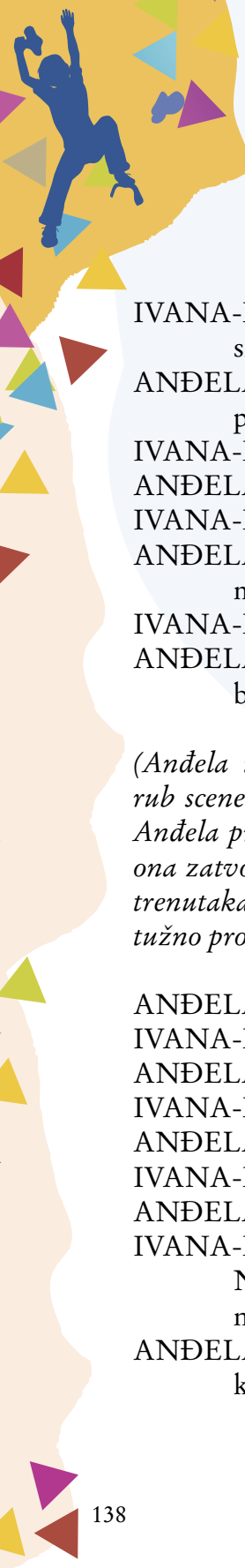
ANĐELA (*ljutito*): Tiho, tiho...

IVANA-MARIJA: Umorna sam.

ANĐELA (*važno*): Sjeti se zašto bježimo od kuće i nećeš biti umorna!

IVANA-MARIJA: Ali ja nisam hrabra poput tebe!

ANĐELA: Jesi, jesi... Nemoj razmišljati o strahu dok sam ja kraj tebe.

IVANA-MARIJA: Zaista želim ići s tobom u Afriku i postati misionarka.

ANĐELA: Eto vidiš, naš je cilj širenje Kristove riječi. To je najbolji posao na svijetu!

IVANA-MARIJA: Znam, ali...

ANĐELA: Reci, reci što te muči?!

IVANA-MARIJA: Trebale smo reći mami i tati da odlazimo...

ANĐELA: Oni misle da smo tek zaigrana djeca i ne vjeruju u našu misiju...

IVANA-MARIJA: Priznajem, u pravu si...

ANĐELA: Dođi, vrijeme je za odmor. Ispred nas je pastirska koliba. Tu ćemo se odmoriti!

(Anđela i Ivana-Marija naprave nekoliko koraka te sjednu na rub scene. Ivana-Marija položi glavu na Anđelina koljena i zaspi. Anđela promatra zaspalu sestru te joj miluje lice i kosu, a zatim i ona zatvori oči. Anđela i Ivana-Marija ostaju nepomične nekoliko trenutaka. Ivana-Marija prva otvara oči, diže se iz Anđelina krila i tužno promatra u daljinu. Uskoro se budi i Anđela.)

ANĐELA (*radosno*): Dobro jutro!

IVANA-MARIJA (*tužno*): Dobro jutro!

ANĐELA (*zabrinuto*): Tužna si?

IVANA-MARIJA: Nisam.

ANĐELA (*znatiželjno*): O čemu razmišljaš?

IVANA-MARIJA: O snu koji sam sanjala...

ANĐELA: Sigurno si sanjala lijepu kraljevnu iz majčine priče.

IVANA-MARIJA: U pravu si. Sanjala sam prelijepu kraljevu. Njeno ime je Uršula. Nije iz majčine priče. Ona stanuje u nebu kod Gospodina.

ANĐELA (*radosno*): Divno, upoznala si stanovnicu raja! Što ti je kraljevna Uršula rekla?

IVANA-MARIJA: Rekla je da ću uskoro doći k njoj...

ANĐELA (*pomalo ljutito*): Što to govoriš? To ne može biti istina!

IVANA-MARIJA: Govorim istinu! Vjerujem Uršuli!

ANĐELA: To je bio sam san!

IVANA-MARIJA: Nije bio, znaš to!

ANĐELA: Što ću ja bez tebe?

IVANA-MARIJA: Bit ćeš hrabra!

ANĐELA (*pomalo zbunjeno*): Hrabra!?

IVANA-MARIJA: Uršula kaže da te čeka velik zadatak. Za njega ćeš trebati mnogo hrabrosti.

ANĐELA (*znatiželjno*): Zadatak? A naši planovi?

IVANA-MARIJA (*blago*): Zadatak je od neba. On je važan. Treba zaboraviti naše planove da zadatak uspije!

ANĐELA (*razočarano*): Ali kako?

IVANA-MARIJA: Hrabrošću.

ANĐELA: Nisam ja takva hrabrica! Ne mogu uzeti taj zadatak!

IVANA-MARIJA: Odabrana si zbog hrabrosti! Možeš i moraš!
Zadatak neba se ne odbija!

ANĐELA: Što mi je činiti?

IVANA-MARIJA: Brinuti o napuštenoj djeci i podučavati ih vjeri.
Djeca moraju znati čitati i pisati.

ANĐELA: Sama? Djece je mnogo...

IVANA-MARIJA: Nećeš biti sama! Imat ćeš pomoć!

ANĐELA: Koga ću imati, ako tebe ne bude? Želim tvoju pomoć!

IVANA-MARIJA: Tvoj primjer će slijediti i druge djevojke.
Zajedno ćete biti sveta družba.

ANĐELA: Postat ću redovnica?

IVANA-MARIJA: Da. Vaša zaštitnica bit će kraljevna Uršula. Po njoj će vas prozvati uršulinkama.

ANĐELA: Jesi li sigurna u to što govoriš?

IVANA-MARIJA: Jesam. Mojoj je sestri povjeren važan zadatak.
Nebo vjeruje da je ona dovoljno hrabra da ga izvrši!

ANĐELA: Ne znam...

IVANA-MARIJA: Učinit ćeš to zbog mene, molim te!

ANĐELA: Hoću!

(Ivana-Marija zagrlji Anđelu.)

IVANA-MARIJA: Volim te, hrabrice moja!

ANĐELA: I ja tebe volim, anđele moj!

IVANA-MARIJA: Znam to, hrabrice!

ANĐELA (*zabrinuto*): Ruke su ti hladne. Zaboravimo Afriku i pođimo kući.

IVANA-MARIJA: Pođimo, mama Katarina sigurno je zabrinuta.

ANĐELA: Tata Ivan već sigurno ima spremnu kaznu za naš bijeg od kuće.

IVANA-MARIJA: Možda, ali zaboravljaš da smo mi sestre Hrabrost!

ANĐELA: Tako je! Mi smo sestre Hrabrost! Naš je zadatak trpjeti za druge!

(Anđela i Ivana-Marija odlaze sa scene.)

Ana Bogadi, 7. razred
Mentorica: Marina Živković
Osnovna škola Gola
3. nagrada

Nisi sam

Dramske osobe: MARKO, DORA, PROFESOR IVAN

Prizor 1.

(Marko šeće po sobi.)

MARKO: Moram pronaći hrabrost. Suočiti se s tim.

(Ulazi Dora.)

DORA: Marko, što se događa? Izgledaš zabrinuto.

MARKO: Dora, imam izazov pred sobom. Trebam pronaći način kako da ga riješim.

DORA: Nisi sam. Kako ti mogu pomoći?

Prizor 2.

(Marko posjećuje profesora Ivana.)

MARKO: Professore, trebam savjet. Moram bit hrabar, ali ne znam kako?

PROFESOR IVAN: Hrabrost nije odsutnost straha, već sposobnost suočavanja s njim. Isus je uz tebe. Postavi sebi pitanje: Što ćeš postići kad svladaš strah?

MARKO *(sam sebi)*: Neću dopustiti strahu da me obuzme. Hrabro ću koračati naprijed.

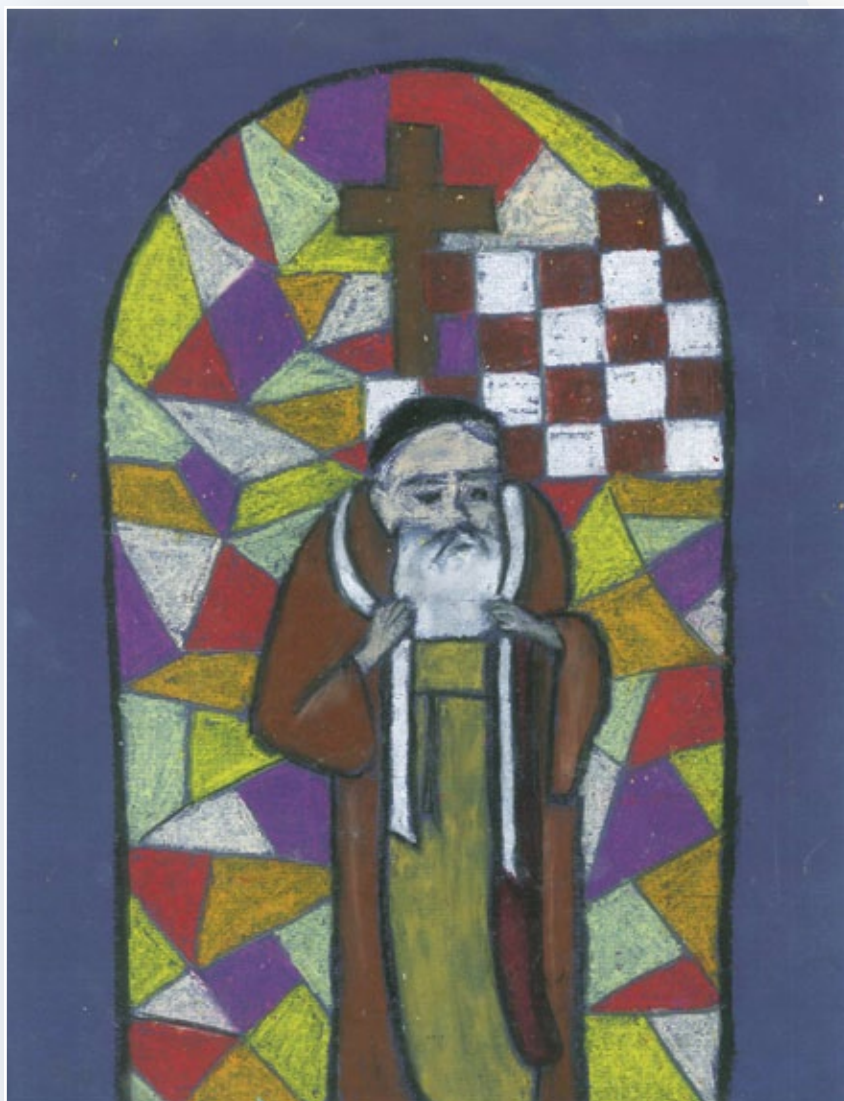

Prizor 3.

(Marko i Dora razgovaraju u školskom dvorištu nakon što je Marko uspješno riješio izazov.)

DORA: Vidjela sam hrabrost u tvojim očima. Kako si to postigao?

MARKO: Sjetio sam se riječi profesora Ivana. Rekao mi je da hrabrost nije nedostatak straha, već odvažnost suočavanja s njim. Nisam sam, Isus je uz mene.

Marta Klarić (8. r.): *Hrabrost poniznosti*
Mentorica: Darija Mladin
Osnovna škola Jesenice, Dugi Rat

Ana Jurić, 6. razred

Mentorica: Karolina Bakšaj

Osnovna škola „Davorin Trstenjak”, Podgajci Posavski

2. nagrada

Dohvatit ćeš nebo

Dramske osobe: LUKA R. / MLADIĆ – prijatelj, sin, maturant
IVAN, MARKO, MARIJA – djeca (12 godina)

NEPOZNATI DJEČAK

Mjesto radnje: Zagreb

Vrijeme radnje: predbožićno vrijeme

(Posljednjeg dana nastave prije zimskih praznika ispred škole razgovaraju Ivan, Marko i Marija.)

IVAN (*buneći se*): Opet ću dobiti jedinicu! Ništa nisam učio!

MARKO (*pomalo podrugljivo*): Non-stop kukaš zbog svojih loših ocjena! Nije svatko za Nobelovu nagradu. Pomiri se s tim već jednom.

IVAN (*ozbiljno*): Pomirio sam se ja odavno, ali moji strogi roditelji sigurno nisu.

MARIJA (*zapovjednički*): Ivane, molim te, ne kukaj!

IVAN (*ljutito*): Tko mi to govori? Stvarno ništa ne razumiješ. Ti ćeš, kao i uvijek, opet dobiti peticu.

MARKO (*pomalo podrugljivo*): Hoće, sigurno.

MARIJA (*uvrijeđeno*): Stidite se obojica!

IVAN (*razočarano*): Nemoj tako, Marija... Ne razumiješ kako je meni. Tko će preživjeti svakodnevne propovijedi mojih roditelja koje me čekaju? Najradije ne bih ni otišao kući.

MARIJA (*odrešito*): Ne govori gluposti! Moraš kući! Grijat ćeš stolicu tri dana i na ispravku ćeš briljirati!

IVAN (*zamišljeno*): Da, briljirati...

(Dok razgovaraju, iz prikrajka ih promatra nepoznati dječak. Prilazi im. Baca torbu nasred scene.)

NEPOZNATI DJEČAK (*uvredljivo*): Gdje ste, štreberi? Što cmizdrite? Samo pričate o ocjenama i školi. Uopće se ne znate zabavljati! Vi ste obični jadnici! Koga vi uopće zanimate?!

IVAN (*pomalo ljutito*): Tko si ti? Zašto nam se rugaš? Što smo ti učinili?

NEPOZNATI DJEČAK (*hvalisavo*): Tko sam ja?! Zar ne znate? Ja sam najpopularniji dečko u kvartu. A vi?! Vi ste obični gubitnici.

(Dok govori, na sceni se pojavljuje Luka R. / Mladić i staje između njih.)

LUKA R. (*iznenađeno*): Stani, kako se to ponašaš?

NEPOZNATI DJEČAK (*ljutito*): Ma tko si ti i zašto se miješaš?

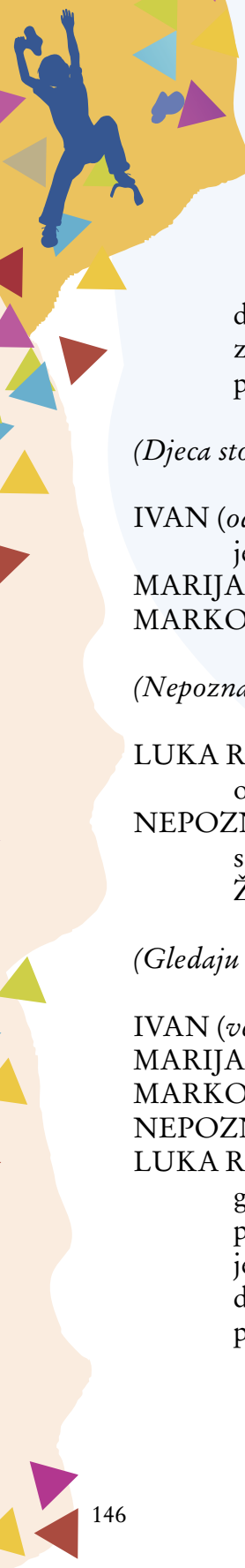
LUKA R. (*smireno*): Moje ime je Luka. Došao sam pomoći onima kojima je potrebna moja pomoć.

NEPOZNATI DJEČAK (*podrugljivo*): Ma nemoj...

LUKA R. (*iznenađeno*): Zašto tako ružno govoriš? Nije lijepo rugati se drugima.

NEPOZNATI DJEČAK (*oholo*): Tko mi to govori? Jesi li i ti jadnik, kao ovi ovdje? Tko si ti da se usuđuješ miješati u naš razgovor? Ovdje sam ja glavni!

LUKA R. (*smireno*): Zbog takvog razmišljanja svijet i jest ovakav. Ispričat ću vam jednu priču. Nedavno se jedan mladić vraćao kući s prijateljem kada je na autobusnoj stanici, malo iza ponoći, teško pretučen. S prijateljem je čekao autobus kada su ga napala tri mladića. Tražili su ga novac i cigarete, a onda ga je, ničim izazvan, jedan mladić napao. Pao je na cestu, a oni su ga nastavili tući. Pretučeni mladić završio je u bolnici iz koje je nakon dva dana izašao. Nakon deset

dana dogodilo se nešto strašno. Srušio se na pod kupaonice zbog teških ozljeda koje su mu nanesene i njegovo je srce prestalo kucati. (*Uzdahne.*)

(*Djeca stoje na sceni sa suzama u očima.*)

IVAN (*odvažno*): Uvijek imamo dva izbora, a jedan nas izbor uvijek vodi u propast.

MARIJA (*hrabro*): Trebamo zaustaviti nasilje. Budimo hrabri!

MARKO (*glasno*): Stanimo nasilju na kraj!

(*Nepoznati dječak šuti.*)

LUKA R. (*ozbiljno*): Sada znate kako stvari stoje. Nadam se da ćete odabrati pravi put. Ne samo radi sebe, već i radi drugih.

NEPOZNATI DJEČAK (*ponizno*): Sve mi je sada jasno. Kajem se. Ne želim širiti nasilje. Ono je poput zarazne bolesti... Želim se promijeniti! Ivane, Marko, Marija... Žao mi je!

(*Gledaju se u tišini.*)

IVAN (*veselo*): Oprošteno ti je!

MARIJA (*radosno*): Drago mi je što si shvatio svoje pogreške!

MARKO (*veselo*): I ja ti opraštam!

NEPOZNATI DJEČAK (*glasno*): Hvala vam! Usrećili ste me!

LUKA R. (*radosno*): Prihvatanjem različitosti i poštivanjem drugoga ostvarujemo dobro na ovom svijetu. Bliži se Božić. To je prilika za novi početak. Činite dobra djela! Izmamite osmijeh na licima drugih. Budite ponosni na svako svoje dobro djelo, budite zadovoljni i sretni za svaku pomoć koju ste pružili. Samo tako dohvatit ćete nebo!

Monika Šmajgel, 7. razred
Mentorica: Željka Kalabek
IV. osnovna škola Bjelovar
Dodatna nagrada

Kako je Perica postao hrabar

Dramske osobe: PERICA – dječak
MAMA – Peričina mama
JOSIP – Peričin najbolji prijatelj

Prizor 1.

(Perica piše zadaću kad začuje mamin glas.)

MAMA: Perice! Dođi malo k nama u boravak.

(Perica prilazi roditeljima.)

PERICA: Što sam sad opet napravio?

MAMA: Ovog puta ništa, ali htjela sam ti reći da ove ljetne praznike idemo u Grčku, avionom, naravno.

PERICA (*blijed i uplašen*): Zar ne možemo negdje bliže, autom?

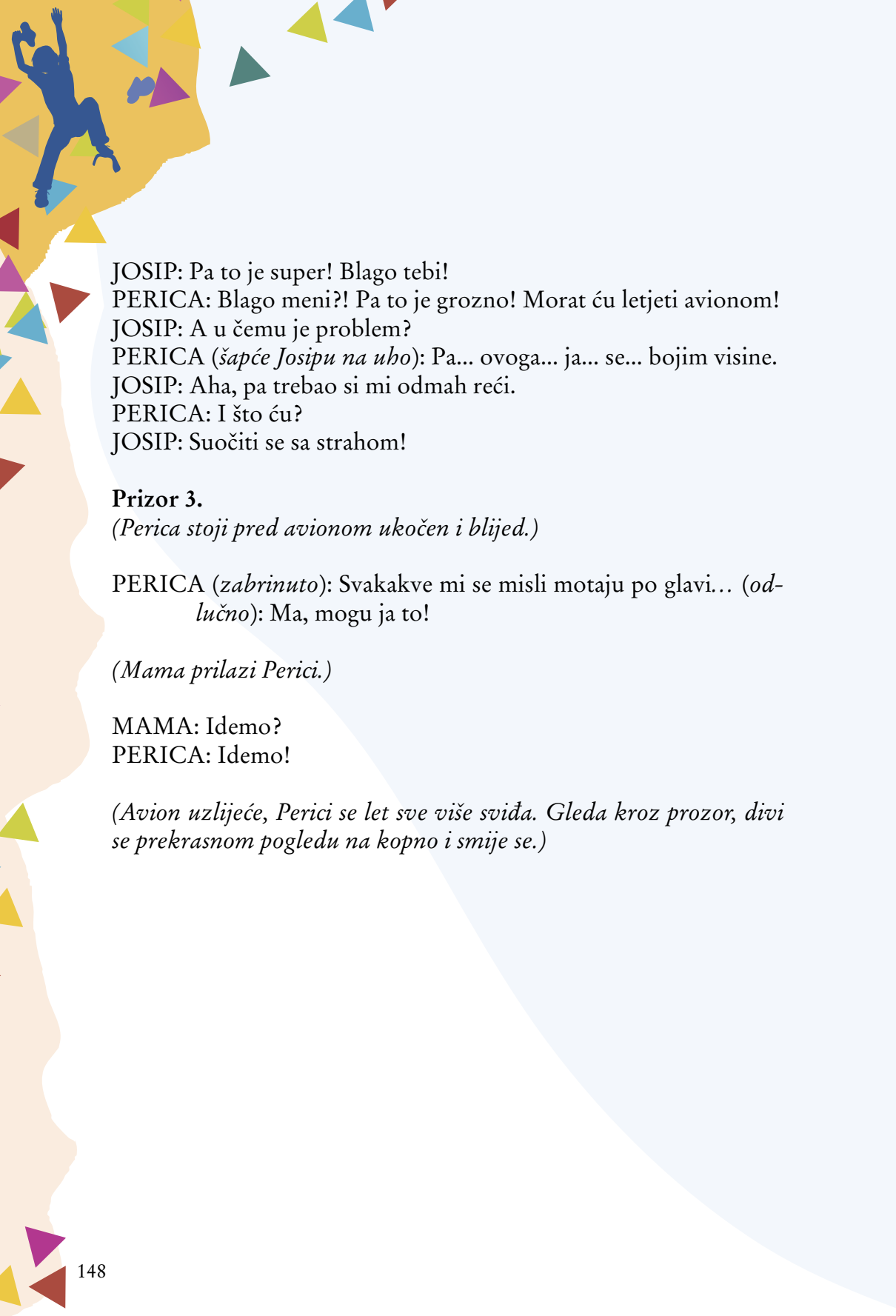
MAMA: Ovog puta ne jer u Grčkoj živi tvoja sestrična Marta, a ove godine napokon ćeš je upoznati.

PERICA: Ali, mama, znaš kako se jako bojim visine i ne želim putovati avionom...

Prizor 2.

(Perica pred školom razgovara sa svojim najboljim prijateljem Josipom.)

PERICA: Mama i tata žele da idem na izlet u Grčku!

JOSIP: Pa to je super! Blago tebi!

PERICA: Blago meni?! Pa to je grozno! Morat ću letjeti avionom!

JOSIP: A u čemu je problem?

PERICA (*šapće Josipu na uho*): Pa... ovoga... ja... se... bojim visine.

JOSIP: Aha, pa trebao si mi odmah reći.

PERICA: I što ću?

JOSIP: Suočiti se sa strahom!

Prizor 3.

(Perica stoji pred avionom ukočen i blijed.)

PERICA (*zabrinuto*): Svakakve mi se misli motaju po glavi... (*odlučno*): Ma, mogu ja to!

(Mama prilazi Perici.)

MAMA: Idemo?

PERICA: Idemo!

(Avion uzlijeće, Perici se let sve više sviđa. Gleda kroz prozor, divi se prekrasnom pogledu na kopno i smije se.)

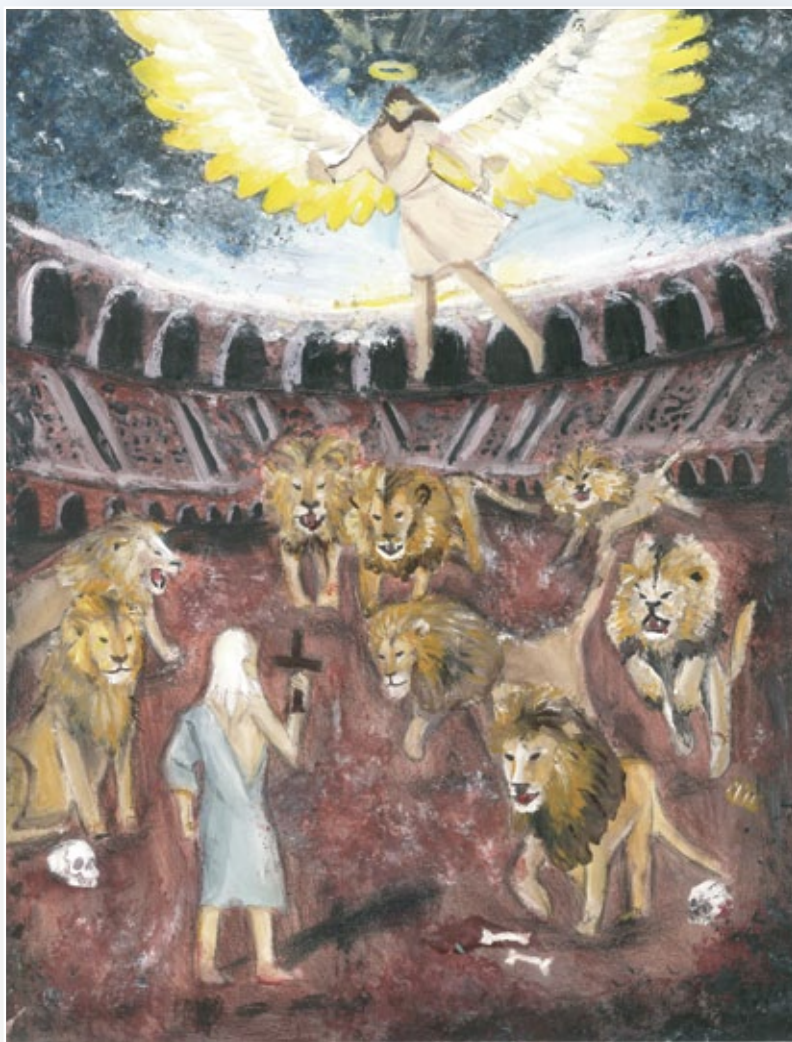

Tea Topol (8. r.): *Kroz šumu u noći*
Mentorica: Snježana Šarančić
Osnovna škola Ante Kovačića, Marija Gorica

Popis škola koje su sudjelovale na natječaju

Paula Sović (8. r.): *Hrabrost prvih kršćana*
Krak
1. nagrada

I. osnovna škola Ogulin, Područna škola Bernarda M. Luketića,
Zagorje
III. osnovna škola Bjelovar
IV. osnovna škola Bjelovar
Katolička osnovna škola Šibenik
Katolička osnovna škola „Ivo Mašina” u Zadru
Katolička osnovna škola „Josip Pavlišić”, Rijeka
Katolička osnovna škola svete Uršule, Varaždin
Katolička osnovna škola u Požegi
Osnovna škola „1. listopada 1942.”, Čišla, PŠ Kostanje
Osnovna škola „Antun Nemčić Gostovinski”, Koprivnica
Osnovna škola „Braća Radić”, Koprivnica
Osnovna škola „Davorin Trstenjak”, Podgajci Posavski
Osnovna škola „Doktor Andrija Mohorovičić”, Matulji
Osnovna škola „Đuro Pilar”, Slavonski Brod
Osnovna škola „Grigor Vitez”, Sveti Ivan Žabno
Osnovna škola „Kantrida”, Rijeka
Osnovna škola „Mato Lovrak”, Nova Gradiška
Osnovna škola „Nikola Tesla”, Rijeka
Osnovna škola „Pavao Belas”, Brdovec
Osnovna škola „Petar Lorini”, Dugi Otok
Osnovna škola „Vladimir Bosnar”, Stubičke Toplice
Osnovna škola „Vladimir Gortan”, Rijeka
Osnovna škola „Vladimir Nazor”, Duga Resa
Osnovna škola „Vladimir Nazor”, Sveti Ilija
Osnovna škola Alojzija Stepinca, Zagreb
Osnovna škola Andrije Kačića Miošića, Donja Voća
Osnovna škola Andrije Palmovića, Rasinja

Osnovna škola Ante Kovačića, Marija Gorica
Osnovna škola Belica
Osnovna škola braće Radića, Bračević, Donji Muć
Osnovna škola Čavle
Osnovna škola Domašinec
Osnovna škola Dore Pejačević, Našice
Osnovna škola dr. Jure Turića, Gospić
Osnovna škola Dragutina Tadijanovića, Vukovar
Osnovna škola fra Kaje Adžića, Pleternica
Osnovna škola Frana Galovića, Zagreb
Osnovna škola Frana Krste Frankopana, Brod na Kupi
Osnovna škola Gola
Osnovna škola Gola, Područna škola Otočka
Osnovna škola Gornji Mihaljevec
Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Delnice
Osnovna škola Ivana Gorana Kovačića, Vrbovsko
Osnovna škola Ivana Zajca, Rijeka
Osnovna škola Jesenice, Dugi Rat
Osnovna škola Kalnik
Osnovna škola Krunoslava Kutena, Vrbovec
Osnovna škola Kuršanec, Čakovec
Osnovna škola Legrad
Osnovna škola Ljudevita Modeca, Križevci
Osnovna škola Mahično, Karlovac
Osnovna škola Maria Martinolića, Mali Lošinj
Osnovna škola Mate Lovraka, Veliki Grđevac
Osnovna škola Mate Lovraka, Zagreb
Osnovna škola Matka Laginje, Zagreb
Osnovna škola Molve
Osnovna škola Novigrad
Osnovna škola Petrijanec
Osnovna škola Podturen

Osnovna škola Privlaka
Osnovna škola Rečica
Osnovna škola Rovišće
Osnovna škola Rude, Samobor
Osnovna škola Sesvete
Osnovna škola Sidonije Rubido Erdödy, Gornja Rijeka
Osnovna škola Skrad
Osnovna škola Sveti Đurđ
Osnovna škola Tomaša Goričanca, Mala Subotica
Osnovna škola Turnić, Rijeka
Osnovna škola Vinica
Osnovna škola Visoko
Osnovna škola Vladimira Nazora, Daruvar
Osnovna škola Vugrovec – Kašina
Osnovna škola Zvonimira Franka, Kutina

U pripremi i izvedbi 13. Susreta hrvatskoga dječjega duhovnoga stvaralaštva „Stjepan Kranjčić” u Križevcima sudjelovali su:

Organizatori:

Osnovna škola Ljudevita Modeca Križevci
Udruga za promicanje znamenitih Križevčana „Dr. Stjepan Kranjčić”

Stručni ocjenjivački sud za književno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Jasna Šego, Vojmil Žic

Stručni ocjenjivački sud za likovno stvaralaštvo:

Sonja Tomić (predsjednica), Tomislav Buntak, Vojmil Žic

Suradnici:

Tanja Baran, Tomislav Bogdanović, Martina Valec-Rebić (koordinatorica natječaja),
Danijela Zagorec (koordinatorica susreta), Ana Andrić, Suzana Balić, Nina Drakulić,
Romana Erhatic, Anica Hrlec, Martina Iveković, Valentina Jurišić, Jelena Kuzijev,
Mihaela Ljutić, Lucija Martinčić, Sandra Maurović, Katarina Mijić, Senka Pleše,
Sandra Poštić, s. Marijana Rašić, Josip Šatrak, Darinka Šimunčić

Pokrovitelji:

Ministarstvo znanosti i obrazovanja RH
Grad Križevci
Koprivničko-križevačka županija
Školska knjiga
Prigorski Media d. o. o.

Pokrovitelji glavnih nagrada:

Glas Koncila, Naklada Ljevak, Školska knjiga, Verbum

Pokrovitelji dodatnih nagrada:

Profil Klett, Ogranak Matice hrvatske u Križevcima

Doprinos organizaciji Susreta:

Župa sv. Ane, Župa BDM Žalosne i sv. Marka Križevčanina,
Destinacijska agencija Križevci, Pučko otvoreno učilište Križevci,
roditelji djece OŠ Ljudevita Modeca

Na ovogodišnji natječaj, koji je bio otvoren od 15. listopada do 15. prosinca 2023., pristiglo je 178 književnih radova te 135 likovnih radova iz ukupno 73 škole s područja cijele Republike Hrvatske.

Na književni natječaj javilo se 168 učenika iz 57 škola te 10 učenika koji su se na natječaj javili samostalno. Natječaj je obuhvaćao tri žanra: u žanru poezije pristigla je 101 pjesma, u žanru proze 73 rada i u žanru igrokaza 4 rada. Na likovni natječaj javilo se 113 učenika iz 45 škola te 22 učenika koji su se na natječaj javili samostalno.

Članovi stručnoga ocjenjivačkog povjerenstva (za književni natječaj u sastavu: Sonja Tomić, Jasna Šego i Vojmil Žic; za likovni natječaj u sastavu: Sonja Tomić, Tomislav Buntak i Vojmil Žic), nakon što su pročitali i pregledali radove koji su im dostavljeni bez podataka o autorima, donijeli su odluku o rezultatima ovogodišnjega natječaja.

Povjerenstvo je odabralo širi izbor radova za ovaj zbornik (55 književnih radova i 40 likovnih radova) te uži izbor radova koji su nagrađeni (16 književnih i 6 likovnih radova).

ISBN 978-953-241-735-7

9 789532 417357

www.glas-koncila.hr Cijena: 10 €